

Bölüm Bir

6A kavşağından sola dönerken aklı başka yerdeydi. Great Salt Narsh'a doğru uzanan dik yolu tırmanırken yolun bozuk yüzeyinden seken taşlar 1974 model Van'ının altına çarpıyordu. Çabucak aklından bir takım hesaplamalar yaptı. Bugün ağaç çileğinin hasadının son günüydü, demek ki yine işsiz kalmıştı. Ama yeterince birikmiş parası olduğundan ocak ayına kadar bir daha yarım gün işlerde çalışması gerekmeyecekti. Ve ocakta da yirmi bir yaşını dolduracaktı. Tabii o kadar uzun bir süre hayatta kalmayı başarabilirse. <<Sevgili Henry Amca,>> diye mırıldandı dişlerinin arasından. <<Sana iyi şanslar dilerim, tabii bütün işlerinin ters gitmesi konusunda.>> Henry Amca bile espri yapmasını engelleyemezdi.

Önünde hareket eden bir şey görmesiyle frene basması bir oldu. Arabanın doğru dürüst çalışan tek yeri frenleriydi ve büyük bir şans eseri yolun bozuk olması nedeniyle genç kız en fazla on kilometre hızla gidiyordu. Van'ın arka tekerlekleri kulak tırmalayıcı bir ses çıkararak yolun toprak yüzeyinde durdu. Önüne fırlayan her ne ise, o kadar yakınındaydı ki genç kız ne olduğunu göremiyordu. Arabayı biraz daha geri aldı, sağa çekti ve durdu.

Her yanı titriyordu, direksiyona o kadar sıkı yapışmıştı ki eleri terden sıvılaşmıştı. Rüyada gibi uzanıp kantağı kapattı. Sessizlikle beraber alnında terden bir çizgi oluşmaya başlamıştı. Çeyrek mil ötedeki kumsaldan esen rüzgar tatlı bir sonbahar esintisi getiriyordu beraberinde. Uzakta martıların uçuşları dışında hiç bir hareket yoktu etrafta.

Telaşla kapıyı açıp aşağıya atladı. Ama her zamanki gibi bu sefer de acele ettiği için her şey ters gidiyordu. Atladığı yerde sivri taşlar vardı, ve genç kız tökezlediği yerden doğrulurken Van'ın aynasına tutundu, ama bir kez daha dengesini kaybederek kalçalarının üzerine yere oturuverdi.

Parlak güneşten kamaşmış bir çift göz ona bakıyordu. Dokuz on yaşlarında, kendisine en az iki numara ufak gelen kırmızı elbisesinin içinde, sarışın, darmadağınık saçlı bir kız çocuğu duruyordu karşısında.

<<Bir yerin acıdı mı?>> Küçük kızın sesi berrak ve ilgi doluydu. Kolunun altında sıkı sıkı paramparça olmuş bir oyuncak bebek tutuyordu.

<<Hayır, pek değil,>> dedi Penny içini çekerek. hala açıkta olan kapıya tutunarak doğruldu. Sivri taşlar ayaklarına batmış, kanatmıştı. <<Bir bu eksikti,>> diye homurdandı.

<<Çok komik giyinmişsin,>> dedi küçük kız. Penny gülümseyerek kendine baktı. Kırmızı tişörtünün üstüne kocaman bir erkek gömleği giymişti. Ayaklarında ayakkabı yoktu. Uzun kumral saçlarını ayakkabı bağıyla at kuyruğu yapmıştı. Evet gerçekten de komikti.

<<Bunlar iş giysilerim,>> dedi ciddi bir sesle. <<Sudayken naylon bir yağmurluk ve lastik çizmeler de giyiyorum, ama o kadar ağırlar ki, işim bitince hemen çıkartıyorum. Ağaç çileği bahçesinde çalışıyorum. Ağaç çileği nedir, biliyor musun?>>

<<Bunu herkes bilir,>> diye karşılık verdi. Küçük kız. <<Reçeli, pastası, hepsi harika olur. Topumu patlatıyordun!>> küçük kızın sesindeki suçlayıcı ifade karşısında Penny içini çekti.

<<Demek önüme çıkan oydu! Ben de canlı bir şey diye korkmuştum. Hem sen burada ne arıyorsun? Koskoca dünyada bu ıssız kumsalda yaşamayı seçen tek kişinin ben olduğumu zannediyordum.>> Penny etrafta çalılıklardan temizlenmiş tek yer olan bölgeyi gösterdi eliyle.

Yörenin turizme açılacağını uman bir girişimci oraya yan yana üç katlı evler inşa etmişti, ama evlere kimseler yerleşmeden yıkıntı haline gelmişlerdi bile. <<Ben şu ortadaki evde oturuyorum,>> diye ekledi genç kız.

<<Bizde yandaki evde oturuyoruz,>> dedi küçük kız gülerek. <<Komşuyuz, ne hoş değil mi? Babam burada her şeyden uzak olduğumuzu ve yıllarca kimseyi görmeden yaşayabileceğimizi söylemişti. Şimdi şu işe bak sen!>>

<<Evet şu işe bak,>> dedi Penny küçük kıza gülümseyerek. <<Demek kapı komşusuyuz.>> Ellerini pek de temiz olmayan pantolonuna silerek küçük kıza uzattı. <<Penny...>> Bir an durakladı. Bir yıldan fazla bir zamandır saklanıyor olmak ona bayağı şey öğretmişti. Bunlardan ilki insanların, küçük insanların bile ağızlarının torba olmadığıydı. Burada söyleyebileceği en ufak bir söz hiç ummadığı yerlere ulaşabilirdi. Örneğin Herry Amcanın Boston'da Harris vakfındaki odasına. <<Adım Penny Bloom,>> dedi küçük kıza. Evet bu doğrudu, bundan yirmi yıl, bilmem kaç ay önce Penelope Bloom Harris adıyla vaftiz edilmişti.

<<benimki de Abigail Corey,>> dedi küçük kız elini uzatarak. <<Ama komşu olduğumuz için bana Abby diyebilirsin. Aman Tanrım ellerin ne kadar sert, nasır dolu.>>

<<Haklısın,>> dedi Penny gülerek. <<Çilek bahçesindeki iş oldukça ağırdır.>> Sekreter olarak geçirdiği aylar, Sears mağazasında tezgahın arkasında geçirdiği haftalardan ve avukatın ofisindeki kısa deneyiminden sonra açık havada bir iş bulmak çok hoşuna gitmişti genç kızın. Burada ahtapot kollu patronlarla ya da her yede Penelope Harris'i arayan özel dedektiflerle uğraşmak zorunda kalmıyordu en azından. Küçük kız kendisine gülümsüyordu.Penny düşüncelerini bir yana bırakıp ona doğru eğildi. <<Burası oyun oynamak için hiç de iyi bir yer değil Abby,>> dedi. <<Hadi topunu al da benimle gel, benim evimde oynayabilirsin.>> Birkaç dakika sonra Abby ön koltuğa atlamış ve eski Van homurtularla yola koyulmuştu bile. Yüz metre kadar ilerledikten sonra aşağıdaki çam ağaçlarına ve kumsala doğru uzanan Mavigation Lane görüldü. Yol evlerin bulunduğu düzlükten bir metre kadar yüksekte kalıyordu. Hemen evlerin yanında Spring Creek'in sonuna kadar med-cezir sonucu oluşan küçük su birikintileri ve kayalıklar uzanıyordu. Körfezin öbür tarafında sapsarı kum tepelikleri yükseliyordu. Bir gün bütün körfezi karış karış dolaşmaya söz verdi Penny kendi kendine.

Genç kızın evinin önündeki küçük park yerine çıkarken Van iyice zorlandı. Arabayı park edip el frenini çektikten sonra küçük kıza döndü. <<Evet, güzel evimize geldik işte küçük komşum. Bir daha sakın yolda oyun oynama, hele etrafta benim gibi serseri şoförler varken.>> <<Hayır sen serseri şoför değilsin,>> dedi küçük kız gülerek. <<Çok iyi araba kullanıyorsun, babam gibi değilsin.>>'İşte bununla hiç uğraşmak istemiyorum,' diye düşündü Penny. Elbette her küçük çocuk gibi bu kıza da bir annesi ve babası vardı ve genç kız bu konuda daha fazla şey duymak istemiyordu. 'Eminim ki annen çok güzel, baban ise çok yakışıklıdır, şarkılar da öyle söylemez mi zaten,' diye söylendi içinden.

Çocuk döndü. <<Şu işe bak. kamyon gelmemiş.>>

<<Ne kamyonu bu?>>

<<Mobilya kamyonu. Mobilyamız yok da. Ne kadar kötü değil mi?>>

<<Evet sanırım. Ama herhalde evinizde bir kaç parça eşya vardır.>>

<<Pek sayılmaz. İki uyku tulumu ve kamp malzemeleri.>>

<<Aman Tanrım!>> Penny çocuğu rahatlatmak için bir şeyler söyleyebilmeyi istedi, ama başaramadı. Demek bu zavallı çocuk viran bir evin içinde kamp kurmuş durumda yaşıyordu. 'Zavallının saçlarına bak, tas gibi kesilmiş. Elbisesi de üzerine dar geliyor, bahse girerim ayakkabıları da ayaklarını sıkıyordu.' diye düşündü Penny.

<<Evimiz yandı,>> dedi küçük kız en sonunda.

<<Ciddi misin? Kimseye bir şey oldu mu?>>

<<Pek sayılmaz. Babam beni kurtarmak için içeri girdiğinde kolu biraz yandı, ama o önemli olmadığını söylüyor.>>

<<Bu yüzden mi buraya taşındınız?>>

<<Babam, buralarda oturabileceğimiz tek evin burası olduğunu söyledi. Sence bu garip değil mi? Bahse girerim Cape Cod'da milyonlarca ev vardır, ama içlerinde boş olan bir tek bu.>>

<<Sadece iki tane ev var,>> dedi Penny gülerek. <<Evet birlikte iyi vakit geçiriyorduk ama şimdi içeri girip işlerimi yapmam gerek. yarın beni görmeye gelir misin?>>

<<Evet bu hoşuma gider. Erken mi geleyim?>>

Penny ağzını kocaman açarak esnedi.

<<O kadar erken gelmeyeyim mi?>>

<<Çok iyi anladın ufaklık. Yan kapıdan atlama sakın, merdivenlerden gel daha kolay.>> Penny aşağıya inip Van'ın arka kapılarını açarken Abby de bebeğini hiç elinden bırakmadan peşinden geliyordu. Genç kız yağmurluğunu, lastik botlarını ve hep yanında bulundurduğu iki havluyu elindeki asker çantasına doldururken Abby utangaç bir tavırla gülümsedi ve evine doğru koşmaya başladı.

Penny kalın çoraplarını ayağından çıkarıp eskimiş ayakkabılarını giydi. Çoraplarını alışkanlıkla botlarının içine koymuştu. 'Gelecek sezon için mi?' diye düşündü. 'Yoksa bu sezon son muydu? Kim bilir buradan sonra nereye gideceğim? Acaba on iki ay daha hayatta kalabilecek miyim?' Belinden yukarıya doğru bir ürperti yükseldi. Eğilip çantasını alırken, <<hayatta sahip olduğum tek şey,>> diye içini çekti. Bütün günün yorgunluğunu kemiklerinde hissediyordu. Kapıları kapatıp, çantayı arkasında sürükleyerek eve doğru ilerlerken arkasından gelen bir sesle olduğu yerde kalakaldı. <<Hey sen!>> Derin, öfkeli bir erkek sesi idi bu. 'Bakmak istemiyorum, hiç kimseye uğraşacak halim yok,' diye düşündü genç kız. Ama ses ısrarlıydı ve bu kez daha da yakından geliyordu. <<Hey sen!>> Bir elin sertçe omzuna dokunduğunu hissetti Penny, eli öfkeyle itip arkasını döndü. Ellerini karete pozisyonunda tutuyordu.

<<Ellerine hakim ol,>> diye bağırdı öfkeyle. <<Diline de. Benim adım, 'Hey sen,' değil!>>

Oldukça iri yarı bir adamdı ve genç kızdan sadece bir kaç santim daha uzundu. Ayağında topuklu pabuçlar olsa doğrudan gözünün içine bakabilirdi Penny onun. 'Tam alnının ortasına bir yumruk atabilirim,' diye düşündü. Adam kapkara gözlerini genç kızın yeşil gözlerine dikmişti. Yüzü dışında oldukça yakışıklı bir adam sayılırdı. Yüzü derin çizgilerle kaplıydı. Penny ikinci bir defa bakınca

adamın yüzünün tam anlamıyla çirkin olmadığını, ama hiç de yakışıklı sayılamayacağını düşündü. Evet her şey yerli yerindeydi ama sanki bütün hepsi yüzünün bir tarafına toplanmıştı. 'Belki beni çok kızdırırsa hepsini yerli yerine oturtabilirim,' diye düşündü Penny.

<<Kızımın yabancıların arabasına binmesine izin veremem,>> dedi adam öfkeyle. <<Eğer bu bir kez daha tekrarlanırsa gereğini yaparım,>>
<<Ama yol ortasında top oynamasına aldırıyorsun, değil mi?>> diye cevabı yapıştırdı hemen Penny. <<Yol o kadar dar ki virajlardan sonra neyle karşılaşacağını kestirmek çok zor.Eğer çok yavaş gidiyor olmasaydım, top yerine kızına çarpabilirdim! Sen ne biçim bir babasın...sen...>> Penny 'çirkin canavar', dememek için güç tuttu kendini, bir kez olsun diline sahip olabilmeyi başarabilmişti hayatta. Dünyadaki, 'iyi adamlara ne olmuştu? Onun karşısına çıkan erkekler hep Herry Amca, Kuzen Oscar ya da bu adam gibi mi olmak zorundaydı? İlgisini cezbede bildiği erkeklerin bunlardan ibaret olması pek gurur verici bir tabloydu doğrusu.

Elleri hala biraz önceki karate pozisyonundaydı, ama genç adamın burnunun birkaç santim ötesinde duran parmakları titremeye başlamıştı. 'Ona bir vursam yüzü dümdüz olur,' diye düşündü penny. 'Bir vuruş işini halleder.'

Genç adam onun aklından geçenleri sezmiş gibi bir adım geri çekildi. Sanki içinden Penny ile alay ediyor gibiydi.

<<Doğru yönde geriliyorsunuz,>> diye bağırdı Penny. <<Benim arazim yolun sonunda bitiyor.Gerilemeye devam edin.bana bir iyilik yap da kızından insanlarla nasıl ilişki kurulacağı konusunda biraz ders al.>> Genç kız çantasını sürükleyerek eve doğru yürümeye başladı. İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra kapının üzerindeki küçük camdan dışarıya baktı. Genç adam hala bıraktığı yerde duruyordu, üstelik arkasından kahkahalarla gülüyordu. Penny çantasını bir kenara fırlatıp öfkeyle mutfığa yöneldi. <<Pis herif,>> dedi yumruklarını tezgaha indirirken, <<Benimle alay ettiğini sanıyor,>> Duvardaki saat altıyı vuruyordu ve Penny günün yorgunluğunu bir kez daha omuzlarında hissetmeye başlamıştı.

Akşam yemeği. Ne kadar öfkeli olrsa olsun yine de akşam yemeği yemek zorundaydı. Onun kadar boylu poslu bir kız düzenli olarak beslenmek zorundaydı, yoksa bütün enerjisini kaybedebilirdi. Yapması gereken bir kaç şey daha vardı. Haftalardır çilekleri toplayacağını diye doğru dürüst alışveriş yapmaya fırsat bulamadığından sürekli hamburger yemek zorunda kalmıştı. Uzanıp buzdolabından son iki parça hamburgeri çıkarttı ve soğumak üzere tezgahın üzerine bıraktı. Yukarı çıkıp küveti doldurmaya başladı. Isıtıcı iyi çalışıyordu ama su çok eski bir kuyudan geldiği için, biraz çamurlu akıyordu, bol bol banyo köpüğü kullanmak en iyi çözüm olacaktı.

Suyun rengi ne olursa olsun tutulmuş kaslarına iyi geleceği kesindi. Penny çabucak soyunup banyoya girdi ve gerinemeye çalıştı, ama küvet ufak tefek insanlara göre yapılmıştı anlaşılır. Tekrar sıcak suyu açtı ve neredeyse haşlanana kadar suyun altından çıkmadı. İyice tutulmuş olan omuz kasları gevşemişti sonunda.

Son bir kaç haftadır günde sekiz,bazen on iki saat çilek toplamış ve toplanan çileklerin saplarından ayıklanması işinde çalışmıştı. 'Ama ben koskoca bir kızım ve üstelik açık havada çalışmaktan hoşlanıyorum,' dedi kendi kendine. Duyduğu yorgunluktan yakınmak yerine Tanrının ona verdiklerine şükretmesi gerektiğini hatırlattı kendi kendine bir kez daha. Bu iş bittiğine göre belki de aynı şirketin ambalajlama tesislerinde çalışmak üzere Ocean Spray'ye giderdi, ya da hiç çalışmayıp zamanını evde örgü örerek ve kumsalda yürüyerek geçirebilirdi. Ham Herry Amca bu ateşli tabiatlı yeğenin bir deniz kıyısında sakin bir hayat sürebileceğini düşünemeyeceğinden, onu burada aramayı aklına getirmezdi.

Su iyice soğumaya başlamıştı.Penny ayakkabı bağını saçından çözüp saçlarını şampuanladı. Eski bornozu ve yırtık pırtık terlikleriyle aşağıya indiğinde saat yedi olmuştu. Evi havalandırmak için mutfağın kapısını açtı. Tezgahın üzerindeki hamburgere bakarak bir gece daha hamburger yemeye dayanamayacağını düşündü. Bir hafta içinde dört gün arka arkaya sadece hamburger yemişti ve artık midesini bulandırıyorlardı.

<<Patates püresi mi?>> dedi yüksek sesle. <<Yoksa bonfile mi? Ya da spagetti?

<<Bu harika olur.>> Ses arka kapıdan geliyordu. Penny gülümseyerek kapının önüne koyduğu teli kaldırmaya gitti. Sivrisinek bombardımanından kurtulmak için çok etkili bir yoldu bu.

<<Abby? Bu saatte dışarıda ne işin var ufaklık?>> dedi kapıyı açarken. <<Şimdi yatağa girmiş olman gerekmiyor mu?>>

<<Ama yatağımız yok ki,>> dedi küçük kız içini çekerek. <<Mobilyacılar gelmedi ve...ve ne tamamı ne de tenceremiz var. Babam fıstık ezmesinden sandviç yaptı, ama reçelimiz bile yok. Ve bon acım!>>

<<Anladım canım,>> dedi Penny küçük kızın mavi gözlerine ve solgun tenine bakarken. 'Keşke benim de...' Genç kız aklına gelen düşünceleri kovmak için başını iki yana salladı. Dünyada bu kadar çok savaş ve kıtlık olmasının nedenlerinden biri de nüfus fazlası değil miydi? Abby ellerini arkasına kavuşturmuş, görünüşüyle Penny'yi etkileyeceğinden çok emin gülümsüyordu.

<<En çok ne seversin?>>

<<Spagetti, ben yarı İtalya'nım.>>

<<Gerçekten mi? Eğer spagetti pişirirsem benimle yer misin?>>

<<Bu çok hoşuma gider. sana yardım edebilir miyim?>>

<<neden olmasın?>> dedi Penny gülerek. <<Artık her şey konserve nasıl olsa.>>

<<Annen konservelelere başvurmadan yemek yapmayı öğretmedi mi sana?>>

<<Hayır güzelim, >> dedi Penny küçük kızın saçlarını okşayarak. Bir yandan da spagetti için gerekli olan malzemeleri dolaptan çıkarıyordu. <<Ben hiç annemi tanımadım canım. Ben doğarken ölmüş.>>

<<Bu çok fena.>> dedi Abby. <<gerçekten çok fena.>>

<<O kadar da değil Abby. Onun nasıl bir insan olduğunu bile bilmiyorum, onu tanımış olsam belki...Neyse su kaynar kaynamaz spagettiye atacağım, bu sosun içinde de istediğimiz her şey var. Abby buzdolabının en alt rafına bakar mısın canım, Mozarella peyniri var mı? Tamam o paket. Su da kaynadı. On dakika sonra spagetti hazır. eğer tabakları bulabilirsem yemeğe başlayabiliriz. İnanır mısın dört tane tabağım var ve bulamıyorum...neyse işte buradalarmış. Sofrayı hazırlar mısın?>>

Küçük mutfakta fazladan iki el dört misli daha fazla karışıklık demekti, ama Penny gülüp geçiyordu buna. Çocuğun hali yüreğine çok ince bir yerlere dokunuyordu. Abby yirmi dakikadır hiç ara vermeden konudan konuya atlayarak konuşup duruyordu. 'Evet işte, keşke benim de bir annem olsaydı diye düşünmekten kendimi alamıyorum,' diye düşündü Penny. Büyükbabası her gün keşke Penny erkek olsaydı diye dua eden aşırı dindar bir insandı. Ama Abby'nin ailesi ona sevgi ve mutluluk vermişti, oysa büyük babasının ona verdiği tek şey paraydı.

<<Hadi bana evinizde ki yangını anlat biraz,>> dedi Penny en sonunda.

<<Sorma, o da başka bir konu. Herkes uyuyordu, babam alt katta uyur, yani evimizin bir alt katı varken orada uyurdu. Galiba ısıtıcı arızalanmış, birden Yıldız Savaşları filmindeki patlamalardan birbirine benzeyen bir patlama oldu. Babam evden çıkmayı başardı, ama ben yukarıda olduğum için içeride kaldım. Sonra babam içeri girip beni aldı.İtfaiyeciler de geldi. Aslında çok heyecanlıydı ama o kadar korkmuştum ki tadını çıkaramadım. Pencereye merdiven dayadılar babam da beni aşağıya taşıdı. Ama evimiz tamamen yandı.>>

<<Ne zaman oldu bu?>>

<<İki gün önce. İlk gece bir otelde kaldık, ama babam bir eve taşınmak istedi...>>

<<Peki annen nerede?>>

Küçük kızın mavi gözlerinin kenarında iki damla yaş belirdi. <<Benim annem yok. Başka birisiyle gitti. Babam ve annem boşandılar.>>

'Tuzağa düştük' diye düşündü Penny. 'Ufaklığın annesi yok ve tıpkı benim küçükken yaptığım gibi bu işe uygun adaylar arıyor. Ben hiç bir zaman bulamamıştım, ama yine de hayatta kalmayı başardım.'

Tabii buna hayatta kalmak denirse. Genç kız, bütün hayatını büyükbabasının Protestan ahlakına katlanmak zorunda kalarak geçirdiğini ve şimdi de amcasından kaçmak zorunda olduğunu düşününce, bu şekilde hayatta kalmanın pek de anlamlı bir şey olmadığı kanısına varıyordu. Bu küçük kıza sevgi göstermek istiyordu, ama onun canavar babasından da uzak durmalıydı. Her şey onsuz da yürüyebilirdi pekala!

<<Ben...Abby,>> dedi mutfağın öbür köşesinden kendisine doğru koşan küçük kıza kollarını açarak. Başını omzuna dayamış ağlayan bu çocuğa ne söyleyebilirdi ki. Bir anne çocuğunu avutmak için neler söylerdi, en ufak bir fikri bile yoktu. Büyükbabası olsa <<Harrisler ağlamaz. Hayatta kalmak için katı olmak zorundasın,>> derdi büyük bir olasılıkla. 'Evet işte bunun için bu kadar katıyım,' diye düşündü Penny. 'Katı, sert bir kadını kim ister?' Abby göz yaşlarını genç kızın burnunun yakasına siliyordu.

<<Sanırım spagetti oldu,>> dedi incecik sesiyle.

Penny spagettileri yıkayıp süzdükten sonra küçük kıza döndü. <<Evet küçük bayan ellerinizi yıkar yıkamaz sofraya oturabiliriz >>

Masaya oturduklarında birkaç saniye sessizce birbirlerine baktılar, sonra Abby gülümseyerek çatalına uzandı ve yemeye başladılar.

<<Spagettinin nasıl yeneceğini çok iyi biliyorsun,>> dedi Penny birkaç dakika sonra şaşkınlık içinde. Abby çatalını ve kaşığı büyük bir ustalıklarla kullanarak ondan iki kat daha kolaylıkla yiyordu spagettisini. <<Ben çoğu zaman toparlayamadığım parçaları kesmek için bıçak kullanmak zorunda kalırım,>> diye itiraf etti Penny.

<<Hih!>> dedi Abby. <<Benim için çocuk oyuncuğu bu. Bak işe böyle yiyeceksin. Üzerine peynir koymadın mı?>>

<<Hayır, galiba koymadım Abby. Özür dilerim bugün çok yorulduğum, ben...>>

Arka kapıdan gök gürültüsüne benzer bir ses ikisini de yerlerinden fırlattı. Tel kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve tekrara kapandı. <<Neler oluyor burada?>> dedi bir ses gürleyerek.

Penny öfkeyle baktı ona. Bu onun evinde ikinci karşılaşmalarıydı ve genç kız bu kez de bütün sınırlarının ayağa kalkmasına engel olamıyordu. Abby'nin babası kendisine doğru ilerlerken gözlerinde neredeyse vahşi bir pırıltı belirmişti. 'Utanmasa beni çocuğunu kaçırmakla suçlayacak,' diye düşündü Penny öfkeyle.

<<Burada yaptığımız işe beslenmek denir.>> dedi. <<Yaptığım şu, kızını doyuruyorum. Fıstık ezmeli sandviçmiş!>>

<<Çok besleyicidirler,>> diye karşılık verdi genç adam. <<Kızıma yemek yedirmek için kimden izin aldın?>>

<<Kimseden izin almam gerekmiyor. Birisi açsa ve senden yemek istiyorsa, vermeden önce form doldurman gerekmez! Sen ne biçim bir babasın?>>

<<Çocuğunu maceraya sürükleyenlere karşı pek de hoşgörülü olmayan bir babayım...>>

<<macera mı?>> Penny peçetesini masaya atıp ayağa kalktı. <<Sen...sen...>>

<<Neden onca yer dururken yaşamak için burayı seçtin?>> diye sordu genç adam saldırgan bir tavırla. <<Bizim yüzümüzden mi?>>

<<Sen...sen...>> diye kekeleydi Penny öfkeyle. Ama bu adamla başa çıkması için sakin olması gerektiğini çok iyi biliyordu. <<Eğer çok merak ediyorsanız Mr. Corey,>> dedi derin bir soluk aldıktan sonra. <<Altı aydır burada oturuyorum. belki şimdi yanımdaki eve taşınıp rahatımı bozanın siz olduğunuzu kabul edersiniz.>>

<<Altı ay mı?>> Genç adam onu tepeden tırnağa süzerken sesinde şüpheli bir ifade vardı. Penny birden yeteri kadar giyinik olmadığını farkına vararak kıpkırmızı kesildi. Üzerindeki eski bornoz on altı yaşındayken bedenine oluyordu, ama yirmi yaşında vücudunun ancak çok az bir kısmını örtüyordu. Genç kız sinirli hareketlerle bornozunun yakasını çekiştirdi, ama üzerine çeki düzen vermesinin imkansız olduğunu çok iyi biliyordu. Pn altı yaşındayken de oldukça gelişmiş bir kızdı, ama aradan geçen dört yıl boyunca boyu biraz daha uzamış ve onunla orantılı olarak birkaç kilo almıştı ve vücuduna eklenen her şey ortadaydı şu anda.

<<Güzel bir yemeğe benziyor,>> dedi genç adam. Sesinin tonundan asıl baktığının yemek değil kendi vücudu olduğunu anlayan Penny daha da gerilmişti. Bu adamın tuhaf bir havası vardı, çevresindekileri yönetmeye alışmış güçlü görünümü irkiltiyordu genç kıza.

<<Bahse girerim babam da açtır,>> dedi Abby en sonunda. <<Çok güzel spagetti yapıyor baba. Tam bir İtalyan gibi. Adı Penny ve onun da annesi yok. Özür dilerim Penny, baban var mı sormayı unuttum.>>

Penny güçlükle yutkunup gözlerini genç adamdan kaçırdı. <<Be...hayır,>> dedi içini çekerek. <<babam da yok. Ben doğmadan savaşta ölmüş.>> Karşısında iki çift anlayışlı göz kendisine bakıyordu. <<Aç mısınız Mr. Corey?>> dedi bakışlarını kaçırarak.

<<Güzel bir İtalyan yemeğine hayır diyemem,>> diye cevap verdi genç adam gülerek. Bir adım öne çıkıp elini uzattı. <<Frank Corey, avukatım.>>

Penny elini bornozunun cebinden çıkarıp uzattı. <<Penelope...Blomm, gündelikçiyim ama şimdilik hiçbir işim yok, buyrun oturun lütfen.>>

Genç kız elini çekmek istediğinde Frank isteksizce bıraktı. Penny hemen delaha dönüp, kalan iki

tabaktan en az çatlak olanını aldı. Bir yandan da yukarı çıkıp üstünü değiştirip değiştirmemek konusunda karar veremiyordu. Eğer çıkıp üstüne kapalı bir şeyler giyerse gülünç duruma düşeceğinden korkuyordu. Tabağı genç adamın önüne koyarken her şeyi olurluna bırakmaya karar verdi.

<<Buyrun,>> dedi, ama hemen masada duran tek şeyin sos olduğunu fark etti ve tabağı alıp ocağın başına gitmek zorunda kaldı.

<<Çok nefis olmuş,>> dedi genç adam Penny'nin önüne koyduğu tabaktan bir lokma aldıktan sonra. <<Çok iyi bir aşçısın. İtalyan olduğuna bahse girerim.>>

<<Hayır,>> dedi genç kız kısaca. Aslında pişirdiği yemek sayısı çok kısıtlıydı ve hepsini de deneme yanılma yöntemiyle öğrenmişti.

<<Demek gündelikçisiniz,>> diye sordu genç adam.

<<Onurlu bir meslektir,>> dedi Penny. <<Bazen bir avukattan da, kullanılmış araba satıcısından da daha çok para kazandığımız olur. Bugün saat beşe kadar çilek toplayıcıyım. Buna ne dersiniz beyefendi?>>

<<Epey kas gücü isteyen bir iş,>> dedi genç adam lokmasını yuttuktan sonra.

<<Ben de oldukça güçlü kuvvetli bir kıyım.>>

<<Belli oluyor,>> dedi genç adam. bakışlarındaki okşayıcı ifade Penny'nin içini hafifçe ürpertmişti. 'Belki de düşündüğüm kadar çirkin değil,' diye düşündü.

Mutfak saati dokuzu vurduğunda yemek ancak bitmişti. <<Keşke şarap ikram edebilseydim size,>> dedi sofrayı toplamak için masadan kalkarken. <<Ama ne yazık ki yok. Biraz kahve ister misiniz? Süt de kalmamış. Şehirden bu kadar uzaktayken her zaman süt bulmak güç oluyor.>> Sos tabağına uzandığında genç adam da yerinden kalkıp elini tabağa uzattı. Penny ona değmemek için hızla geri çekildi.Şu anda hiç bir erkekle fiziksel bir ilişkiye girmek istemiyordu.

Abby de sofranın toplanmasına yardım etti. Küçük bir lavabo, üç tabak ve birkaç tencere mutfağı neredeyse doldurmuştu, buna bir de mutfakta dolaşan üç kişi eklenince ortalık iyice karışıyordu. Penny lavabonun kenarında durmuş kendisini korumaya çalışıyordu ki birden arkasında genç adamın vücudunu hissetti. Abby de masada kalan son bardakları koymaya çalışınca Frank'ın vücudu iyice yapışmıştı genç kızınkine.

<<Çok özür dilerim. >> dedi genç adam ellerini Penny'nin omuzlarına koyarak. Düşmesin diye onu tutmak için mi yapmıştı bunu? Genç kız sıkı sıkı lavaboya yapışmış olduğu için böyle bir tehlike yoktu, ama kendini aşığılanmış hissediyordu.

<<Bunu yapmasan daha iyi olur,>> dedi, hala omzunda duran ellere bakarak. Frank'ın ellerinin sıcaklığı bornozun kaba kumaşını geçerek tenine kadar ulaşıyordu. Birkaç dakika tam bir sessizlik oldu.>>

<<Evet, tabii,>> dedi genç adam ve ellerini çekti. Penny onun sesinde bir kez daha içini ürperten bir şeyler olduğunu hissetti. 'Boşversene', diye düşünüyordu bir yandan da. ' Bu adam bir canavar. Şurada tatlı tatlı uyuklayan güzel kız nasıl bu adamın çocuğu olabilir?'

<<Şuna bak,>> dedi genç kız yumuşak bir sesle. <<Çocukcağız uykudan bayılıyor. Eminim yarın okulu da vardır.>>

<<Hayır, şimdilik okula gitmiyor. Ama eminim çok yorgundur. uzun zamandır pek doğru dürüst uyuyamıyoruz, hem Abby yabancı bir yatakta yatınca yerini yadırgar.>>

<<Mobilyalarınız gelmedi mi?>>

<<Hayır,>> dedi genç adam üzgün bir sesle. <<Bu gece de kamp hayatı yaşamak zorunda kalacağız anlaşılın.>>

<<Ama, Abby...>> Penny lafın gerisini söylemeden çenesini tutmayı başarabildi. <<Ama Abby yerde yatamaz. benim fazladan bir odam ve iki boş yatağım var,' diyecekti. Eğer cümlesini sonuna kadar yüksek sesle tekrarlarsa başına ne dertler açacağından emin olmadığı için sözünü bitirmemişti. Kızı davet edip babayı uyku tulumuna yollamak pek kibarca bir hareket gibi gelmiyordu. Hele bu fikri tamamen unutup ikisini eve yollamak hiç olmazdı. Abby mavi gözlerini kocaman açmış umutla bakıyordu ona. Frank'ın suratında ise neredeyse gözüne güzel görünen bir ifade vardı. Arka kapının camlarına vurup ve giderek buzlanan yağmur damlacıklarını da duyunca

Penny kararını vermişti.

<<Neden geceyi burada geçirmiyorsunuz?>> dedi derin bir soluk aldıktan sonra. <<Bu yağmurda Abby'yi götürmene izin veremem. Hem ayrı bir odam da var.>>

<<Sana çok rahatsızlık vermiş olmayacak mıyız?>> diye sordu genç adam kibarca. Koyu mavi gözlerinin üzerindeki kapkara kaşları, düz bir çizgiye benzeyen ağzının hafifçe yukarı doğru kıvrılmasına neden olan gülüşüyle bir mağara adamına benzediğini düşündü onun Penny. Gözlerinde yanıp sönen pırıltılara bakılırsa yine alay ediyordu genç kıza.

<<Hayır rica ederim,>> diye cevap verdi Penny genç adamın sorusuna kibarca. <<Hadi Abby, önce banyoya sonra da doğruca yatağa.>> Küçük kız elini uzattı ve kirli bulaşıklarla dolu lavabonun yanında duran babasına el salladı.

Su ilk seferde temiz aktı ve Abby keyifle yıkandı. Penny tişörtlerinden birini gecelik olarak verdi ona. Birkaç dakika sonra Abby yatağa girmişti bile. <<Bana masal anlatabilir misin?>>

'Buyrun bakalım,! diye düşündü Penny. Eğer insan birine annelik etmeye niyetliyse bu iyi bir araştırma olacaktı. Birkaç dakika düşündükten sonra, <<Üç Ayı,>> masalının oldukça değiştirilmiş bir şeklini anlatmaya başladı. Abby masalı birkaç dakika ilgiyle dinledikten sonra hemen uykuya daldı.

Bulaşıklar! Penny aşağıya inmeden öce bornozunu çıkarıp yere kadar uzanan pamuklu sabahlığını geçirdi üzerine. Aşağı indiğinde genç adamı lavabonun başında son tencereyi yıkarken buldu. Penny'nin geldiğini duyunca ıslığını yarıda keserek arkasını döndü.

<<Bunu yapmak zorunda değildin;>> dedi genç kız.

<<Sen de bizi doyurmak zorunda değildin,>> diye cevap verdi Frank. O alaycı ama sıcak gülümseme vardı yine yüzünde.

<<Bir avukatın neden böyle bir yerde yaşamayı seçtiğini anlayamıyorum bir türlü,>> dedi Penny içini çekerek.

<<Artık Cape Cod'un hızla turistikleştiğini görebilecek kadar uzun süredir burada yaşıyorsun,>> diye cevap verdi genç adam. <<İnsanlar artık sadece yazları değil kışları da burada yaşamaya başladılar. Bir sürü ev yapıldı gördüğün gibi.>>

<<Ama bir motele de gidebilirdiniz.>>

Genç adam ellerini dikkatlice önündeki mutfak havlusuna kuruladı ve Penny'nin yanına geldi. Ellerini genç kızın omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı.

<<Evimiz kazayla yanmadı,>> dedi yavaşça. <<Abby'nin okula gitmemesinin nedeni de bu. İnsanların bizi bulmayı akıl edemeyeceği bir yerde olmalıydık, onun için buraya geldik. Anlayabiliyor musun?>>

Evet, çok iyi anlıyordu genç kız. Onun da burada bulunma nedeni tam tamına buydu. Kendisini arayanların onu bulmayacağı bir yer olduğu için bir süredir burada yaşıyordu. Peki bu adam kimlerden saklanıyor olabilirdi? Avukat olduğunu söylüyordu, ama daha çok bir kanun kaçağına benziyordu. Belki de gangsterdi Frank Corey. 'Karisinin başkasına kaçmasına şaşmamak gerek,' diye düşündü Penny.

Genç kız aklından geçenleri toparlamaya fırsat bulamadan Frank ona doğru eğildi. Dudaklarının yumuşak ve sıcak dokunuşu Penny Harris'in bütün katılığını ve kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu.

Konu Başlığı: Ynt: Gizli Hazinele- Emma Godrick

Gönderen: bedinur üzerinde Mart 05, 2007, 08:01:00 pm

Bölüm İki

Penny yatağa girdiğinde doğru dürüst uyumayı başaramayacağından emindi. İki yata ve ve bir tuvalet masasının içine ancak sığabildiği küçücük odasının eğimli tavanında büyük bir pencere vardı. Genç kız bütün geceyi pencereyi döven yağmuru seyrederek ve düşünerek geçirdi. 'Ben gerçekten antal mıyım?' diye sordu defalarca kendine. 'Evimde hiç tanımadığım bir erkekle

beraberim. Avukat olduğunu söylemesi onun güvenilir bir insan olduğu anlamına gelmez. Belki de gangster, Henry Amcanın beni saf dışı bırakmak için tuttuğu bir adamdır.' Bu tür düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Biliyordu ki Henry Amcanın ondan kurtulmak için yapmayacağı şey yoktu ve eğer kendisini saf dışı bırakmak için yapacak başka bir şeyi kalmadıysa bunu bile yapacak karakterde bir insandı amcası. Hem, şu anda kontrolü onun elinde olan ve yirmi bir yaşına geldiğinde Penny'nin olacak Philip Morris Vakfı'na ait kırk milyon dolar, hiç de azımsanacak bir miktar sayılmazdı.

Hafifçe horlayarak uyuyan küçük kızın düzenli nefeslerinin ritmine kapıldığında neredeyse sabah olmak üzereydi. Gözlerini açtığında güneş yükselmiş, martılar çığlıklar atarak uçmaya başlamışlardı bile. Küçük kız da ortalıkta görünmüyordu. Penny biraz da utanarak yataktan kalktı ve uykulu gözlerle terliklerini bulup ayağına geçirdi. Ne de olsa bir v sahibi misafirlerinden önce kalkıp, kahvaltıyı hazırlamış olmalıydı. Yandaki odadan hiç ses gelmiyordu, ama genç kız yine de kapıyı açmaya çekindi. İçeride ne göreceğini ancak Tanrı bilebilirsi. 'Ben hiç bir şey bilmek istemiyorum,' dedi içini çekerek.

<<Bilmek istemiyorum.>> diye söylendi bir kez daha, bu iki sözcük dünden beri en çok kullandığı sözcükler olmuştu bir anda. Gözüne inen saçları geriye itti ve uykulu gözlerle mutfağa girdi, ama ortalıkta kimseler görünmüyordu. Penny açılmayı reddeden diğer gözünü de açmak için önce lavaboya gidip yüzünü yıkadı. Boynundan göğüslerine, oradan da karnına inen sular onu iyice kendine getirmişti. Etrafı iki gözle çok daha net görebiliyordu. İlk iş olarak kahve suyu için elektrikli çaydanlığı prize soktu ve kahvaltılık malzemeleri çıkarmak için buzdolabına yöneldi. Buzdolabının kapısına düzgün, iri harflerle yazılmış bir not iliştilmişti.

<<İşe gitmek zorundayım. Abby sana emanet. ona giyecek bir kaç parça şeyler al.>> Notu metal kapıya tutturun mıknaşın altına yirmi dolarlık bir banknot iliştilmişti. Penny parayı alıp en yakın sandalyeye çökercesine oturdu ve şaşkınlıkla elindeki paraya bakmaya koyuldu. Yirmi dolarla bu çocuğa giyecek ne alabilirdi ki? Bu para ancak bir çift ayakkabı almaya yeterdi.'Abby'nin neden yarı çıplak dolaştığını anlamak hiç de zor değil,' diye düşündü genç kız. 'anlaşılan bu adam çarşıda fiyatların ne kadar olduğundan haberdar değil.'

Çaydanlığın düdüğü onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Parayı şeker kavanozunun altına sıkıştırıp kendine bir kahve yapmak için yerinden kalktı. çaydanlığın üzerine eğildiğinde kendisini dumanları tüten cadı kazanın eğilmiş bir cadıya benzetti.Lavabonun üzerindeki küçük ayna da doğruluyordu bunu. Darmadağınık saçları, üzerine küçük gelen sabahlığı ve eski püskü geceliğiyle gerçekten de pejmürde bir cadıya benziyordu. Genç adamın gitmiş olduğuna seviniyordu. Acaba nereye gitmiş olabilirdi? İşe mi? 'Bankalar dokuzda açılır, şimdi ise saat on. Banka soymak için iyi bir zaman olabilir,' diye düşündü. 'Kim bilir belki de onun uzmanlık alanı çocuk kaçırmadır. Avukatmış, pöh! Bir hoşçakal bile demeden kızını bana bırakıp çekip gitti.'

İsrarla çalan bir kamyon kornası onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Kornanın sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki, Penny sandalyesinde sıçradı ve elindeki kahvenin yarısı üzerine döküldü. Birkaç dakika sonra da ön kapı yıkılırcasına çalınmaya başladı. Genç kız biran yukarı çıkıp üzerine bir pantolon giymeye vakti olup olmadığını düşündü, ama kapıyı çalan kişinin bu kadar ısrarlı olmasına bakılırsa, önemli bir şey var demektir.

<<Giliyorum!>> diye bağırıldı. <<Geliyorum!>> Eliyle bornozunun önünü sıkı sıkı tutarak zaten kilidi bozuk olan ön kapıyı, aceleden daha da güçlkle açtı. Yandaki evin kapısının önünde üzerinde, 'Turner Brothers' yazan dev gibi bir kamyon duruyordu. kapıyı çalanlar da inanılmaz derecede iri adamlardı. <<Buyrun?>> dedi kapıyı biraz daha aralayarak.

<<Mobilya.>> dedi kapıya yakın olanı.

<<Çok iyi, ama ben mobilya filan istemiyorum.>>

<<Yandaki ev için,>> dedi diğeri. <<Kapıya bu notu bırakmış.>> Küçük bir kağıt parçasını genç kıza uzattı. notun üzerinde, 'Yandaki evdeki hanımı görün'>> yazılıydı.

<<İşte beni gördünüz,>> dedi Penny inatçı bir tavırla. <<Şimdi lütfen gider misiniz?>>

<<Mobilyaları nereye istediğinizi bize söylemek durumundasınız bayan.>> Penny onların yüzüne bakınca Turner kardeşlerin en az kendisi kadar inatçı olduklarını anlamıştı.

<<Yola boşaltın,>> dedi onları başından savabilmek umuduyla.

<<Bunu yapamayız bayan. Hadi bize bir yer söyleyiverin. Bu ne kadarcık zamanınızı alır ki? Hem bu sabah dört yere daha uğramak zorundayız, bizi uğrattırmayın. Zamanımız çok değerli.>>

Penny tam kendi zamanının da çok değerli olduğunu söylemeye hazırlanıyordu ki birden artık hiç de öyle olmadığını hatırladı. İş bitmişti ve artık bütün zamanını tembel tembel geçirebilirdi. <<Giyinmem gerek,>> dedi adamlara dönüp. <<On dakika izin verin.>>

<<On dakika zamanımız yok bayan,>> dedi Turner kardeşlerden biri.

<<Canınız cehenneme o zaman.>> Penny kapıyı adamların yüzlerine kapatıp koşarak merdivenlerden yukarı çıktı. Yarı yolda aceleden terliklerinden birini düşürmüştü. Ne giyeceğini seçmeye zamanı yoktu, çünkü Turnerlar kapıyı yıkmaya başlamışlardı bile.önce iç çamaşırlarını giydi. Aslında ipekli çamaşırları terch ederdi ama bu durumda elinin altında duran pamuklularla yetinmek zorundaydı. Üzerine iyice bol gelen kahverengi pantolonunu geçirdi ayağına. Boston'dan ayrıldığından beri iyice zayıflamıştı. Henry Amcanın yanındaki bilgisayar programcılığı işinden ayrılıp kol işçiliği yapmaya başlamasının yarattığı bir değişiklik daha vardı. Pantolonunun üzerine giydiği beyaz ipekli bluzun düğmeleri güçlkle kapanıyor ve göğüsleri neredeyse hayal gücüne hiç yer bırakmayacak şekilde dışarı taşıyordu.Omuzları silkerek sarı rüzgarlığını üzerine geçirip fermuarını sonuna kadar çekti. Ayaklarına alçak topuklu bağcıklı ayakkabıları giydi ve kapı kırılmadan yetişmek için aceleyle merdivenlerden aşağıya koştu.

<<kapımı kıracaktınız,>> dedi adamlara öfkeyle.Bir yandan da güne iki fincan kahve içmeden başlamanın sinir sistemini altüst ettiğini düşünerek söyleniyordu. Akli olan biri yeterli kafeini almadan günlük işlere başlamamalıydı ona göre. İki evi bağlayan patikadan geçerken hala söyleniyordu. Abby kapının önünde duran çimento torbalarının üzerinde oturuyordu.

<<Bende evin anahtarları var.>> dedi sıkıntılı bir tavırla. <<Onlara ne söyleyeceğimi bilemedim.>> Küçük kızın bu üzgün hali karşısında Penny'nin bütün öfkesi bir anda dağılmıştı. Elini uzatıp Abby'yi oturduğu yerden kaldırdı, anahtarları ondan alıp, elinden tutarak kamyonu doğru ilerledi. Birden kamyonuna arka kapısı açıldı ve Turner kardeşler bir kanepeyi iki ucundan tutup kamyonu indirmeye başladılar.

Penny tüm eşyalar içeri taşınana kadar, yaklaşık bir saat kapıda durup Turnerlar'a direktifler verdi. <<Doğru parçaları aldığına emin misin?>> diye sordu Abby taşıma işlemi bittikten sonra.

<<Eğer öyle bir şey olduysa da bununla baban uğraşsın,>> dedi Penny ters bir tavırla, ama bir kaç saniye sonra yine yumuşayı vermişti. <<Sabahları çekilmez biri oluyorum,>> dedi yumuşak bir sesle.

<<Önemli değil,>> dedi Abby. <<Herhalde doğru eşyaları almışsınız.>>

<<Şurayı imzalayın,>> dedi Turner kardeşlerden biri elindeki makbuzları uzatarak.

<<Neden?>>

<<Sizden bir imza almak zorundayım,>> diye cevap verdi adam sabırlı olmaya çalışarak.

<<Yoksa mobilyaları geri mi alırsınız?>>

<<Şurayı imzalayın bayan,>> dedi diğeri sert bir sesle. 'Pekala uyanık,' diye düşündü Penny.

'Madem çok istiyorsun, al bakalım.' Gayet özenli bir el yazısıyla makbuzun altına Eleanor Roosevelt yazdı.

<<Pekala Mrs. Roosevelt,>> dedi adam homurdanarak.

<<Miss Roosevelt,>> diye düzeltti Penny. Adamcağız bitkin bir tavırla alnında biriken terleri sildi.

<<Dümdüz gidersem anayola çıkabilir miyim?>> diye sordu.

<<Tabii, ama eğer kamyonunuz yüzme biliyorsa, çünkü bu yol sazlıklarda sona eriyor.>>

<<Ben Eleanor Roosevelt adını bir yerden hatırlıyorum,>> diye söylendi Turner kamyonu doğru ilerlerken.

<<Hadi,>> dedi Abby onu kolundan çekerek. <<Bir fincan kahveye ihtiyacın var.>>

<<Üç fincan,>> dedi Penny.

<<Hey şu işe bak, sen babamdan da betermişsin. O da deli gibi kahve içer, Mrs. Roosevelt. Adamı amma kerizledin ha!>>

<<O arandı,>> dedi Penny bir kahkaha atarak. <<Bir daha benimle bu şekilde konuşma. Senin annen olabilecek yaştayım ben.>>

<<Evet,>> dedi Abby genç kızı evinin merdivenlerine doğru çekerek.>> Bence bu harika olurdu.>>

'Sakin ağzını açma,' dedi Penny kendi kendine. 'Tuzağa düştün işte. Dün anlamamış mıydın, bu çocuğun kendisine bir anne aradığını? Nesin sen, geri zekalı mı? Hayır, sen kimsenin annesi olmak istemiyorsun. Ama bu doğru değil, dürüst ol kendine karşı. Bu çocuğun annesi olmak hoşuna giderdi, ama o çirkin babası...O çirkin adamla duygusal bir ilişkiye girmeyi aklından geçirmen bile salaklıp deruklarında olduğunu göctermiyor mu?'

'Ama dün gece seni öperken hiç de çirkin gelmiyordu.' Beynine üşüşen düşüncelerden kurtulmak için, <<Kes artık,>> dedi yüksek sesle.

<<Ne?>> diye sordu Abby.

<<Hiç kendi kendime konuşuyordum. Hadi mutfağa gel de bir şeyler yiyelim.>>

Dolaplara bakınca yiyecek konusunda hiç de iç açıcı bir durumda olmadığını anlamakta gecikmedi. Bulabildiği tek yumurtayı, iki incecik dilim salamı, bir dilim ekmeği ve portakal suyunu Abby'nin önüne koydu. Kendisi de yarım dilim yanmış ekmeğe ve üç fincan kahveyle idare etmek zorunda kaldı. Küçük kız sanki bir haftadır yemek yemiyormuş gibi iştahla atıştırıyordu önündekileri. Penny babasının bu çocuğu hep böyle bırakıp gidebileceği olasılığını düşünce tüyleri ürperdi. Zavallı çocuk bütün bir günü aç sefil geçirebilirdi kendisi olmasa.

<<Şimdi yapacağımız ilk iş,>> .derken bir an durakladı. Aynada kendi görüntüsünü görünce susmak zorunda hissetmişti kendisini.

<<Evet?>> diye sordu Abby merakla.

<<Yapacağımız ilk iş,>> dedi Penny gülerken. <<Saçlarımızı yıkamak. İkimizin de buna ihtiyacı var.>> Bir saat kadar sonra Penny saçları ıslak, Abby'yi bacaklarının arasına oturtmuş saçlarını tarıyordu. <<Saçların hep böyle miydi?>> diye sordu çocuğun pırl pırl saçlarını tararken.

<<Hayır, uzundu,>> dedi Abby içini çekerek. <<Yangında saçlarım yandı. Bunun için kavga etmek ne kadar garip bir şey değil mi?>>

<<Ne için?>> diye sordu Penny bir yandan da kısacık saçlara şekil vermeye çalışırken.

<<Saçlarım yüzünden. Annem saçlarımın uzun olmasını isterdi, babam da kısa olmasında ısrar ederdi. Bu yüzden bir gün çok büyük bir kavga ettiler.>>

<<Saç meselesinden mi?>>

<<Hayır, sadece bu değil. Ama son kavgaları bu yüzdendi. Birbirlerini pek fazla sevdiklerini sanmıyorum.>>

<<Böyle konuşma.>> Kapıda duran genç adamın yüzünde Penny'nin anlamlandıramadığı bir ifade vardı. <<Annen bir savaş kurbanıydı ve ben bunu doğru dürüst anlayamadım. Onu hiç bir şey için suçlamamalıyız Abby. Beni anlayabiliyor musun?>>

Abby babasının kollarına atıldı ve birlikte mutfaktaki diğer boş sandalyeye oturdular. Penny hemen genç adama da bir fincan kahve doldurup uzattı. Frank teşekkür edercesine başını salladı ve tekrar kızına döndü.

<<Ben..peki baba. Gerçekten bir şey anlayamıyorum, ama...>> Genç adam kızına sınımsız sarılmış, küçük yanağını okşuyordu. <<Annemi hiçbir şey için suçlamamalıyız kızım,>> dedi bir kez daha ve Abby'yi bırakarak kahve fincanına uzandı. <<Siz neler yaptınız bu arada?>> diye sordu mutfağı dolduran gergin havayı dağıtmak için.

<<Pek bir şey yapmadık. Mobilyalarınız geldi. Kahvaltı ettik. Saçlarımızı yıkadık. Biraz sonra da birlikte alışverişe çıkarız diye düşünmüştüm.>>

<<Nereye? Alışveriş yapılan yer buradan uzak mı?>>

<<Pek değil. Ben genellikle Capetown Mall'deki Heartland markete gidiyorum.>>

<<Hyannis'i geçtikten sonraki yer mi?>>

<<Evet.>>

<<Bugün olmaz,>> dedi kalın kaşlarını çatarak. Gülümsemesi kaybolmuş, mavi gözlerinde soğuk pırıltılar belirmişti.

<<Ama yemek yemek zorundayım,>> dedi Penny onun bu tavrını protesto ederek.

<<Hepimiz yemek yemek zorundayız,> dedi. <<Ama Abby gidemez. Sandwich'de ya da daha yakın bir yerde yarına kadar yetecek bir şeyler alabileceğin dükkan yok mu?>>

<<Eminim k vardır ve dediğini yapabilirim, ama önce bana bir açıklama yapmak zorundasın.>>

Genç adamın kendisini açıklama yapmaktan kurtaracak bir cevap bulmaya çalıştığını görünce Penny'nin öfkesi iyice artmıştı. Buzdolabının kapağını gürültüyle açıp, buzluktan bir gün önceden kalan son iki hamburgeri çıkardı.

<<Bütün yiyeceğimiz bundan ibaret,>> dedi paketi gözünün içine sokarcasına genç adama uzatarak. <<Bugün benim alışveriş günüm...Eğer doğru düzgün bir açıklama yaparsan, sizin için de alışveriş edebilirim.>>

<<Bütün kadınlar böyle baş belası mıdır?>> diye homurdandı genç adam.

<<Evet.>> diye yanıttı Penny cevabı. <<Senin gibi erkeklerle uğraşmak zorunda kalmak bizi

böyle yapıyor.Evet, açıklamanı bekliyorum.>>

<<Telefonun nerede?>> diye sordu Frank.

<<Ben gündelik işler yapıyorum. Bunun için de insanın telefona ihtiyacı olmaz, hem telefonlar...>> Genç kız biraz daha konuşmaya devam ederse bu adamın sırrını çözmekte hiç de güçlük çekmeyeceğini anlamıştı.

Frank'ın yüzüne geniş, neredeyse çocuksu bir gülümseme yerleşmişti. Bulmacanın bütün parçalarını yerine oturtturmuş bir çocuk gibi keyiflenmişti.

<<Evet,>> dedi gülerek. <<Telefon numaraları rehberlerde sahiplerinin isimleriyle birlikte yayınlanır. Değil mi?>>

<<Her zaman değil,>> dedi Penny alaycı bir tavırla.<<Biraz daha fazla para verirsen, telefon numaranın rehberde yayınlanmasına engel olabilirsin.>>

<<İlginç bir konu,>> dedi genç adam. <<Ama bu konuya daha sonra tekrara döneriz. Ama şu anda benim sorunum çok daha basit. Uyuşturucuyla Savaş Derneği adına geçici bir iş için burada bulunuyorum. Haklarında dava açılan insanlar beni ortadan kaldırmak için evimi yaktılar. Biz hepsini yakaladığımızı sanıyorduk, ama yanılmışız. Şimdi benim bir gün daha saklanmam gerekiyor, ondan sonra gizlilik bitecek.>>

<<Aman Tanrım!>>

<<Evet bu çok karmaşık bir dünya. Kolombiya'daki uyuşturucu üretimine ağır bir darbe vurduk. Onlar da bize karşı uluslararası bir cinayet şebekesi kiraladılar. İnanılması güç biliyorum, ama böyle şeyler oluyor.>>

<<İnanmak güç,>> dedi Penny en yakındaki sandalyeye çökerek. <<Burada Cape'de. Bu olamaz.>>

<<İnan bana. Uyuşturucu kaçakçılığı inanılmaz derecede karlı bir iş ve bunun arkasında da düşünemeyeceğin kadar nüfuzlu kişiler var. Onun için bu işte birkaç küçük temizleme hareketi, sık sık olan bir şey. Şimdi neden Abby'nin ortalıkta görünmesini istemediğimi anladın mı?>>

<<Evet,>> dedi. Penny içini çekerek. <<İnanılması güç, ama yine de anladığımı sanıyorum.>> Genç kızın aklından geçirip de Frank'a söylemediği bir şey daha vardı, onun kaçakçılık işinde hangi tarafta yer aldığından emin değildi. Ama on millik bir çevrede yardıma koşabilecek kimsenin olmadığı bir yerde, mutfağında oturan güçlü kuvvetli adama şüphelerinden söz edemezdi. Penny Harris seçkin bir ailede, seçkin bir çevrede yetiştirilmişti, ama evden ayrı yaşadığı süre boyunca bu tür adamların neler yapabilecekleri konusunda epey fikir sahibi olmuştu.

<<Artık burada olacağına göre, Abby'yi eve götürebilirsin. ben de tek başıma alışverişe çıkarım,>> dedi genç adama dönerek.

<<Ama ben Penny ile gitmek istiyorum,>> diye mızızlandı Abby.

<<Sus bakalım,>> dedi babası.

<<Çocukla böyle konuma,>> dedi Penny öfkeli bir tavırla. <<Özellikle Abby bunu hiç hak etmiyor.>>

<<Neden özellikle Abby?>>

<<Çünkü Penny benden hoşlanıyor,>> diye atıldı küçük kız. <<Ben de ondan hoşlanıyorum tamam mı?>>

<<Babanla böyle konuşmamalısın,>> dedi Penny bir an için kimin tarafından olduğunu unutarak. Frank Corey gülmeye başladı, birkaç dakikalık şaşkınlıktan sonra Abby de ona katıldı.

<<Bu hiç komik değil,>> dedi Penny öfkeyle. Gözlerine hücum edem yaşları ona göstermemek için hızla odadan dışarı fırladı. Portmantodan yağmurluğunu alıp dış kapıyı büyük bir gürültüyle çarptı.

Van'ın kapısını da aynı hızla çarptıktan sonra, motoru çalıştırdı ve arkasında büyük bir toz bulutu bırakarak yola koyuldu. Route 132 kavşağına geldiğinde hala kendi kendine konuşuyordu.Deli gibi korna çalarak yanından geçti.(Burada kopukluk vardı) Trans Am'in gürültüsü onu tekrar dünyaya döndürmüştü, yolun bundan sonraki kısmından sonra tüm dikkatini arabaya kullanmaya vermeye karar verdi.

Ama araba kullanırken de, markette alışveriş yaparken de Frank Corey'in yüzü peşini bırakmıyordu. melek mi, şeytan mı, avukat mı yoksa gangster mi belli olmayan bu adam kafasını garip bir şekilde sürekli meşgul ediyordu. İlk gün düşündüğü kadar çirkin bulmadığını fark etti genç adamı. O gün belki de yüzüne düşen ışık onu çirkin bulmasına neden olmuştu. Doğrusu klasik anlamda yakışıklı sayılmazdı, ama...Bu konuyla neden bu kadar ilgileniyordu ki?

Birden hollaşı aradığını buldu sanki. On iki ya da on üç yıl önce Margaret Hala bir aylığına

büyükbabanın evine gelmiş ve küçük kimsesiz kızı kanatlarının altına almıştı. Küçük kız ise o sıralar büyükbabanın sevgisini kazanmak için tam bir erkek çocuğu gibi davranıyordu. Ama o halanın evde kaldığı bir ay boyunca tam bir kız gibi giyinmiş, saçları taralı, üstü başı düzgün dolaşmıştı, geceleri masallarla uykuya dalmıştı. <<Gizli Hazine,>> diye bir ifade kullanırdı Margaret Hala. <<Güzellik görünürde değildir,>> derdi. <<Yüreğin derinliklerinde gizli bir hazinedir. Onu bulunduğu yerden çıkarmak için hiçbir büyü etkili olamaz. Güzellik gizli bir hazine gibi hep orada, çok derindedir. Onu keşfedebilmektir önemli olan.>>

Navigation Lane'e gelene kadar bu düşünceyi aklından atamadı. Genç adam yiyecek paketlerini taşımasına yardım ederken ondaki güzelliği keşfetme isteği daha da artmıştı.

Yiyecekler mutfaktaki yerlerine yerleştirildikten sonra Penny gözlerini dikip mutfağın ortasında elinde boş kesekağıtlarıyla duran Frank Corey'i incelemeye başladı. <<Kafanı meşgul eden bir şey var,>> Bu bir soru değil, bir saptamaydı.

<<Evet,>> dedi genç kız.

<<Eğer gülünecek bir şeyse bana da söyle, birlikte gülelim.>>

<<Sen..sen bunu pek komik bulmayabilirsin.>>

<<Eee önce bir söyle bakalım,>> dedi genç adam gülümseyerek. <<Arada bir bazı şeylere gülerim ben de.>>

<<Kızmayacağına söz ver önce.>>

<<Yoksa bir şaka mı yapacaksın?>>

<<Evet,>> dedi Penny zayıf bir sesle, pek de inandırıcı olmayan bir 'evet' ti bu.

<<Pekala, ne olursa olsun kızmayacağıma söz veriyorum.>>

Penny büyük bir dikkatle genç adamın yüzünü incelemeye devam ediyordu. <<Gözlerini kapat,>> dedi. Frank omuzlarını silkerek genç kızın dediğini yaptı. Penny bir adım daha yaklaşmıştı incelemesine devam etti. <<Hep burada duracak mıyım?>> dedi genç adam tek gözünü açarak.

<<Gözler, gözlerini kapat.>> Frank gülümseyerek iki gözünü de kapattı yeniden. Eğer gerçekten öğrenmek istiyorsa, denemeliydi akında geçeni. Bir adım daha yaklaştı genç adam ve vücudunu onun gergin gövdesine iyice yaklaştırdı. 'Tabii ki öğrenmek istiyorum,' dedi içinden. Kollarını genç adamın boynuna dolayıp ipeksi saçlarına dokundu, dokunur dokunmaz da elektrik akımına kapılmış gibi hissetti kendini. Frank bir heykel gibi, kıpırdamadan duruyordu. Ayaklarının ucunda doğrulup dudaklarını yavaşça genç adamın dudaklarına değdirdi >Penny. hayatında ilk defa olarak bir öpüşmeyi kendisi başlatıyordu ve sonucun ne olabileceğini pek bilemiyordu.

Frank onu iyice kendisine çekip vücudunu kendi çelik gövdesine bastırduğunda Penny şaşkınlıkla hafif bir çığlık attı. Oyun bitmişti ve Penny bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Genç adamın dudaklarını dudaklarında hissettiğinde dünyası değişmişti sanki. Daha önce hakkında yüzlerce şey okuduğu duyguları bu kez kendisi yaşıyordu. Hayatının bundan önceki yirmi yılı boyunca gerekli uyarıları almayan vücudu canlanmıştı sanki. Frank ellerini vücudunun kıvrımlarında dolaştırdıkça bütün bedeninin alev alev yandığını hissediyordu genç kız.

Genç adam onu hafifçe iterek kendinden uzaklaştırdığında Penny duygularını uzun kıvrırcık kirpiklerinin arkasına saklayabilmek için başını yerden kaldırmadı. Eğer Frank'ın kollarına tutunmasa ayakta duramayacağından korkuyordu. Nefes alıp vermesi düzeldikten sonra ona bakabildi ancak. Frank'ın yüzünde şaşkın, ama mutlu bir ifade vardı. Genç kız bir an için onun yüzünü inanılmaz yakışıklı buldu.

<<Bu neyi kanıtlıyor?>> diye sordu genç adam yavaşça. Penny bir an için onun da nefesini kontrol etmeye çalıştığını fark etti. 'Neden bahsediyor, hiç anlamıyorum,' diye düşündü. Her şeyi unutmuştu.

<<Şu anda ölsem hatırlayamam,>> dedi içini çekerek. <<Öğle yemeğine ne dersin?>>

Yemekten sonra aralarındaki hava tamamıyla değişmişti. Abby, öğle yemeği için hazırladığı domates çorbasının ve peynirli sandviçlerin yediği en iyi yemek olduğunu söylemişti.

<<Bence değil,>> dedi babası tam Penny teşekkür etmek için gülümsemeye hazırlanırken. <<Ama ilk üçe girer,>> diye sürdürdü genç adam konuşmasını. Penny ağzını bile açmadan kıpkırmızı kesilmiş ve öylece kalmıştı.

<<Hadi gel Abby,>> dedi gen adam gülerken. <<Ev sahibimiz biraz alıngan. O sofrayı toplayana kadar biz biraz güncel çıkalım. Sonra da gelir bulacakları yazarız >>

Onlar dışarı çıktıktan sonra Penny sofrayı topladı ve bulaşıkları kendisi yıkamaya koyuldu. Nedense bu işi genç adamın yapması yapmacık bir samimiyet gibi gelmişti bir an.

Üç tabak ve üç kaşığı yaklaşık bir saatte yıkadı. Elleri artık buz olmuş bulaşık suyunun içindeydi ve hala bir kaç saat önceki olayın etkisinden kurtaramamıştı kendisini.

<<Dürbünün var mı?>> Frank bir an mutfağa girmiş ve sanki çok normal bir şey istermiş gibi sormuştu bu soruyu.

<<benim mi? Dürbün ha? Ne işim var benim dürbünle?>> Bunları söylerken sesindeki soğukluğu engelleyemiyordu. İçini sıcaklıkla dolduran düşlerinden uyanıp, kirli bulaşıkların ve dürbünlerin olduğu gerçek dünyaya dönmek canını sıkıyordu iyice. Ama genç adamın endişeli haline bakılırsa önemli bir şey olabilirdi. <<Bir sorun mu var?>> diye sordu ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışarak.

<<Pek emin değilim. Ama pek emin olmadığım zamanlarda mutlaka bir sorun var demektir. Bu güne kadar ki deneyimlerimden bunu öğrendim.>>

Elindeki haritayı uzatarak Sandy Neck'i oluşturan tepeleri gösterdi. <<Orada birisi var ve burada olup bitenlerle çok ilgileniyor ki bizi dürbünle izliyor.>>

<<Peki bunu nereden biliyorsun?>>

<<Çünkü güneş dürbününün merceğine vuruyor,>> diye cevap verdi genç adam. <<Her kimse dürbünle etrafı dikizlemekte pek de deneyim sahibi olduğu söylenemez.>> Elini genç kızın omzuna koydu ve onun titrediğini fark edince, <<Bu kadar ciddiye alma,>> dedi onu rahatlatmaya çalışarak. <<haritama göre Salt Meadov Lane ile Packet Landing Lane arasında herhangi bir yeri gözetliyor olabilir. Yani hedefi biz olmayabiliriz. Bir şeyden mi kaçırıyorsun?>>

<<Evet,>> diye fısıldadı Penny. <<Burada saklanıyorum.>>

<<Paniğe kapılma.>> Frank onu kendisine doğru çektiğinde genç kız onun kollarının güven verici sıcaklığına isteyerek bıraktı kendini.

<<Alimde değil,>> dedi içini çekerek. <<Son altı aydır birilerinden saklanıyorum. Bir süre...en azından ocak ya da şubat kadar buraya gelmeyeceklerini düşünüyordum, ama şimdi...şimdi buradalar.>>

Penny artık gözyaşlarını tutamaz olmuştu, başını genç adamın göğsüne yaslayarak doyasıya ağladı. Frank hiç bir şey söylemeden saçlarını okşuyordu. <<belki de düşündüğün gibi değildir,>> dedi Penny'nin ağlaması durduktan sonra. <<Üzülme ben bir şeyler yaparım.>>

<<Ne yapabilirsin ki?>> diye sordu Penny umutsuz bir tavırla.

<<Hadi sen artık, buna kafanı takma,>> dedi genç adam gülerek. <<Üzülme canım. ben gidip onlara reddedemeyecekleri bir teklifte bulunur ve burada ne yaptıklarını öğrenirim. Sen Abby'ye göz kulak olur musun bu arada?>>

Penny gözyaşlarını silerek başını salladı ve Frank, Van'a atlayıp Route 6A'ya doğru ilerlerken, arka bahçede oynayan Abby'nin yanına gitti.

Konu Başlığı: Ynt: Gizli Hazine- Emma Godrick
Gönderen: bedinur üzerinde Mart 05, 2007, 08:02:16 pm

Bölüm Üç

Frank akşam geç saate kadar dönmedi. Abby o kadar yorgundu ki, onu yatırmak gerektiğinde, Penny küçük kızı boş ürkütücü görünen eve götürmek istemedi. Çocuğu yine odasındaki yataklardan birine yatırdı. Daha, 'Romney Sazlığındaki Korkuluk'un ilk iki sayfasını bitirmeden Abby uykuya dalmıştı bile. Eğer gece uyanırsa korkmaması için kapıyı açık bıraktı ve parmaklarının ucuna basarak aşağıya indi.

Güneş Plymouth üzerindeki küme küme bulutların ardından batmış ve gökyüzünü mora boyamıştı. Ceban Yıldızı ayın aydınlığına meydan okurcasına parlaktı. Büyük Sazlıkta tam bir sessizlik hüküm

sürüyordu. martılar yuvalarına çekilmiş, kırlangıçlarsa sazların üzerinde son uçuşlarını yapıyorlardı. Sadece suların yükselmeye başladığını haber veren dalgaların hışırtısı duyuluyordu.

Penny bu güzelliği içine çekmek istercesine derin bir soluk aldı. Yağmurluğunu ve tek bahçe sandalyesini almak için içeri girdi. Hava soğuk da olsa biraz dışarıda oturmaya karar vermişti. Frank'in ön kapıyı çaldığını duyduğunda vakit iyice ilerlemişti. Genç adam bir kaç saniye sonra evin etrafından dolanarak yanına geldi.

<<Abby nerede?>> diye sordu.

<<Yukarıda benim odamda,>> diye cevap verdi Penny. <<Uyudu bile. Ne zaman döneceğini bilmiyordum, sonra onu tek başına o karanlık evde bırakmak istemedim. Sana bir sandalye vermek isterdim, ama sadece bir tane var. Kahve ister misin?>>

<<Elbette,>> dedi genç adam gülererek, sonra birden ciddileşti. <<Seninle biraz konuşmamız gerek,>> dedi düşünceli bir tavırla. <<Kahve içerken daha rahat konuşabiliriz. Uzat elini.>>

Penny düşünmeden elini uzattı ve genç adamın kendisini sandalyeden kaldırmasına izin verdi. Mutfağa gidip çaydanlığın fişini prize soktu. Bu arada Frank da arka kapıyı kapatıp kilitledi. <<O kadar kötü değil, öyle değil mi?>> diye sordu Penny.

<<Kapıyı kilitlememden mi bahsediyorsun? Alışkanlık. Evimizdeyken kapı kilitleme adetimiz yoktu hiç. Ama şimdi iyice alıştım buna, üç aydır buralardayım ve böylesinin daha iyi olduğuna karar verdim.>> Genç adam mutfak sandalyelerinden birini çekip oturdu. Penny fincanları hazırlarken bir yandan da onu inceliyordu. Değişmiş görünüyordu, ama bu değişikliğin ne yönde olduğunu kestirmek güçtü. Yüzünde farklı olan şey acaba başlarına gelebilecek bir belanın ağırlığı mıydı? Ve eğer öyle bir şey varsa kimdi bu 'biri'? Tabii asıl önemlisi onları neden gözetliyordu? Elleri titremeye başlamıştı, fincana koyarken bir kaşık dolusu kahveyi tezgahın üzerine döktü. Sakinleşmek için dudaklarını ısırды, gecenin bundan sonrası için sükunete ihtiyacı olacaktı çünkü. Fincanları doldurup genç adamın karşısına oturdu. <<Evet?>>

<<Evet, ne?>> dedi genç adam kahvesinden bir yudum aldıktan sonra.

<<Uzun zamandır yoksun,>> dedi Penny içini çekerek. Genç adamın sanki bir şey olmamış gibi karşısında oturup sakin sakin kahve içmesi sinirini bozmaya başlamıştı. <<Bu süre içinde herhalde bir şeyler bulmuşsundur?>>

<<Doğru, ama birkaç yudum kahve içmeden hiçbir şey anlatamam.>> Frank kahvesini birkaç yudumda neredeyse yarıladıktan sonra fincanı elinden bıraktı ve gözlerini genç kızın kilere dikti.

<<Öncelikle şunu söyleyeyim,>> dedi. <<Abby ile benim sorunlarım çözümlenmişe benziyor. FBI cinayet şebekesinin izi üstünde olduğunu söylüyor. Bu iyi haber.>>

<<O zaman herhalde buradan taşınırsınız,>> dedi Penny. Alt dudağının titremesine büyük bir güçle engel olabiliyordu. Abby'nin ve Frank'in buraya gelerek yalnızlığını bozmaları bir felaket olmuştu, ama şimdi buradan gitmeleri daha büyük bir felaket gibi görünüyordu genç kızın gözüne.

<<Hayır, bir süre daha burada kalırız herhalde. Abby burayı çok sevdi.>>

<<Burayı neden bu kadar çok sevdiğini doğrusu anlayamıyorum.>> dedi Penny. <<Evin bahçesinden öteye gitmesine izin vermiyorsun ki. Çocukcağz kendisini hapishanede gibi hissetmiyorsa iyidir.>>

<<Olayı trajedi haline getirme,>> diye karşılık verdi genç adam. <<Ailemde yeteri kadar artist vardı zaten. Şimdi söyle bakalım Henry Francis kim?>>

Bu ismi duymak kadar onu irkiltecek başka bir şey daha az bulunurdu dünyada.

<<Bunu neden bilmek istiyorsun?>> diye sordu Penny.

<<Onu tanıyor musun?>>

<<Ben...Evet.>>

<<Bu kadar mı? Sadece evet mi?>>

<<Evet.>> Genç kız ellerinin titremesine engel olmak için ellerini ovuşturmaya başlamıştı.

<<Belki inanmayacaksın ama, sana yardım etmeye çalışıyorum. Ben senin tarafındam. Şimdi söyle Henry Francis kim?>>

<<Ben o benim amcam. Yani öz amcam değil, annemin çok uzaktan kuzeni. Onun adını nerden

duyduğunu söylemezsen birazdan bayılacağım.>> Penny sandalyesini geriye itip yerinden fırladı. Korku ve öfkeden ne yapacağını bilemez haldeydi. Yumruklarını sıkıp tehditkar bir tavırla genç adama baktı. Ama hemen yaptığı işin ne kadar çocukça olduğunu farkına varıp yumruklarını göğsüne bastırdı.

<<Lütfen meseleyi abartma,>> dedi Frank yumuşak bir sesle. Yerinden kalkıp genç kızın yanına geldi. Penny daha ne olduğunu anlamaya fırsat kalmadan genç adamın güven verici kollarının vücuduna dolandığını hissetti. <<Hadi şimdi bana her şeyi anlat,>> dedi Frank saçlarını okşayarak.

Genç adamın kollarında Penny bir yıldan beri kendini ilk kez rahatlamış hissediyordu. <<Her şey çok uzun zaman önce başladı,>> dedi içini çekerek. <<Büyükbabam hisse senedi piyasasında büyük bir servet yaptı. babam ben daha doğmadan savaşta ölmüş, annemde beni doğururken. Büyükbabamdan başka bana bakabilecek kimse yokmuş. O da beni alıp büyüttü. Ama erkek torun istiyordu ve bana da erkekmişim gibi davrandı. 'Küçük Penn,' derdi bana, ama ben on iki yaşına geldiğimde artık daha fazla kendini kandıramayacağına karar verdi ve kendinin tümüyle daha fazla para kazanmaya adadı. Öldüğünde ben on beş yaşındaydım. Çok yalnızlık çektim, ama Henry Amca gelip de benimle birlikte yaşamaya başladıktan sonra yalnız günlerimim arar oldum. Ama para...>>

<<Evet para?>>

<<Büyükbabam parasını ne bana, ne de Henry Amcaya bıraktı. hepsini kendi adına kurduğu Philip Harris Vakfı'na hayır işlerinde kullanılmak üzere bıraktı. Kırk milyon dolar. Henry amca benim vasim olarak, yirmi bir yaşına gelene kadar vakfın kontrolünü elinde bulunduruyor. Büyükbabamın vasiyetnamesine göre yirmi bir yaşına gelince paranın kontrolü bana geçecek.>>

<<Sonra ne oldu?>>

<<Galiba büyükbabam beni bir erkek gibi yetiştirmede bayağı başarılı olmuş. O öldükten sonra ende vakıf ofislerine gidip sorular sormaya başladım ve...>>

<<Ve?>>

<<Henry Amca beni engelledi. Bu işlere kafamın çalışmadığını söyledi ve beni kütüphanecilik eğitimi görmem için üniversiteye yollamayı teklif etti. Beni bir kütüphaneci olarak düşünme biliyor musun?>>

<<İyi taktik,>> dedi genç adam. <<Bu eğitim en az beş yıl sürer. Sonra master de yapmak zorundasın. peki sonra ne oldu?>>

<<Liseden mezun oldum ve üniversiteye gitmeyi reddettim. Henry Amcanın bütün karşı çıkımlarına rağmen vakıfta bana bir iş vermeini istedim. Sonunda bana bilgisayarlarla ilgili bir iş verdi.>>

<<Bilgisayar mı? Bu işten anlar mısınız?>>

<<Evet. On dört yaşımıdayken başkalarının programlarına girebiliyordum rahatlıkla.>>

<<Yani onların bilgisayarlarının hafızalarına müdahale ediyordun?>>

<<Bu namussuzca bir şey değil ki,>> dedi Penny hemen savunmaya geçerek. <<Yasal bir şey bu. Bilgisayarlarının hafızalarının başkaları tarafından bilinmesini istemeyenler pekala bunun için özel olarak hazırlanmış programları kullanabilirler, ya da bilgisayarlarının telefon bağlantılarını kesebilirler. Gördüğün gibi bunun hiç bir zararı yok, sadece bir oyun.>>

<<Sen de oyun olsun diye vakfın gizli sistemine girdin, öyle mi?>>

<<İsteyerek yapmadım bunu. sadece tesadüfen sisteme giriş kodunu verdim bilgisayara. Yani bilgisayara verdiğim şey, gizli sistemin kodu çıktı. Ama olay hemen ortaya çıktı.>>

<<Sonra ne oldu?>>

<<O zaman yirmi yaşındaydım ve bir gün işe geç kaldım. Aceleyle evden çıkıyordum ki, Henry Amcanın kütüphaneden birisiyle telefonla konuştuğunu duydum. Benim adım geçiyordum, ben de dinlemeden yapamadım. Anlayabiliyor musun?>>

<<Çok iyi anlıyorum Penny.>> dedi ciddi bir yüzle, ama ciddiyetinin ardında hafif bir alay seziliyordu. Penny onu iterek mutfak kapısına yöneldi. <<Hey, Penny ne yapıyorsun?>> diye seslendi genç adam arkasından.

<<Penny dönüp arkasına baktı öfkeyle. <<Şu anda bunu hiç çekemem,>>A dedi. <<Hayatımda başka bir çökbilmiş daha istemiyorum. Kızını da birlikte götürcek misin? Lütfen giderken kapıyı çarpmayın.>>

Penny söylediklerinden hoşnut merdivenlerden çıkmaya hazırlanıyordu ki, genç adam onu kolundan tutup kendine çevirdi ve ellerini Penny'nin omuzlarına koydu.

<<Sandy Neck'e gitti.,>> dedi. <<Birkaç arkadaşım da benimle birlikte geldi. Orada kumların arasında kimi gördük dersin?>>

<<En ufak bir fikrim bile yok,>> dedi genç kız buz gibi bir ses tonuyla. >>Bilmek istediğimi sanmıyorum, ama sen yine de her halükarda söyleyeceksin nasıl olsa.>>

<<Korkarım öyle,>> dedi genç adam alaycı bir tavırla.

<<Hadi o zaman, söyle de rahatla. Yorgunum ve uyumak istiyorum.>>

<<Ne? Bütün bir gün tembellik ettikten sonra mı?>> Penny ona ters ters baktı, ama genç adamın yüzündeki ifadeden pek de etkili olamadığını anlamakta gecikmedi. <<dediğim gibi bir kaç arkadaşımı alıp Sandy Neck'e gittim. Orada kum tepelerinin arasında yuvalanmış burayı gözleyen Mr. Patrick Muldoon'la karşılaştık. Mr. Muldoon'u tanıyor musun?>>

<<Hiç duymadım. Bitti mi anlatacakların?>> Penny ilgilenmiyor görünmeye çalışıyordu, ama bu koşullarda bunu başarmak hiç de kolay değildi. <<Peki kimmiş bu adam?>>

<<Boston'lu özel bir dedektif. Kahvem soğumuş, yeni bir tane yapalım mı?>>

<<Beni yumuşatmaya çalışmal!>> dedi Penny öfkeyle yeşil gözlerinin iri iri açarak.

<<Yeşil gözler. Yeşil gözlerle bayılıyorum,>> diye kıkırdadı genç adam. <<Gözlerini bu ışıpta görmemiştin daha önce. Çok güzel.>>

<<Mr. Muldoon'a gelelim.>>

<<Biliyor musun, benim karnım acıktı,>> dedi genç adam içini çekerek. <<Sen bugün alışverişe çıktın. Şimdi birlikte güzel bir omlet yapmaya ne dersin?>>

<<Omlet yerine sana başka bir şey vereceğim,>> dedi Penny dişlerinin arasından. Uzanıp ocağın üzerinde asılı duran tavayı kaptı. <<tam kafanın üzerine nişan aldım. Mrç. Muldoon'un kim olduğunu söylemeden benden bunun dışında bir şey bekleme!>>

<<Peki peki. Silahını bırak da Mr. Muldoon'dan bahsedelim.>>

Penny silahını bırakıp üstünlüklü konumundan vazgeçmek istemiyordu, ama yine de aklının sesine kulak verip tavayı ocağın üzerine astı.

<<Bu Mr. Moldoon dürbünü ve zoomlu fotoğraf makinesiyle çok hoş bir gen adam. Üstelik ikna edilmesi de hiç zor sayılmaz.>>

<<Herhalde ona reddemeyeceği bir şey teklif etmişsindir,>> diye homurdandı genç kız.

<<Çok doğru!>> Kafası yavaş çalışan bir öğrencisinden en sonunda doğru cevabı almayı başarmış bir öğretmen edasıyla söylemişti bu sözü. <<Evet, güvenini kazandık ve böylece bize Mr. Henry Francis tarafından kayıp yeğenini bulmak için kiralandığını anlattı. Kızın adı Penelope Harris'miş. Adım Bloom diye bize yalan söyledin.>>

Penny kıpkırmızı kesilerek başını önüne eğdi.

<<Duruma bakılırsa Mr. Muldoon görevini başarıyla tamamlamış. Ama raporunu henüz postalamadığı için amcan hala nerede olduğunu bilmiyor.>>

Genç kızın Henry Amcadan korktuğu yoktu, ama onu asıl korkutan şey, ona yakalandığında başına gelebilecek olan şeylerdi. Karmakarışık düşünceler içinde olduğu yerde kalakalmıştı. Frank Corey onu kolundan tutup sandalyeye oturttuğunda yüzünde tuhaf bir ifadeyle genç adama bakıyordu.

<<Evet,>> dedi genç adam. <<Şimdi vakfın gizli sistemine girdikten sonra olanları anlat bakalım. Herhalde çok gizli bir şey keşfettin ki bu işi bu kadar ciddiye aldılar. Neydi bu?>>

<<Ben...Onlar... Paranın tek kuruşunu bile hayır işlerinde kullanmıyorlardı. Henry Amca, Kuzen Oscar ve diğer akrabaları. Son üç yıl içinde vakfın kasasından çıkan tek kuruş bile büyükbabamın vasiyeti doğrultusunda harcanmamıştı.>>

<<Evet, şimdi her şey daha iyi anlaşılıyor. Bir gün işe geç kalmıştın ve koridorda giderken Henry Amcanın telefonda konuştuğunu duydun. nerede oldu bu olay?>>

<<Büyükbabamın, Boston'da, Gainborough Caddesi'ndeki evinde. Ben doğduğumdan beri o evde yaşadım, büyükbabam öldükten sonra Henry Amca, Kuzen Oscar ve diğerleri geldiler.>>

<<Kuzen Oscar kim?>>

<<Uzak bir kuzen. Henry Amca onunla evlenmemi istiyordu, ama ben buna yanaşmadım, çünkü ondan hiç hoşlanmıyordum.>>

<<Evet, hikayene dönelim. Koridorda ilerlerken amcanın telefonda senden bahsettiğini duydun. Ne diyordu?>>

<<Doğum günümdü,>> dedi genç kız. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki, Frank duyabilmek için sandalyesini onunkine yaklaştırmak zorunda kaldı. <<Yirminci doğum günümdü ve bu yüzden de bulutların üzerinde dolaşıyordum. Henry Amcanın benim ismimi andığını duyunca durup dinledim.>>

<<Henry Amca şöyle diyordu: 'Eğer Penelope hiç bir zaman yirmi bir yaşına gelmezse o zaman bütün bunlarla uğraşmamız gerekmez.>>

Penny genç adamın sıkılmış dişlerinin arasından öfkeyle soluk alıp verebildiğini duyabiliyordu. Frank'in yüzü birden değişmiş, gözleri soğuk soğuk parlamaya başlamıştı. Onda keşfettiği güzelliğin bir anda tuz buz olduğunu düşündü Penny. Bir kez daha çirkin şeyler düşünen çirkin bir adam olmuştu yine. Gözyaşları bu kez usul usul süzölmeye başladı genç kızın yanaklarından. Kaybedene kadar farkına varamadığı bir yumuşaklık ve güzellik yok olup gitmişti. Penny elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

<<O zaman mı kaçmaya başladın?>>

<<Evet. Son dokuz aydır sürekli bu konuyu düşündüm. Bazen bunların hiçbiri gerçekten olmamış da her şeyi ben uydurmuşum gibi geldi. Ama...ama o gün tek düşündüğüm, henüz yirmi yaşında olduğum ve ortada kırk milyon doların söz konusu olduğuydu. Henry Amca o paraya sahip olmak için her şeyi yapabiliirdi.>>>

<<Bunu yapacak o kadar çok insan var ki dünyada,>> dedi genç adam. <<Sen de yirmi bir yaşına gelene kadar Henry Amcandan kaçma yolunu seçtin. Peki doğum günün ne zaman?>>

<<Ocakta,>> dedi genç kız içini çekerek. <<Yirmi dört ocakta. Eğer o zamana kadar bir kazaya kurban gitmemeyi başarabilirsem, vakfın başına geçip işleri yoluna koyabileceğimi düşünüyordum.>> Penny gözünün önüne düşmüş saçlarının arasından genç adama bakıp zayıfca gülümsedi. Frank uzanıp genç kızın önüne düşen saçları geriye itti.

<<Peki bu adamın seni yirmi bir yaşına geldikten sonra da öldürtebileceğini hiç düşündün mü?>>

Penny'nin karnına bir sancı girmişti. <<Hayır,>> diye fısıldadı. <<Bunu hiç düşünmedim.>>

<<Bence bunu da göz önüne almalısın. eğer sen ölürsen mirasa kim konacak?>>

<<Bil..bilmiyorum,>> dedi genç kız kekeleyerek. <<Hiç düşünmedim, ben...>>

<<Büyükbabanın vasiyetnamesinde bu konu hiç belirtilmiyor mu?>>

<<Hayır sanmıyorum. Yani onun vasiyetnamesinde böyle bir madde yok.>>

<<O zaman top yine sana geliyor. Sen bir vasiyetname hazırladın mı?>>

<<Tabii ki hayır. Daha...>>

<<Yirmi yaşında olman sonsuza kadar yaşayacağın anlamına gelmez,>> dedi genç adam sakın bir sesle. <<Demek vasiyetnamen yok. peki en yakın akrabam kim?>>

<<Ben....bak... galiba Henry Amca.>>

<<Durum anlaşıldı,>> dedi genç adam içini çekerek.

<<Ne demek istediğini anlayamıyorum, hiç anlayamıyorum!>>

Frank o baştan çıkarıcı gülümsemesiyle hiç konuşmadan genç kıza bakıyordu. Penny onun bakışı karşısında neredeyse hipnotize olmuş gibi elini uzatıp genç adamın alınına düşen bir parça saç geriye itti yavaşça. Frank'ın kulağının dibinde parmaklarını şaklatmasıyla kendine geldi.

<<Söylediklerimi duymadın değil mi?>>

<<Efendim?>> dedi genç kız irkilerek. Son birkaç dakikadır Frank'ın kendisiyle konuştuğunu anlayınca utancından kıpkırmızı kesildi.

<<Dedim ki, eğer yirmi birinci yaş gününe kadar bir değişiklik olmazsa ve Henry Amcan da anlattığın kadar kötü bir insansa o zaman sana birkaç yasal öğüt verebilirim.>>

<<Ama karşılığını ödeyemem, çünkü param yok.>>

<<Ödeyebilirsin,>> dedi genç adam gülerken. <<Çünkü bedava. Kendine bir vasiyetname hazırla ve bir kopyasını da Henry Amcana gönder. Ona da hiç bir şey bırakma.>>

<<Peki ben bunu neden düşünemedim?>> dedi genç kız. <<Sen gerçekten avukat mısın? Avukatların zeki olabileceğini düşünmemistim hiç. Akıllı olabiliyorlar ama pek zeki değillerdir diye

düşünürdüm hep.>>

<<Çok gururlandım,>> dedi genç adam. <<Müthiş bir kompliman bu.>>

<<Evet, ama sen benim soruma cevap vermedin.>>

Frank, sanki genç kızın sorusunun hiçbir önemi yokmuş gibi bir hareketle elini salladı.

<<Söylesene eğer evlenirsen ne olur?>>

<<Bu pek mümkün görünmüyor. Evlenmek için birinin evlenme teklif etmesi gerek, ama henüz böyle bir şey gelmedi başıma.>>

<<Hepsi körmüş,>> dedi genç adam. <<Yaşadığın yerdeki herkes körmüş,. Ama benim sorduğum bu değildi. Büyükbaban vasiyetnamesine bununla ilgili bir madde koydurmuş mu?>>

<<Hiçbir fikrim yok. Her şey yıllar önce oldu, ve ben sadece on beş yaşındaydım.

Hatırlamıyorum.>>

<<Çok kötü. Eğer evli olsaydın, çocukların ve kocan otomatik olarak amcanı bütün miras haklarından mahrum edeceklerdi.>>

<<Bu hoş olurdu. Beni güzel bir evde bir sürü çocukla birlikte düşünebiliyor musun? Ama hiç böyle bir ihtimal yok.>>

<<Evlenmek istiyor musun Penny?>>

<<Elbette,>> dedi Penny içini çekerek. <<Bunu her kadın istemez mi? Ama hiç kimse bir devle evlenmek istemez.>>

<<Peki çocuklar? Kendi çocukların olmasını ister misin?>>

<<Tabii ki isterim. Bunu hep düşledim. En az iki yada üç çocuğumun olmasını isterim, belki de dört. Ama görüyorsun bunların hepsi hayal. Çocuklarla ilgili hiçbir deneyimim yok, çünkü evde benden başka çocuk yoktu. Çevremde bana örnek olabilecek mutlu bir anne ya da koca da görmedim. Ama Yanlış anlama, çocukken çok mutlu günlerim de oldu. Büyükbabam beni her yere götürür, bir sürü şey anlatırdı, ta ki artık on iki yaşıma gelip de erkek çocuğu olmadığım ortaya çıkınca. Hey, ne yapıyorsun?>>

Frank onu ayağa kaldırmış, kolunu da omzuna dolamış arka bahçeye doğru götürüyordu. Ay henüz batmamıştı ama eskisi kadar parlak değildi. Yine de sazlıkların üzerinde ışığını saçabiliyordu. Genç adam onu daha da sıkı kendine çekti. Penny'nin başı omzuna yaslanmıştı.

<<Ay ışığı ne kadar büyüklü görünüyor, değil mi?>> diye mırıldandı genç kız. <<Ayağını hiçbir yere değdirmeden sadece ay ışığının üzerinde dans etmeyi düşlerim zaman zaman.>> Frank bu duyguyu çok iyi biliyormuşçasına onu kendine çekti.

<<Bu kasların altında gerçek bir romantik var,>> dedi genç adam gülererek. <<Ama eğer ay ışığından ayağın kayarsa kendini boğazına kadar suyun içinde bulursun.>>

<<Sende o aşırı gerçekçi insanlardan birisin,>> dedi Penny küçümseyici bir tavırla.

<<Bu durumda nasıl davranılması gerektiğini çok iyi bilirim bayan.>> Frank genç kızın yüzünü kendine çevirdi ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Genç kızın içini çektiğini duyunca bunu bir davet olarak kabul etti ve aynı derecede sıcak bir öpücük daha kondurdu Penny'nin dudaklarına.

Genç adam onu bıraktığında Penny sessizce yana çekildi. Frank'in konuna girerek yıldızları seyretmeye koyuldu. Büyükayı sapı aşağıya gelecek şekilde duruyordu.

<<Bak,>> dedi Penny gökyüzünün göstererek. <<tavaya benziyor değil mi?>>

<<Himm, ama şu anda bunu göreceğim halim yok,>> dedi Penny'ye bakarak.

<<Siz bütün erkekler aynısınız,>> dedi Penny onu bir kenara iterek. Biraz önce kendisini saran büyüklü atmosfer kaybolmuştu. Genç kız ürperdi, ama soğuktan değildi ürpermesi.

<<Abby'yi ne yapacağız?>> dedi. <<Onu eve götüreceğim misin? Yoksa benimle mi kalsın?>>

<<Sence ne yapalım?>> diye sordu genç adam. Artık Penny'ye bakmıyordu. Okyanusa dönmüş, elleri cebinde ısıklık çalıyordu. Penny onun yüzünü göremiyordu, ama derin düşüncelere dalmış olduğu belliydi. Acaba ne düşünüyordu? Yoksa pişmanlık mı duyuyordu? Belki de geçmişe ait şeyleri hatırlamak hüzünlendirmişti onu bu kadar. Abby'nin bir annesi vardı ve Abby gibi bir çocuk doğurduğuna göre çok güzel bir kadın olmalıydı. Belki de genç adam Cape'de ay ışığının altında eski karısını düşünüyordu. Bu Penny'nin aklına bile getirmek istemediği bir düşünceydi. Üstelik bu durumda onu ilgilendiren en ufak bir şey dahi yoktu. O zaman neden bu kadar üzülüyordu?

<<Bence bende kalması daha iyi olur. Eve götürürken uyanabilir.>>

<<Efendim?>> Genç adam sanki çok uzaklardaymış gibi sormuştu bu soruyu. 'İşte bu nedenle hiç evlenemeyeceğim,' diye düşündü Penny. 'Mehtabın altında, üstelik en güzel parfümünü sürmüş olduğun halde bir erkeğin ilgisini çekmeyi başaramıyorum.'

<<Abby bende kalsa iyi olur, dedim. Eğer eve götürmeye kalkarsan uyanabilir.>>

<<Evet.>> Bu aşk ve ihtiras dolu cevap karşısında Penny gülmek için kendisini güç tuttu. Hala denizi seyretmekte olan genç adamın arkasında durarak sessizce beklemeye koyuldu. Onunla konuşabilmek için tehlikesiz bir konu arıyordu bir yandan da. <<Mr. Muldoon,>> dedi Frank'ın süveterinin kolundan hafifçe çekip kendisine bakmasını sağlayarak. <<Hani şu dedektif. Henüz amcamı haberdar etmediğini söyledin. Ama yakında bunu yapar herhalde, değil mi?>>

<<Sanmıyorum,>> diye cevap verdi Frank. <<Sanırım bu işten vazgeçmesi sonucunda onu ikna ettik.>>

<<ufak tefek bir adam olduğunu söylemiştin. canını yakmadın, değil mi?>>

<<Ben mi? Ona parmağımın ucuyla bile dokunmadım Penny. Sadece onunla konuştum. Şerifle ve benimle çok iyi anlaştı.>>

<<Şerif mi?>> Genç kızın ağzı bir karış açılmıştı. İşler umduğundan daha karışıklaşmaya başlamıştı.

<<Evet. Şerif ve bir adamı. Seni gözetleyen herkes için bu kadar üzülür müsün?>>

<<Ama elimde değil. Tam bir hristiyan olarak yetiştirildim ve bazı ahlaki ilkelerim var.>>

<<henry Amcana da mı aynı tepkiyi göstereceksin? Vurması için öbür yanağını mı uzatacaksın?>>

<<Bilmiyorum, herhalde kiliseye bu kadar sadık kalamam,>> dedi Penny içini çekerek. <<Neyse artık içeri girsem iyi olacak, iyice geç oldu. yarın Abby'yi alışverişe götürebilir miyim?>>

<<Elbette,>> dedi genç adam gülererek. <<Artık hapis hayatı sona erdi, ama biz burada kalmaya devam edeceğiz. Abby ve benim için yaptıklarına çok teşekkür ederim.>>

<<Abby için elimden gelen her şeyi yaparım!>> Bunu söyler söylemez de evde kalmış geçkin bayanlar gibi konuştuğunu fark etti.

<<Üzülme, Abby adını vurguladığını duydum,>> dedi genç adam gülererek. <<Yorulmuş olmalısın canım. Kaşif ruhunu iyice kaybetmişse benziyordun.>>

<<Beni eğitmeye çalışarak kendini yorma. Üniversiteye gitmedim, ama küçük bir kızın yirmi dolara giydirilemeyeceğini biliyorum. Baştan aşağıya yeni giysiler almak gere Abby'ye. Bu da size, bana daha önce verdiğiniz yirmi dolarlıklardan on, on beş taneye patlar, Mr. Corey.>>

<<Pekala,>> dedi genç adam ve elini cebine atıp cüzdanını çıkardı. On beş yirmi tane dolarlığı sayıp genç kıza uzattı.

<<Hepsinin yirmi dolarlık olduğunu nereden biliyorsun?>> diye sordu Penny.

<<Çünkü yanımda taşıdığım bütün para bu, al.>>

<<Cebim yok.>>

<<Ne iyi,>> dedi genç adam neşeyle. <<Ne zamandır bunu yapmak istiyordum zaten.>> Uzanıp genç kızın elini tuttu ve kendisine çekti. Penny büyülenmiş gibi onu izliyordu. Frank serbest olan eliyle ceketinin fermuarını, sonra da bluzunun üstten ilk dört düğmesini açtı. Parayı genç kızın sutyenine sıkıştırdı. <<Aman tanrım, parayı güçlükle sığdırabildim buraya,>> dedi arzu dolu bir sesle. <<Tam bir kadınsın Penny Harris.>>

Penny onun bu hareketine çok yavaş tepki gösterdi. Genç adamın elini göğsünde hissedince, elini hemen göğsüne götürdü, ama Frank'ın elini itip, onu kendinden uzaklaştıracağına öylece kalakaldı. Genç adamın elini göğsünde hissetmek o güne kadar hiç tatmadığı bir heyecan uyandırmıştı içinde. Birkaç dakika öylece kaldıktan sonra Frank bluzunun düğmelerini ilikledi ve ceketinin fermuarını boyuna kadar çekti. Penny donmuş gibi ona bakıyor, tek bir hareket bile yapamıyordu.

Fermuarı da çektikten sonra Frank ellerini genç kızın omuzlarına koydu. <<İyi geceler küçüğüm,>> dedi yumuşak bir sesle ve bir kez daha dudaklarını genç kızın dudaklarına değdirdi. Penny kollarını onun boynuna dolayıp, vücudunu iyice yaklaştırdı genç adamınkine. Bu kez de öpüşmeyi bitiren Frank oldu, bir adım geriye çekilip bir kez daha iyi geceler diledi.

<<Çok kaly bir kadın olduğumu düşünüyorsun, herhalde,>> dedi penny.

<<Bundan çok daha başka şeyler düşünüyorum,>> diye cevap verdi genç adam ve arkasını dönerek ilerledi. Penny gözden kaybolana kadar arkasından baktı genç adamın. yandaki evin kapısı kapanıp, oturma odasının ışığı yanana kadar dışarıda bekledi, sonrada içeri girip, bir duş almaya karar verdi.

<<Acaba ne demek istedi?>> diye sordu kendi kendine banyoya girdiğinde. Duştan çıkıp kocaman bir havluyla kurulanırken hala bu sorunun cevabını bulamamıştı. 'Neden beni öptü,' diye düşünüyordu. ' Ya da neden?..' Kendi banyosunda yapayalnızken bile bu sorunun cevabını kelimelelere dökemiyordu. Banyodaki büyük boy aynasının önünde durup vücudunu inceledi. Neden? Bunun bir cevabı yoktu. Sessizce geceliğini giyip Abby'yi uyandırmamak için ayaklarının ucana basarak odasına girdi, battaniyelerin altına sığındı ve uykusuz bir geceye hazırlandı.

Gözünün her kapadığında yakışıklı bir adamın yüzünü gören bir kız nasıl rahat bir uykuya dalabilirdi?

Konu Başlığı: Ynt: Gizli Hazinele- Emma Godrick
Gönderen: bedinur üzerinde Mart 22, 2007, 06:45:41 pm

Bölüm Dört

Genç kız odasının doğuya bakan pencerelerine vuran altın rengi güneş ışığıyla uyandı. Yanındaki yatağın boş olduğuna bakılırsa Abby çoktan kalkıp aşağıya inmiş olmalıydı. Penny bir kaç dakika daha esneyerek yatakta kalktıktan sonra, yüzüne düşen saçları tembel tembel geriye itip yataktan kalktı.

Onu bu uyuşukluğundan ancak soğuk bir duş kurtarabilirdi. Bir gece öncesinin olaylarını düşünmekten hala rüyada gibi dolaşıyordu. <<Sadece bu konularda çok tecrübesizim,>> dedi kendi kendine soğuk su musluğunu açarken. Bu gibi su belkemiğinden aşağıya ürpertiler yolluyordu. 'Frank Corey'de bende bu etkiyi yapıyor,' diye düşündü Penny. Genç adam koskoca, adam boyu bir sorun olmuştu onun için. Onu bir sorun haline getirmekten kurtulmanın tek bir yolu vardı. Büyükbabasının bir zamanlar öğrettiği gibi her şeyi olurluna bırakmak.

Bir karar vermiş olmanın rahatlığıyla hızla kurulandı, kırmızı blucin pantolonunu ve sarı bluzunu giyerek aşağıya indi. Abby önünde kocaman bir tabak dolusu corn flakes kahvaltı ediyordu. Ağzı dolu dolu günaydın, dedi genç kız.

<<Karnını iyice doyur canım,>> dedi. <<Bugün sana elbise almak için alışverişe çıkacağız. Seni bu garip kılıkta görmeye daha fazla dayanamayacağım.>>

Abby çabucak yuttu ağızındakileri. <<Yani bana elbise mi alacaksın?>>

<<Parayı baban ödediğine göre ne güzelinden hem de.>>

<<Büyükanmem de hep böyle söyler,>> dedi Abby. <<Ama o bunu söylerken güler. Babam d a sanki canı yanıyormuş gibi sesler çıkarmaya başlar.>>

<<Ciddi misin?>> dedi Penny dalgın bir tavırla, kendine kahve yapmak için çaydanlığı fişe sokarken. Ama birden aklına bir şey gelmişcesine Abby'ye döndü. Bu küçük kızdan Frank hakkında bir sürü bir şey öğrenebilirdi.

<<babanın anne ve babası var mı?>> diye sordu heyecanını Abby'ye belli etmemeye çalışarak.

<<Evet,>> diye cevap verdi Abby ağzı dolu dolu. <<Büyükanne Corey?>>

<<Nerede oturuyorlar Abby? Herhalde bu yakınlarda değil?>>

<<Hayır çok uzakta, Northampton'da oturuyorlar. Babam bu iş için buraya gelmek zorunda kalınca ben büyükanemle kalacaktım, ama zavallı ağır bir gribe yakalandı. George Amcam, Springfield'de çalışıyor, Harry Amcamın da Avrupa'ya gitmesi gerekiyordu. Ethel Hala üniversitede, Marion Teyzenin yeni bir bebekleri oldu, bir kız daha. Ama büyükanmem oğlan istiyordu!>>

'Bu adamın böyle bir ailesi var da neden bu virane yerde yaşıyor?' diye düşündü Penny. 'Buraya iş için geldiğini söylemişti, uyuşturucularla ilgili galiba. Doğru dürüst hatırlayamıyorum, ne zaman benimle konuşmaya başlasa ayaklarım yerden kesiliyor,'

<<Bu kadar geniş bir aileniz olduğunı bilmiyordum,>> dedi küçük kıza dönerek. kahvaltı için pişirdiği yumurtayı, iki dilim kızarmış ekmeği, portakal suyunu ve kahvesini masanın üzerine koydu.

<<Güzel yemek yapıyorsun;>> dedi Abby.

<<Evet, değil mi?>> dedi Penny gülerken. <<Söz konusu olan yumurta ve konservelele olunca çok

iyi yemek yaparım. Bir de çok güzel hazır kahve yaptığımı unutmayalım. Sen yemek pişirmeyi biliyor musun?>>

<<Henüz değil, ama büyükannem yavaş yavaş öğretiyor. Bak babam geliyor.>>

Evet gelen gerçekten de oydu. Sanki kendi evine giriyormuşçasına mutfak kapısından gelmiş, Abby'yi öptükten sonra Penny'nin omzuna hafifçe vurmuş ve masaya genç kızın kendisi için hazırladığı kahvaltının başına oturmuştu.

<<Teşekkür ederim,>> dedi yumurtadan bir çatal aldıktan sonra. <<Aslında kahvaltıda üç tane yumurta yerim, yumurtanın yanında da bir iki dilim pide. Ama kızarmış ekmeğe de fena değil.>> <<Beğendiğine çok sevindim,>> dedi Penny öfkeyle. <<Bilmek istersin diye düşündüm, önündeki benim kahvaltım.>>

<<Eskiden öyleydi,>> dedi Abby. <<Babam tıpkı 'Üç Ayı' masalındaki gibi önündekileri bir lokmada yuttu değil mi?>>

<<Evet öyle.>>

<<Ne o, yoksa bir hata mı yaptım?>> diye sordu genç adam.

Penny onun yanına gidip kulağına iki yumruk patlatmayı düşündü, ya da daha iyisi onu öpmeyi. Ama etraf bu kadar aydınlıkken, üstelik Abby'nin gözü önünde böyle bir şeye cesaret edemezdi. Bütün bunları düşünürken de bir yandan da tavaya iki yumurta kırıyordu. Evde pide yoktu, ama Penny şehre indiğinde biraz almaya karar verdi. Birkaç dilim füme dil kesip yumurtaların yanına tabağa koyup genç adama uzattı. Kendisi de bir parça kızarmış ekmeğe ve bir fincan kahve alıp Frank'ın karşısına oturdu.

<<Abby, eğer kahvaltını bitirdiyse, yukarı çıkıp bir duş yap. Biliyorsun alışverişe gideceğiz. Tek başına halledebilir misin?>>

<<Elbette bayan.>> Küçük kız tabağını kenara itip mutfaktan çıktı.

<<Eğer onu okula kaydettireceksem, benim de çıkıp üstümü değiştirmem iyi olur,>> dedi Penny, Abby çıktıktan birkaç dakika sonra. Çünkü artık sabrının sonuna gelmişti. Eğer Frank kendisinden bir şey daha isterse onu kafasından aşağıya dökmekte hiç tereddüt etmeyecekti.

<<Saçımı dün yaptığın gibi yapabilir misin?>> diye sordu Abby. <<Saçlarımı senin taraman hoşuma gidiyor. Büyükannem de zaman zaman saçımı tarar ama o çok acıtıyor.>>

<<benimki acemi şansısı,>> dedi penny bir yandan da çocuğu kocaman bir havluyla kurularken. <<Bu sefer de belki de saçlarını kökünden koparırım, şaka yapıyorum canım. Hadi şimdi odama gidelim ve saçlarımızı güzelce tarayalım.>>

İşlerini bitirip aşağı indiklerinde, Frank gitmişti ve bir not bırakmıştı. 'Dört buşukta dönerim. İyi eğlenceler.' 'Elbette çok eğleneceğiz,' diye geçirdi Penny aklından. 'Senin paranı harcarken.' Abby'yi bir sandalyeye oturtup kendisi de karşısına geçti.

<<Üzerindeki elbiseleri büyükannen mi satın aldı?>>

<<Hayır. Bütün elbiselerim yandı. Evimizin kahyası buldu bu garip şeyleri.>> Penny hiç soruşturmadan genç adamı, kızının pasaklılığından dolayı suçladığı için kendinden utanmaya başlamıştı.

<<Peki nasıl kıyafetler istersin?>>

<<Hangilerini tercih ettiğimi mi soruyorsun?>>

<<Giyecek olan sensin, ne istersen onu alırsın.>>

<<Peki babam ne der buna?>>

<<O bizimle geliyor mu?>>

<<Hayır. Alışverişe çıkmaktan nefret eder.>>

<<O zaman bize karışamaz değil mi?>>

<<Evet!>> Küçük kızın yüzü bir an için aydınlandı sonra düşünceli bir ifadeye büründü. Babası uzakta da olsa ondan çok etkilendiği belliydi.

<<Ona aldırma,>> dedi Penny. <<Sen ne istiyorsun onu söyle bana?>>

<<Blucin,>> dedi Abby çabucak. <<Pantolonlar. Babam hep elbise giymemi istiyor. pazar günleri ya da bir partiye giderken filan benimde hoşuma gidiyor ama, sürekli elbise giymek istemiyorum. haklı değil miyim?>>

<<Haklısın canım,>> dedi Penny. <<Ben de aynı senin gibi düşünüyorum. Demek ki ikimiz de Sears ya Boobuck mağazasına gidiyoruz. Umarım sana bir süveter ya da bir yağmurluk

bulabiliriz.>>

Route 6A boyunca ilerleyip Barnstable kavşağına geldiklerinde Penny eliyle köyü gösterdi. <<Dönüşte buraya da uğramalıyız,>> dedi. <<Yeni okulun orada.>> <<Okul mu? Ben burada okula gitmek istemiyorum. Northampton'a döneceğimizi düşünmüştüm. Orada bir sürü arkadaşım var, ve...>> Abby burada neden okula gidemeyeceği konusundaki yüzlerce nedeni arka arkaya sıralıyordu.

<<O kadar da kötü değil,>> diye karşı çıktı Penny küçük kızın okul hakkındaki görüşlerine. Ama bir yandan da gülmek için zor tutuyordu kendini.

<<Hah, sanki bu konuda bir şey biliyorsun;>> diye homurdandı Abby. <<Evimiz yanmadan önce Falmouth'daki okula gidiyordum. Öğretmen tam bir cadiya benziyordu. Hayır Barnstable'da okula gitmek istemiyorum. beni zorlayamazsın.>>

<<Elbette zorlayamam,>> dedi Penny içini çekerek. <<Sadece annen ve baban karışabilirler sana.>> Şehre yaklaştıkça yol kalabalıklaşmaya başladı. Penny bu yüzden bütün dikkatini yola vermek zorunda kaldığı için Abby'nin sızlanmalarını tam olarak anlayamıyordu. Otoparka girer girmez arabayı ilk gördüğü boş yere bıraktı ve Abby'ye döndü.

<<Ne söylediğini duymadım,>> dedi. <<Dedim ki, eğer annem olmayı kabul edersen okula bile giderim.>> <<Ama Abby.>> diye karşı çıktı Penny. <<Baban ve büyükannen, sonra...>> <<Bana ne,>> dedi küçük kız omuzlarını silkerek. <<Senin annem olmanı istiyorum.>> Penny bu sefer Abby'yi kolay kolay atlatamayacağını anlamıştı. <<Sana...sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum,>> dedi. <<Benim annelik konusunda hiçbir deneyimim yok canım. Üstelik anneliğin nasıl bir şey olduğunu öğreneceğim bir annem de olmadı hiçbir zaman. Sana iyi bir anne olamam Abby, gerçekten.>> <<Beni biraz olsun seviyor musun?>> <<Seni çok seviyorum Abigail.>> <<O zaman hiç mesele yok. Büyükannem sevginin her şeyi çözümleneceğini söyler her zaman.>>

Çocuğun karşı çıkılmaz mantığı karşısında iyice köşeye sıkışan Penny koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. Bu çocuğun annesi olmak dünyanın en zevkli işlerinden biri olurdu herhalde. Ama Penny bu küçüğe, babasıyla ilgili problemini nasıl açıklayacağını bilemiyordu bir türlü. Bunun için de en korkakça yolu seçip, <<Bunu önce babanla konuşmalısın,>> dedi.

Sears'daki alışveriş macerası önce bir cenaze töreni havasında geçti. Ama ilk bir kaç dakikanın şaşkınlığını üzerinden atan Abby beğendiği her şeyi denemeye, istediklerini tezgaharlara anlatmaya başladı. Daha alacaklarının hepsi bitmemişti, ama Frank'in parası suyunu çekmişti bile. Elllerinde bir sürü poşetle dışarı çıkarlarken Penny hala kafasında hesaplar yapıyordu. mağazanın loşluğundan sonra bir de parlak gün ışığıyla karşılaşınca öne çıkan iri yarı adamla çarpıştı ve çarpışmanın etkisiyle dizlerinin üzerine düşmesi bir oldu.

<<baba!>> diye bir çığlık attı Abby. <<Burada ne işin var baba?>> <<Sizi arıyordum.>> Eğilip Penny'yi düştüğü yerden kaldırdı. Genç kızın elindeki paketler yere saçılmıştı ve bir taksi yoldan çekilmeleri için durmadan korna çalıyordu. Penny dizinin sıyrıldığını hissediyordu, ama acıyı duymamazlıktan geldi. Olanlar sanki Frank'in suçuymuş gibi ters ters bakıyordu genç adama. Bu arada taksi şoförü hiç ara vermeden korna çalmaya başladı.

Penny, erkeklerin küstahlığından artık gına geldiğini düşünerek taksinin yanına gidip içeriye eğildi. Kollarını açık pencerenin kenarına dayayarak içerideki ufak tefek taksi şoförüyle konuşmaya başladı.

<<Annen sokakta kornayla oynanmayacağını öğretmedi mi sana?>> diye sordu sakın bir tavırla. <<Yoksa ben mi öğreteyim?>> <<Tek başına mı?>> diye sordu taksi şoförü küçümseyen bir tavırla. <<Evet tek başıma,>> dedi Penny öfkeyle. <<Tek başıma beceremezsem, şurada gördüğün kızım da bana yardım eder.>> Taksi şoförü çabucak dönüp öbür pencereden dışarıya batı ve Abby'yi ve yanındaki iri yarı adamı gördü.

<<Bakın bayan,>> dedi daha uzlaşmacı bir tavırla. <<Özür dilerim. Belki de geçmek istediğimi anlamadınız diye korna çaldım.>>

<<Anlamıştım, ama seni kızdırmak için ağırından aldım. Bugüne kadar aldığım karate derslerini kullanmam için babana çıkıp diye >>

<<Öğrendiklerinizi benim üzerimde denemeyin bayan. Siz işinizi görün, ben beklerim.>>

Penny başıyla adama selam vererek taksinin etrafından dolıştı ve kaldırıma çıktı. Üçü birden ellerinden geldiğince yavaş hareket ederek yoldaki paketleri topladılar. İşleri bittiğinde de tekrara kaldırıma çıkıp taksiye el salladılar.

Otoparka doğru ilerlerken Penny önden gidiyordu. Baba kız da aralarında fısır fısır bir şeyler konuşarak arkadan geliyorlardı.

Arabayı bıraktıklarından beri gittikçe kalabalıklaşmış olan park yerinde Van'ı bulduklarında kapısı her zamanki gibi önce açılmamak için bir kaç dakika direndi. Penny anahtarı kilide sokmuş sağa sola döndürmeye çalışırken baba kız konuşmalarına devam ediyorlardı. Bir süre sonra Frank gelip anahtarı genç kızın elinden aldı ve tek hareketlerle kapıyı açıp paketleri içeriye yerleştirdi.

<<Hadi sorsana baba,>> dedi Abby ısrarla.

<<Şimdi olmaz,>> diye cevap verdi babası. <<<Zamanı değil.>>

<<Sen neden geldin*>> diye sordu Penny genç adama dönerek.

<<Sabah okuldan bahsettiğini hatırladım ve bizim küçük bayanın okul konusunda ne kadar mızumsuz olduğunu bildiğim için sana yardıma geldim.

<<Yaa? Yakınlarda bir yerde mi çalışıyorsun?>>

<<Geçici olarak,>> diye cevap verdi genç adam. <<Eski adliyenin yanındaki Belediye binasında çalışıyorum. Ama işim kısa bir süre sonra bitecek.>>

<<Öyle mi Ben bir süre daha Navigation Lane'de kalacağınızı sanıyordum.>> Penny ne yaparsa yapsın sesinin titremesine engel olamıyordu. <<Eğer eskiden yaşadığınız yere dönecekseniz Abby'yi burada okula kaydettirmenin bir anlamı yok o zaman. Değil mi?>>

<<Evet, ama bir süre daha Navigation Lane'de kalacağız yine de. Şimdi nereye gidiyordun?>>

<<Bu caddenin sonunda büyük bir yiyecek marketi var. Önce oraya sonra da okula gitmeyi düşünmüştüm.>>

<<Tamam. ben de arabamla arkadan gelirim.>>

Yolun öbür tarafına geçmek için epeyce uğraştıktan sonra Capetow Mall'ın küçük alışveriş merkezine gelebilmişlerdi. Büyük bir marketin etrafına yerleştirilmiş on iki tane daha küçük dükkandan oluşuyordu burası. Eczacıdan elektrikli eşya satıcısına kadar her şey vardı burada ve yolun sonunda büyük dükkanlardan ayrı bir yerde Vergi dairesi yükseliyordu. <<Buraya geldiğinde mutlaka bir şekilde paranı alıyorlar,>> dedi Penny kıkırdarak.

<<Buradan ne alacağız?>> diye sordu Abby.

<<Pide. Biraz pide almak iyi olur diye düşündüm.>>

<<Sen de pide sever misin? Babam çok sever.>>

<<Pek sevmem,>> dedi Penny içini çekerek. Bir yandan da cüzdanını ve blucininin ceplerini araştırıyordu. Tekrara kontağı çalıştırıp park yerinden dışarıya çıktı.

<<Pide almıyor muyuz?>> diye sordu Abby.

<<Para yok,>> diye cevap verdi Penny. <<İnanmayacaksın ama sadece seksen beş sentim var.>>

<<Bende bir dolar var,>> dedi Abby.

<<Yetmez canım. Pide daha fazla tutar. Sanırım ben bankadan para çekinceye kadar beklemek durumundayız pide için.>> Bu yalan değildi çünkü Penny son yaptığı işte kendisine iki ç ay yetecek kadar para kazanmıştı ve paraları hepsi de bankadaydı.

Bu arada Route 6A'ya doğru yola çıkmışlardı bile. Penny gözünü arkasından gelen büyük arabadan ayırmıyordu. Yola çıktıklarından beri ilk defa arabanın bir Mercedes olduğunu fark etmişti. Bir an için bir avukatın Mercedes sahibi olabilecek kadar çok para kazanıp kazanmayacağını düşündü ama sonra hemen attı bu düşünceyi kafasından. Frank'ın ne iş yaptığı onu hiç ilgilendirmiyordu.

Kafası o kadar meşguldü ki Barnstable İlkokulu'nun tabelasını geçip gitti. Tabelayı geçtikten sonra fark etmişti, ama arkasındaki trafiğin yoğunluğu yüzünden şehir merkezine kadar dönecek bir yer bulamadı. Mercedes de arkasından gelip durmuştu.

<<Kayıp mı oldunuz,>> diye sordu genç adam yanlarına gelerek.

<<Pek sayılmaz. Okulun girişini kaçırdım. Şehri biliyor musun?>>

<<Sayılır,>> diye cevap verdi genç adam. <<İki üç haftadır buradayım. Asıl işimiz Falmouth'daydı. Çok komik bir yer.>>

<<Komik mi?>> Buralardaki en sevdiği köye karşı yapılan hakarete karşı çıkacaktı ki genç adam tekrara konuşmaya başladı.

<<Komik, demem görünce kahkahalarla gülüyorum anlamında değil. Etrafına iyi bak. Şehrin merkezi ana caddede tarafında toplanmış, sağımızda yüksek bir tope var ve sol tarafta göz

alabildiğine sazlık. Şehrin sahildeki yarısına ulaşmak için sazlıkların arasından geçen iki caddeyi kullanmak zorundasın. Evlerin ön yüzleri caddeye, arka yüzleri ise sazlara açılıyor. Eğer sahilde bu kadar büyük kum tepeleri olmasa gelgit bir gecede süpürür, bütün şehri, ama burası bin altı yüz otuz dokuzdan beri varlığını sürdürüyor.

<<Baba,>> dedi Abby sabırsızca. <<Penny'nin bize göre çok zengin olduğunu söylemiştin, ama değil. Marketten pide alacaktık, ama parası yoktu. Sadece seksen beş senti vardı. Böyle birisi nasıl söylediğin kadar zengin olabilir? Benim bir dolarım var. Sende ne kadar var?>>

<<Bunu daha sonra konuşuruz,>> dedi genç adam. <<Pide mi alacaktık, dedin?>>

<<Evet, ama pide sevmiyormuş, bu da çok ilginç değil mi?>>

<<Evet canım öyle. Ama şimdi sen bütün öğrendiklerini unutmadan seni bir an önce okula götürmemiz gerek,>>

<<Galiba okulda öğrettikleri her şeyin doğru olduğunu sanıyorsun?>> diye sordu küçük kız alaycı bir tavırla. Babasının bakışından bu konuyu daha önce de tartıştıkları belliydi.

Elbette,>> dedi babası. <<Öğrettikleri her şey doğrudur küçük kız.>>

<<Ben küçük bir kız değilim.>> dedi Abby koltuğunda otururken.

Birkaç dakika sonra tepeyi tırmanıp ağaçların çevrelediği okul binasına gelmişlerdi. Tek katlı, yeni sayılabilecek bir binaydı bu. Aydınlik koridorlardan geçip her şeyi çabucak halledecek olan orta yaşlı bir sekreterin odasına girdiler.

<<İşte bütün belgeler buarada,>> dedi Frank kadına bir zarf uzatarak. <<Daha önce Falmount'da kayıtlıydı.>> Sekreter belgeleri inceledikten sonra bir listeye baktı, Abby'nin ismini listeye yazdıktan sonra Penny'y döndü.

<<Miss Metcalfe'in sınıfında boş bir yerimiz var. Ama korkarım bugün biraz geç oldu. Herhalde Mrs. Corey bir iki gün, otobüs ayarlanıncaya kadar Abby'yi götürüp getirebilir.

Abby gülmeye başladı ve Penny kıpkırmızı kesildi. Frank Corey ise boğazını temizledi ve <<Elbette,>> dedi. <<Sanırım Navigation Lane'e kadar inen bir otobüsünüz yoktur. Onun için yoldan binmesi gerekecek, değil mi?>>

<<Korkarım haklısınız,>> dedi sekreter. Sonra da üzerinde öğretmenin adı ve oda numarası yazılı bir kağıt verdi Penny'ye. Onları odanın kapısına geçirdikten sonra durdu. <<Çocuğunuzu kaydettirmeye ikizin birden gelmesi ne kadar güzel. Bu kadar sevimli bir kızınız olduğu için çok şanslısınız. Yarın görüşürüz, Mrs. Corey.>>

Arabalara gidene kadar Abby yerinde duramıyordu. Babası ikisinin de önünde başı dik, yüzünde anlaşılması güç bir ifadeyle yürüyordu. Penny ise ağlasın mı gülsün mü bir türlü karar veremiyordu.

Arabaların yanına geldiklerinde ilk konuşan Abby oldu. <<Okulda bana söyledikleri her şey doğrudur, değil mi baba?>>

<<Sus kızım. Böyle ağzın kulaklarında sırtmaktan da vazgeç.>>

<<Ben anne babamın dediklerini yaparım, değil mi baba?>>

<<Miss Harris, lütfen bu çenesi düşük küçük hanımı eve götürür müsünüz? benim işe gitmem gerekiyor da.>>

Penny gülmemek için kendini zor tutarak hafif bir reverans yaptı. <<Tabii efendim.>> Genç adam cevap bile vermeden arabasına atladı ve tozu dumana katarak uzaklaştı.

Yarıyola geldiklerinde artık olup bitenler komikliğini kaybetmeye başlamıştı Penny'nin gözünde Mrs Corey olmak? Hayır onun gibi bir adamla evlenmezdi. Bir an büyükbabasının buna nasıl tepki göstereceğini düşündü. Mutlaka onu evlenmeye zorlardı. İki adam da aslında birbirine çok benziyorlardı, ikisi de kendilerini çok akıllı sanıyordu. Yalnız bir tek farkla, Frank Corey bu küçük kızı seviyordu. Ama Philip Harris, Penny'yi küçük bir kız evlat olarak hiç sevmemişti.

Navigation Lane'e geldiklerinde Penelope harris geçmişin anılarına gömülmüş genç bir kızdı, Abigail Corey ise mutlu bir gelecek düşleri kurmaya başlamıştı bile.

Frank akşam yediye doğru Penny ve Abby yemeklerini yiyip sofrayı topladıktan sonra geldi. Kapıyı çalmadan içeri girdi, kızının merhabasına karşılık verdi, ama neredeyse Penny'ye doğru dürüst bakmadı bile.

<<Yemek yok mu?>> dedi masaya oturarak.

<<Burada han işletmiyorum,>> dedi Penny. <<Sürekli misafir ağırlamak zorunda da değilim.

Artık evinde yaşamaya başlamanın zamanı gelmedi mi sence?>>

Genç adam şaşırması gibi bakıyordu ona. <<demek Cape Codlular'ın çok konuksever oldukları hakkındaki düşüncelerimde yanlışmışım.>>

<<Cape Codlular olabilir,>> diye cevabı yapıştırdı Penny. <<Ama ben buralı değilim. Boston'luyum. Ve Bostonlular da cimrilikleri, konuksever olmamaları ve çok kötü araba kullanmalarıyla ünlüdürler.>>

<<İşte buna inanmam. Bir sürü Bostonlu erkek tanıdım, hepsi de yabancılara karşı çok konukseverdirler. Buna ne dersin?>>

<<Şimdiye kadar fark etmemiş olabilirsin , ama ben erkek değilim.>>

<<Söylediklerinde ciddi galiba Abby.>>

<<Evinde yemek yiyebilirsin,>> dedi Penny öfkeyle. <<Ben burada lokanta da işletmiyorum, Mr.Corey.>>

<<Duyuyor musun Abby? Bence çok ciddi,>> dedi, yerinden kalkıp kızının yanına giderek. <<Evimizde yiyecek hiçbir şey yok,>> dedi içini çekerek. <<Üstelik yataklar da yapılmadı henüz. Sürekli beni karşısında görmekten bıkmamı anlayabilirim, ama bu soğukta Abby'yi dışarı atamazsın, değil mi?>>

Penny genç adamın kendisine hazırladığı tuzaktan kaçmaya çalışıyordu. 'Bu adam deli', diye düşündü. 'Dünyasının başı ve sonu yok. Her şey bir daire gibi hayatında. Beni de o dairelerden birinin içine çekmeye çalışıyor', <<Hayır,>> dedi yüksek sesle, <<Evim her zaman Abby'ye açıktır.>>

<<İstemediğin sadece ben miyim?>>

Boğazına düğümlenen sözcükleri bir türlü yüksek sesle söyleyemiyordu genç kız. <<Evimde istemediğim sensin kibirli, ukala adam,>> diyemiyordu. Çünkü bütün olumsuz yönlerine karşın yine de çok çekici buluyordu genç adamı.

<<Neden bu konuyu dışarda, bu cin gibi çocuğun gözünden uzakta tartışmıyoruz*>> diye sordu genç adam.

'Seninle dışarı çıkmak mı? Sen beni aptal mı sanıyorsun?' diye düşündü Penny. mehtabın ve yıldızların altında onunla birlikteyken kendini şaşkın bir ördek gibi hissedeceğinden emindi. Ama birkaç saniye sonra Abby'ye dönüp, <<babanla ben dışarıda biraz konuşurken sen neden yıkanmıyorsun? Sonra da bugün aldığımız pijamaları giydü mü?>> demişti bile. <<Evet, tabi anne,>> dedi Abby adeta şarkı söyler gibi. koşarak Penny'nin boynuna atıldı ve ona sıkı sıkı sarıldı.

<<ben senin annen değilim,>> diye fısıldadı Penny çocuğun kulağına. Abby neşeyle bir kahkaha attı ve merdivenlerden yukarı koştu.

<<Hadi,>> dedi genç adam kapıyı açarak. Penny sarı rüzgarlığını giyip, fermuarını sonuna kadar çekti ve Frank'in önü sıra kapıdan çıktı.

Ensesinde genç adamın nefesini hissetmek beyninde alarm zillerinin çalması için yetip artmıştı bile. Ondan biraz uzaklaşmak için adımlarını hızlandırdı, ama Frank onu dirseğinden hafifçe tutarak evin önündeki hafif eğimden indirdi. Navigation Lane'in düzlüğüne sazlıklarla birleştiği yere gelmişlerdi.

Sular yükseliyordu ve ay gökyüzünde tepsi gibi yusuvarlaktı. Etraf o kadar sessizdi ki ağıni atmış, Beach Point'teki limana geri dönen bir balıkçı kayığının kürek sesleri duyuluyordu.Uzak ve soğuk yıldızlar yeryüzüne göz kırpyordu. genç kız ürperdi ve Frank'in kolunu omzuna dolmasına itiraz etmedi. Sanki yıllardır yaptığı bir şeymiş gibi hiç düşünmeden başını genç adamın omzuna dayadı ve birlikte denize doğru yürümeye başladılar. Yüz metre kadar ilerledikten sonra Frank durdu.

<<Yeterince uzağa geldik,>> dedi yumuşak bir sesle.

<<Benimle...benimle ne konuşmak istiyordun?>> diye sordu Penny istemeye istemeye

<<Sadece bu,>> diye cevap verdi genç adam. uzanıp genç kızın yüzünü kendine çevirdi ve yavaşça dudaklarına dokundu. Penny bütün benliğine yayılan bir sıcaklık, rahatlatma ve huzur hissetti. Bu kez onu bırakmak yerine, genç adam kollarının çemberini daha da daralttı ve her zamankinden daha farklı bir şekilde öpmeye başladı genç kıza.

Penny böyle bir şeye hazırlıklı olmadığı halde, yine de bunun bütün ömrü boyunca beklediği şey olduğunu anlamıştı. Dudaklarından hafif bir inilti yükseltti ve kendini genç adamın ihtiraslı öpüşlerine bıraktı. Penny bütün benliğini kapsayan sıcaklığın hi. bitmemesini istiyordu. Genç adama sıkı sıkı sarılıp, vücudunu onun kaslı vücuduna bastırdı. Frank'in elleri boynunda, belinde ve kalçalarında dolacıyordu. Dudakları yavaş yavaş genç kızın dudaklarından kulak memesine kaydı ve birden

durdu. Penny gözlerini açmış Frank'in yüzündeki ifadeyi okumaya çalışıyordu. Ama ay ışığında genç adamın aklından geçenleri yüzünden anlayabilmek hiç mümkün değildi. Penny'nin dudaklarından devam etmesini isteyen hafif bir çığlık çıktı, ama Frank onu dirseklerinden sıkı sıkı tutmuş yaklaşmasına izin vermiyordu.

Penny birden kendine gelmişti. Dakikalardır parmaklarının ucunda durmaktan ayakları ağrımaya başlamıştı. <<Aptalın tekisin Penny Harris,' dedi kendi kendine. 'Sen bir kadınsın, o da bir erkek, üstelik mehtabın altındasınız. Daha ne bekliyordun? Aşk mı? Şimdi bu gece olanları tatlı bir anı olarak hafızana at ve normal yaşantına dön.'

<<Şimdi bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?>> diye sordu genç adam yumuşacık bir sesle. <<Ben mi?>> dedi Penny içini çekerek. <<Akşam yemeği için ne istersin?>>

Konu Başlığı: Ynt: Gizli Hazinele- Emma Godrick
Gönderen: bedinur üzerinde Mart 22, 2007, 06:46:39 pm

Bölüm beş

Bütün hayatı boyunca hiç aklından geçirmedığı bir gündelik hayat düzenine bu kadar çabuk alışabileceğini hiç düşünmemişti Penny. İlk hafta boyunca her sabah saat sekizde Abby'yi okula götürüp öğleden sonra üçte okuldan almıştı. Ondan sonra çocuğu sadece anayola kadar götürmesi yeterli olmuştu. Abby oradan biniyordu okul otobüsüne. Frank'e gelince onun hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu bir türlü. Sürekli Cape'deki işinin bittiğini söylüyordu, ama yine de her sabah gelip onlarla birlikte kahvaltı ediyor, sonra da Mercedes'ine binip uzaklaşıyordu. Hiçbir zaman da nereye gittiğini, neden gittiğini ve ne zaman döneceğini söylemiyordu.

'Bana gelince', diye düşündü Penny. 'Neredeyse onunla evli gibiyim. Kızı bu evde yaşıyor, geceleri uyumaya kendi evine gitmesi dışında o da burada yaşıyor sayılı'. Çocuğun elbiselerinin parasını, elektrik su faturalarını, yiyecek parasını hep o ödüyordu. Aslında bir de Penny'ye ücret ödemeyi önermişti. 'Keşke aklımı başıma toplasaydım da teklifini reddetmeseydim,' diye düşündü genç kız bulaşık yıkamak, evi temizlemek ve yemek yapmakla geçen günlerini aklına getirince.

'Ölüm öpücüğü' ile biten yürüyüş bir daha tekrarlanmamıştı. O öpücük geleceğe ait bütün planlarını öldürmüştü. 'Ama bunu öğrenmesine asla izin vermeyeceğim,' diye düşündü Penny. 'İşi bittiği halde neden hala burada kaldığını, asıl nerede yaşadığını bilmiyorum. Hiç de aldırıyorum.' Penny bunun hayatı boyunca kendisine söylediği en büyük yalan olduğunun farkındaydı.

İşin en zor kısmı da Abby ile yaptığı tartışmalar olmuştu. Günler geçtikçe Abby ona Anne,>> demeye başlamıştı. Sonunda uzun süren tartışmalardan sonra, <<Penny Teyze,>> demeye ikna edebilmişti onu genç kız. Birisinin ona teyze demesi zaman zaman kendisini bir köşede oturan ihtiyar kızlara benzetmesine neden oluyorsa da diğerinden çok daha iyiydi.

İçini çekerek lavabonun tıkaçını çıkarttı ve suyun yavaş yavaş boşalmasını bekledi. Bu arada hemen aklına, üç eve de su veren kuyunun artık iyice eskidiği ve sazlıktan gelen tuzlu suyu sızdırdığı geldi. Bunun unutmamak için aklının bir köşesine yazarak, diğer ev işlerini yapmaya koyuldu.

İki saat sonra kendi evinin temizliğini bitirmişti ve genç adamın evinin de şöyle bir tozunu almaya karar verdi. Kaç gündür bunu düşünüyordu, ama bir türlü yapmaya cesaret edemiyordu. Frank her sabah anahtarı paspasın altına bırakıyor ve acil bir durumda gerekli olabileceğinin söylüyordu. Genç adamın akşama kadar gelmeyeceğini, Abby'nin de okulda olacağını düşünerek Penny temizlik gereçlerini topladı ve yandaki eve geçti.

Ev kendisinininkinin aynısıydı. yan yana duran üç ev de aynı mimari plana göre yapılmıştı. Kapıyı açar açmaz karşısında gördüğü manzara Penny için olan biteni daha da anlaşılabilir kılmaya yetmişti. Bütün paketler ve kutular ilk getirildikleri günkü gibi açılmadan duruyordu.

Evin tamamını dolaşınca kafası daha da karıştı. İçeride birisinin yaşadığını gösteren tek şey üst katta yatak odasında kurulmuş bir karyola ve bir döşektir. Ne çarşaf ne yorgan hiçbir şey yoktu, sadece bir uyku tulumu serilmişti yatağın üzerine. genç kız bütün bunları sakın kafayla düşünmek için ağır ağır merdivenlerden inip ekim güneşine çıktı.

Aklına gelen her şey yeni değildi, ama hala hiçbirine bir cevap bulamamıştı. Bir aydır işli diyal

yaşıyorlardı ve genç adam hala 'evi' için aldığı mobilyaları açmamıştı bile. Hayatını nasıl kazanıyordu? Nerede çalışıyordu? Neden Penny o her arabasına binip uzaklaştığında bir daha geri dönmeyeceğini düşünüyordu? Eğer geri dönmezse arkasında ne bırakacaktı? Abby'yi mi? Bir ev dolusu istemediği mobilyayı mı? Ona bütün karşı çıkışları neden hiç bir işe yaramıyordu?

Ellerini arkasında kavuşturmuş kendi evine doğru düşünceli ilerliyordu. Birden Frank bu sefer bir Jeep'le yolun uzunda görüldü.

Penny onu görür görmez aklını kurcalayan şeyleri sormaya karar vermişti. Ama onun yerine, <<Araban yeni mi?>> dedi.

<<Sayılmaz,>> dedi genç adam yüzünde ciddi bir ifadeyle Penny onun yüzündeki çizgilerin daha da derinleşmiş olduğunu düşündü.

<<Seninle konuşmama gerek,>> dedi Frank, Jepp'ten aşağıya atlayarak, Penny elinde olmadan bir adım geriledi. <<Kaçman gerekmez,>> dedi genç adam. <<Korkma, seni yemem.>> <<Ya!..Yemek yedin mi?>>

Frank hafifçe başını salladı. <<Nasıl senin kadar sevimli ve akıllı bir kadın bu kadar aptalca bir soru sorabilir anlamıyorum.>>

<<Çok kolay,>> Genç kızın boğazı gittikçe kurumaya başlamıştı, konuşmakta güçlük çekiyordu. <<Çok çalışıyorum daondan,>> Genç adam kendisine doğru yaklaştıkça Penny bir adım daha geri çekildi. <<Beni korkutmaya çalışma,>> dedi. Yaralanan masumiyet. İşte bu etkili bir silah olabilirdi. Aslında genç adamın kendisinin korkuttuğu yoktu, korku hissetmiyordu ona karşı, ama ne hissettiğini de doğru dürüst bilmiyordu.

<<Ben mi seni korkutuyorum?>> diye sordu genç adam gülererek. <<Senden sadece birkaç santim uzunum ve karate çalışmadım. Korkacak birisi varsa o da benim.>> <<Evet, bak bu çok doğru. Gerektiği zaman çok acımasızımdır. Onun için kendini kollasan iyi olur. Niye beni buraya sıkıştırıyorsun?>>

Genç adam Penny'nin hareket etmesini engelleyen ellerine bakarak güldü. <<Bilmiyorum,>> dedi <<Sen biliyor musun?>>

<<Hayır ben de bilmiyorum,>> dedi genç kız içini çekerek ve kollarını onun boynuna dolayıp esmer başını kendine çekti. Tecrübesizliği bir kez daha elini ayağını bağlamıştı. İlk adımı attıktan sonra ne yapması gerektiğini hala bilmiyordu. <<Bu çok hoşuma gitti,>> diye fısıldadı genç adam kulağına.

Dudaklarını önce genç kızın kulaklarında ve boynunda dolaştırdıktan sonra tekrara dudaklarına uzandı. Penny'nin bir soru sormak için hafifçe araladığı dudakları kolay bir hedef olmuştu onun için. Genç adamın dilini ağzının içinde hissettiğinde bütün vücudunu inanılmaz bir sıcaklık kapladı. Bir an onu kendinden uzaklaştırmak için bir hareket yaptı, ama bunun etkisiz kalacağını ta en başından biliyordu. Kolları bu kadar sıkı sıkı genç adamın başına dolanmışken bunu başarmak imkansızdı. Frank elini yavaşça ceketinin fermuarına götürüp aşağıya çektiğinde hafif bir mırıldı yükseldi dudaklarından. Genç adam göğsünü avuçladığında, <<Yapma,>> dedi duyulur duyulmaz bir sesle.

<<Ne yapmayayım?>> diye sordu genç adam.

<<Bilmiyorum,>> diye fısıldadı Penny. Genç adamın alev alev yanan elleri bluzunun düğmelerini çözmüş ve göğüslerini okşamaya başlamıştı. Penny'nin kanı damarlarında inanılmaz bir hızla dolaşıyordu, sinirleri genç adamın her hareketine müthiş bir duyarlık gösteriyordu. Frank nefes almak için bir an dudaklarını serbest bıraktığında genç kız kendini toparlayacak fırsatı buldu. Sanki birisi başından aşağıya bir kova su dökmüş gibi hissediyordu kendini.

<<Hayır,>> dedi kararlı bir tavırla. Yavaşça genç adamın elini tutup göğüslerinden çekti. Frank'in delici koyu mavi gözleri kendisinininkilerden birkaç santim uzaklıktaydı.

<<Hayır mı?>> diye sordu genç. adam sabırla.

<<Hayır.>> Kararı çok açık ve kesindi.

<<Cici kızlar böyle bir şeyler yapmazlar, değil mi?>>

<<Çok haklısın.>> Genç adam onun cevabı karşısında başını sallayarak geri çekildi. <<Elbette yapmazlar,>> diye söylendi kendi kendine. <<Peki ne yaparlar?>>

<<Bilmiyorum,>> dedi Penny. <<Ama bunu yapmazlar. Buraya beni baştan çıkarmaya mı geldin?>>

<<Pek sayılmaz,>> dedi genç adam yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. <<Eğer böyle bir niyetim olsaydı, şimdiye kadar her şey çoktan bitmiş olurdu.>>

<<Her şey bitti,>> dedi genç kız kelimelemler üzerine basarak. <<Kadınların seni dayanılmaz bulduğunu düşünüyorsun, değil mi?>>

<<Böyle bir ünüm vardır,>> dite cevap verdi genç adam. <<En azından senin cinsiyetinden bazı kişiler hakkımda böyle düşünürler. Ama sen erişilmezsin, değil mi? Asla günaha girmezsin?>>
<<Belki de,>> dedi genç kız içini çekerek. <<En azından öğle yemeğinden önce bir kaç saati ev işi yaparak geçirdikten sonra böyle bir tehlike yok. Ama erkekler sabah, öğle, akşam sürekli seksi düşünüyorlar. Aklınızda başka bir şey yok.>>

Frank sanki damarına basılmış gibi arkasını döndü ve Jeep'e doğru yürümeye başladı. <<Aman Tanrım, yeter artık. gel, sana göstermek istediğim bir şey var, ama burada olmaz, hadi atla.>>

Penny hiç güçlük çekmeden içeri atladı. <<neden burada göstermiyorsun?>> diye sordu sinirli bir tavırla.

<<Çünkü seni izleyen biri daha var.>> Penny onun böyle dudaklarını ısırmağa başlayınca bir şeyler düşündüğünü artık anladığı için daha fazla sormamaya karar vermişti, ama yine de dayanamadı.

<<Hala Sanndy Neck'te mi?>>

<<Hayır yolda. Route 6A kavşağını gözetliyor.>>

<<Peki onun yanından geçmemiz aptalca bir şey değil mi?>>

<<Hayır değil, bizi geçerken gördükten sonra gidip evi arayacaktır.>>

<<Ama bunu yapamaz.>> diye bağırdı Penny motorun gürültüsünden sesini duyurabilmek için. buna özel hayatın ihlal edilmesi denirdi. Eşyalarını karıştıran birini gözünün önüne getirmek bile öfkesinin tepesine çıkmasına yetiyordu. <<Biz de arkasından gidip onu dövelim,>> dedi umutla.

<<Olabilir,>> dedi genç dam. <<Sağdaki yeşil Subaru'ya dikkat et, küçük kavgacı seni.>> Genç kızın fikri pek hoşuna gitmemişe benziyordu.

<<Ben küçük değilim.>> dedi Penny öfkeyle.

<<İşte tam önümüzde. Herhalde ikimizin de evde olmadığından emin olmaya çalışıyor.>>

<<Peki neden bu kadar yavaş gidiyorsun?>>

<<Görmek istiyorum, hah işte gidiyor. Yolun aşağısından U dönüşü yapacak.>>

<<Bunu yapamaz. Barnstable köyünde U dönüşü yasaktır,>> dedi genç kız.

<<O da bunu çok takacak sanki,>> dedi genç adam gülererek. <<Bu adam katil bile olabilir, ama sen hala U dönüşünden bahsediyorsun.>>

<<Sadece U dönüşünden bahsetmiyorum,>> diye cevap verdi Penny öfkeyle. <<Bilakis olan biten her şey acayip canımı sıkıyor. İnanır mısın küçükken bana, 'Hap' derlerdi.>>

<<Hap mi?>>

<<Mutlu anlamına gelen, Happy'nin kısaltılmışı. Sürekli dans edip gülererek dolaşırdım etrafta.

Keşke şimdi içtenlikle bir kere olsun gülebilsedim. Neden her şey bu kadar berbat olmak zorunda sanki?>>

<<Sadece özel günlerde. hadi küçük...yani hanımefendi demek istiyorum. Yakında sana civa demeye başlayacağım haberin olsun.>>

<<Bunun hiçbir anlamı yok.>>

<<Var çünkü, termometredeki civa gibi günden güne değişiyorsun.>> Penny, bunu cevap vermeye değer bulmadığı için kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı. Scorton'a gelinceye kadar Route 6A boyunca ilerlemeye devam ettiler, sonra sağa Sandy Creek yoluna saptılar. Massachusetts Körfezi'nin kumsalına yaklaştıklarında Penny havadaki tuz kokusunun daha da yoğunlaştığını hissediyordu. Genç adam yolun sonunda arabayı durdurdu. <<Buradan sonrasını yürüyeceğiz,>> dedi.

Genç adam botlarını çıkarıp kum tepelikleri arasında bata çıka ilerlemeye koyuldu. Penny de sandallarını çıkarıp yürümekten başka çare görmüyordu. bacakları güçlüydü, ama nefesi pek güçlü sayılmazdı. <<Hızlı yürüme rekorunu mu kırmaya çalışıyoruz?>> dedi güçlkle nefes alarak.

<<Hayır,>> dedi genç dam onu beklemek için durarak. <<Alışkanlık.>>

<<Öbür dedektifin evlerimizi gözetlediği yere mi gidiyoruz?>>

<<Hayır şimdi değil. Yeterince uzağa geldik.>> Genç adam bir kum tepeliğinin üzerine oturdu.

Penny elleri rüzgarlığın cebinde onun yanında ayakta duruyordu. Denizden gelen rüzgar serindi ve genç kızın burun deliklerini tuzlu havayla dolduruyordu. Güneş kumsalın sadece bazı kısımlarını ısıtabiliyordu. <<neden buraya geldik?>> diye sordu.

<<Neden olmasın? Burası çok güzel. buradan denize bakmayı seviyorum. Tanrı aşkına otursana, her şeyden bir mesele çıkarmaktan vazgeç.>>

<<Kabalık etme lütfen,>> dedi genç kız.

<<Benden çok daha hoş adamlar tanımışsındır mutlaka, değil mi?>>

Genç kız başını salladı. <<Üstelik daha yakışıklı olanları da.>>

<<Bu hiç de zor bir şey değil,>> dedi genç adam. <<hadi otur. İnsanların sana tepeden

bakmalarına sinirlendiğini söylüyorsun, ama sen de eline fırsat geçince bunu hiç kaçırmıyorsun.>>

<<Haydi söylenmeyi bırak da oku şunu,>> dedi genç kızın yanına oturduktan sonra. Boston Globe'un ekonomi sayfasındaki küçük haberi okudukça yüzünün ifadesi değişmeye başladı Penny. <<Philip Harris Vakfı, ekim toplantılarında fonun dağıtılmasına karar verdi.>> Yönetim kurulundan bir kişi eksik olduğu için kararı kesinleştirememişlerdi. Kasım ortasındaki toplantıda bu yasal engel de ortadan kalktıktan sonra fon feshedilecek ve vakfın kasasındaki para dağıtılacaktı.

Penny elinde gazete kalakalmıştı. Demek büyükbabasının bıraktığı fon feshedilecekti? Üstelik vakfın yönetimi kendisine geçmeden iki ay önce.

Parayı kendisi için istemiyordu. Bir yıl evden ayrı yaşamak ona pekala hayatını kazanabilecek güçte olduğunu göstermişti. Ama bu para üzerinde hiçbir hakkı olmayan Henry Amcanın ve onun aptal akrabalarının dalavereyle parayı üzerlerine geçirmelerine katlanacak değildi. Asıl önemlisi büyükbabanın sadece Penny'nin doğru dürüst bildiği vasiyetiydi.

<<Beni alt ettiler, değil mi?>> diye sordu güç duyulur bir sesle. Frank ona biraz daha yaklaşip elini tuttu.

<<Belki, ama kasımın on beşine kadar zamanın var. O parayı gerçekten çok istiyor musun?>>

<<Ben parayı istemiyorum,> dedi Penny. <<Paranın kontrolünü istiyorum. Yapmam gereken bir şey var.>> Penny bunları söylerken bakışlarını okyanusa çevirmişti, bu yüzden genç adamın yüzünde beliren acı dolu ifadeyi göremedi.

<<O zaman,>> dedi genç adam. <<Senin çok iyi bir avukata ihtiyacın var.>>

<<Sen mi?>> diye sordu Penny umutla.

<<Ben değil. Çok iyi bir avukata ihtiyacın var, dedim. Bana değil.>>

<<Ama sen olsan kendimi daha rahat hissedirdim.>>

<<Bu mümkün değil bayan. Müşterisiyle duygusal bir ilişkisi olan bir avukat başarılı olamaz. Çünkü bazı şeyleri gözden kaçırabilir. dava sonuçlanana kadar biraz rahatsızlık çekmek, daha beter bir rahatsızlığa sonra katlanmaktan çok daha iyidir.

Genç adam konuşmasını bitirdikten sonra ona arkasını dönüp denize taş atmaya başladı. 'Müşterisiyle duygusal ilişkisi olan bir avukat mı?' diye düşündü Penny. Bu da ne demek oluyordu? Belki de kızı ile olan ilişkisini kastediyordu genç adam. Abby, Penny'ye, <<Penny Teyze,>> diyordu ve Penny de onun bütün gereksinimleriyle ilgileniyordu. Hayır bundan başka bir şeyi kastediyor olamazdı. 'Eğer bana karşı bir şeyler hissediyor olsa, bunu çoktan söylerdi,' diye düşündü Penny.

<<Bana bir avukat tavsiye edebilir misin?>> diye sordu yavaşça. Duygularının yüzünden okunmaması için başını önüne eğmişti.

<<Hayır sana bir avukat tavsiye etmeyeceğim. Sana en iyi avukatlardan birini tutacağım. Ama bana bir kaç gün süre ver.>>

<<Kaybedecek zamanım var mı?>>

<<Göreceğiz. Hukukta hiçbir şeyin garantisi yoktur.>> Frank kollarını dizlerinin etrafında kavuşturdu. Bütün dikkatini denizin üzerinde çığıklıklar atarak uçmakta olan martılara vermiş görünüyordu.

<<En iyi avukatlardan birini tutmaya param yetmez,>> diye hatırlattı Penny, ama genç adam elini "önemli değil" anlamında salladı.

<<Eğer kazanırsa bir sürü paran olacak, ama kazanamazsa zaten parayı hak etmiyor demektir.>>

Beş dakika kadar hiç konuşmadan yan yana oturdular. Güneş bir bulutun arkasına saklanmış, hava da birden soğumuştü. Penny ceketine sıkı sıkı sarılarak genç adama döndü. <<Artık gitsek mi, ne dersin?>> diye sordu.

<<Hayır, daha değil,>> dedi Frank saatine bakarak. <<En azından bir yarım saate daha ihtiyacı var var. Senin evine bıraktığım şeyi bulmasını istiyorum. böylece belki bir kaç gün daha kazanabiliriz.>>

<<Evime bir şey mi bıraktın?>>

<<Evet.>> Genç adam ayağa kalktı ve elini uzattı. <<Kumsalda yürürsek belki daha az üşürüz, burada oturmak için hava çok soğuk.>> Genç kız onun peşi sıra yürümeye başlamıştı ki, Frank durup onun koluna girdi.

<<Eve ne bıraktın?>> diye sordu kumsalda yüz metre kadar hiç konuşmadan ilerledikten sonra. genç adam kum tepelerinden birine tırmanmaya başlamıştı bile. Penny onun belindeki dürbünü fark etmişti tırmanırken.

<<Bir tabanca,>> dedi genç adam. <<Bir de polis yıldızı. Eğer doğru dürüst bir dedektifse bunları bulur.>>

<<Evime bir tabanca mı bıraktın? Frank Corey dayanılmaz bir adamsın. Ben evimde silah istemem. Ya Abby...Ne zaman bıraktın onları ve nereye?>>

<<Dün gece, çatal bıçak koyduğun çekmeceye.>>

<<Ben hiç farkına varmadım,>> dedi Penny genç adamın peşi sıra tepeye tırmanırken. Kum ayaklarının altından kaydığı için güçlkle ilerleyebiliyordu. <<Ya Abby bulsaydı silahı? Biliyorsun bütün çocuklar ortalığı karıştırmaya meraklıdır. Bir yerine bir şey olabilirdi.>>

<<Birden çocuk yetiştirme uzmanı kesildin bakıyorum.>> Penny onunda nefes nefese kaldığını duyunca içten içe bir kahkaha attı. En sonunda tepeye ulaşabilmişlerdi. <<Burada böyle dikilirsek bizi görebilir,>> dedi Frank onu kolundan tutup tepenin evden görünmeyen bir yerine götürerek. <<Çocuk psikolojisinden bahsediyorduk, değil mi?>> diye sordu genç adam alaycı bir tavırla.

'Tanrı kahretsin, yine benimle alay ediyor,' diye düşündü Penny. Frank dürbünle evi gözetlemeye başlamıştı bile.

<<Gidiyor.>> Dürbünle Navigation Lane'den yukarı doğru tırmanan arabayı izliyordu. <<Evet çocuklara gelelim.>> dedi genç adam bir kez daha.

<<Bunu bir kitapta okumuştum,>> diye bir şeyler geveledi Penny. <<Artık gidelim mi? Ben daha öğle yemeği yemedim.>>

<<Hiç öğün kaçırmaz mısın?>>

<<Hayır,>> dedi Penny öfkeyle. <<bazen dayanılmaz bir adam olduğunuzu düşünüyorum Mr. Corey. Abby gibi sevimli bir kız nasıl sizin çocuğunuz olabilir, anlamıyorum.>>

<<Bunu düşünen yalnızca sen değilsin.>> dedi genç adam gülerek. <<Ailenin diğer üyelerini görene kadar bekle. Hadi gidelim, tabancayı bulup bulmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.>> Frank ona doğru bir hareket yapınca genç kız kendini geriye çekti ve tek başına kalktı oturduğu yeden. Genç adamın gülümseyişi öfkesini bir anda yok etmişti, ama yine de onu cezalandırması gerektiğini düşünüyordu. Sanki ona dokunmamak genç adam için büyük bir cezaymış gibi.

Frank bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki genç kızın gözlerindeki kararlı ifadeyi görünce vazgeçti ve elleri cebinde, ıslık çalarak, kumsalda ilerlemeye başladı. Penny birkaç adım arkasından geliyordu, ama bir yandan da gülmek için kendini zor tutuyordu, çünkü genç adam felaket ıslık çalıyordu.

Yarım saat sonra eve varmışlardı. Yol boyunca Penny gözlerini yoldan ayırmamış ve koltuğun mümkün olduğu kadar genç adamdan uzak bir köşesine oturmuştu. Eve varmadan bir kaç yüz metre önce Frank yolun ortasında arabayı durdurdu ve el frenini çekti. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle genç kıza döndü.

<<Çok kötü ıslık çalıyorsun,>> dedi Penny gülerek.

<<Hayır, aslında iyi ıslık çalarım, ama kulağım çok kötü.>>

<<Tanrıya şükür,>> dedi Penny abartılı bir tavırla içini çekerek. <<Bunu söylemeseydin, iyiden iyiyeye kusursuz bir adam olduğuna inanmaya başlayacaktım.>>

Genç adam bir kaç dakika hiç konuşmadan Penny'nin yüzüne baktı. Birkaç saniye sonra ikisi birden kahkahalarla gülüyorlardı. Penny biraz daha genç adama yaklaşarak oturdu ve yol boyunca elini tutmasına karşı koymadı.

<<Tanrıya şükür,>> dedi Frank genç kızın tonlamasıyla. <<Hiç konuşmadan yemek yemekten nefret ederim. Çok hoş bir kadınsın Penny Blomm. Yoksa Penny Harris mi demeliyim?>>

<<Penny Bloom Harris. Sende çok hoş bir adamsın Frank Corey.>>

<<Yakışıklı olmasam bile mi?>>

<<Ben böyle bir şey mi söyledim?>> Penny elini uzatıp genç adamın yanağını okşadı. <<Günde iki kere tıraş olsan daha iyi olacak galiba.>>

<<Bu tamamıyla geceleri ne yaptığımla ilgili bir şey,>> diye cevap verdi Frank. Genç kız bir anda bu konunun uzaması halinde hiç de hazır olmadığı gereksiz bir davetkarlığı dönüştürebileceğini hissetti. Sustu ve genç adamın ellerini ellerinde hissetmenin keyfini çıkarmaya karar verdi.

<<Sakın hiç bir şey dokunma >> diye uyardı onu Frank eve girerken

<<Birisinin eve girdiğine dair hiçbir belirti yok,>> dedi genç kız fısıldayarak. <<Neden fısıldayarak konuşuyorum ki, adam çoktan gitti.>> Penny belkemiğinden yukarıya doğru bir ürpertinin yükseldiğini hissetti. Bu macera onu çok heyecanlandırmıştı. Ama Frank'li elinde büyüteçle Sherlock Holmes gibi etrafı incelerken görünce kendini tutamayarak gülmeye başladı.

<<Gülme, bak. Çekmecenin üzerine birkaç saç teli yapıştırmıştım, gördün mü kırılmışlar. Demek ki buraya bakmış.>>

<<Eee?>>

<<Tabancayı ve polis yıldızını görmüş.>> Yavaş yavaş çekmeceyi açtı ve içeride duran tabancayı ve yıldızı gösterdi. <<Ama düşündüğüm kadar iyi değilmiş, ben yıldızı tabancanın sağına koymuştum, o soluna bırakmış. tahminim doğru çıkarsa hemen Henry Amcanı haberdar edip, seni gece gündüz bir polis memurunun koruduğunu bildirecektir. Böylece amcan adımlarını biraz daha dikkatli atmak zorunda kalacak.

<<Frank,>> dedi genç kız gülerek. <<sadece hoş değil aynı zamanda çok akıllı bir adamsın.>>

<<Teşekkür derim. Şimdi neden bana doğru dürüst teşekkür etmiyorsun?>>

<<Doğru dürüst mü?>>

<<İşte böyle.>> genç kıızı kendisine doğru çekip, dudaklarına eğildi. Bir kez daha onu gafil avlamıştı, ama Penny'nin kurtulmaya çalışmak gibi bir niyeti yoktu. Genç adamın dudaklarının vücudunda saldığı ürpertilere bırakmıştı kendini. Frank dilini genç kıızı dudaklarında, kulak memesinde ve boynunda dolaştırıyordu.

Ellerini aşağılara doğru kaydırıp genç kıızı ceketini fermuarını indirdi ve omuzlarından aşağıya sıyırdı. Alev alev yanan parmakları genç kıızı bluzunun düğmelerini çözdü. Bluz da ceketin peşi sıra yere düşmüştü. Penny sutyenini askılarının omuzlarında aşağıya sıyrıldığını ve genç adamın alev alev yanan dudaklarının göğüslerinin ipeksi yumuşaklığında dolaşmaya başladığını hissetti.

<<tanrı kahretsin, yukarıda bizi bekleyen bir yatak varken neden burada duruyoruz?>> dedi genç adam boğuk bir sesle. ve Penny'nin cevabını beklemeden onu kucakladı ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Genç kıızı gözlerini açtı ve korku dolu bakışlarla baktı kendisini kucağında taşıyan adama. Frank merdivenlerin ilk basamağına adımını attığında, tirabzana tutunarak durdurdu onu.

<<Hayır Frank,>> dedi << Hayır!>>

<<Hayır mı?>> Genç adam kulaklarına inanamıyor gibiydi.

<<Evet,>> dedi Penny içini çekerek. <<Çok ciddiğim, hayır.>>

<<Sende en az benim kadar istiyorsun,>> dedi genç adam sertçe. <<Artık durmak için çok geç sevgili bayan.>>

<<Galiba senden daha fazla istiyorum, ama yapamam. Daha önce hiç kimseyle beraber olmadım ve bu şekilde olmayacağımda. Benim bu dünyada kendimden başka verebileceğim hiçbir şeyim yok, onu evleneceğim adama saklamak isterim. >> Genç kıızı yalvaran bakışları karşısında Frank daha fazla dayanamayarak onu yere bıraktı. Penny hemen geri çekilerek duvara yaslandı ve sutyeninin askılarını yukarı çekmeye davrandı.

<<Hayır,>> dedi genç adam rüyada gibi. Uzanıp genç kıızı göğsüne dokundu ve sutyeninin askısını yukarı çekti.

<<Hayır,>> dedi bir kere daha buz gibi bir sesle. Genç kıızı kıpkırmızı yüzüne ve hala çıplak olan omuzlarına baktı ve kuruyan dudaklarını ıslattı. Penny'yi bir kenara iterek merdivenlerden yukarı çıktı. Genç kıızı güç bela bluzunun düğmelerini ilikleyerek mutfığa attı kendini. Yukarıdan duşun sesini duyabiliyordu.

'Şimdi ne yapmalıyım?' diye düşündü bir sandalyeye çökerek. 'Eğer yeterince tecrübeli olsaydım gülüp geçerdim, ama değilim. öyleyse yemek hazırlayarak oyalanmaya çalışabilirim. O aşağıya inmeden kendimi toparlamış olmalıyım, tabii eğer bu mümkün olursa?'

Yirmi dakika sonra Frank takınabileceği en kötü suratı takınmış olarak aşağıya indi. <<Bir şeyler yemek ister misin?>> diye sordu Penny tereddütle.

<<İyi olur.>> dedi genç adam. Penny çatlak tabağı kendi tarafına koymaya dikkat ederek çorbaları koydu ve genç adamın karşısına oturdu. <<Çorba güzel olmuş,>> dedi Frank tabağındaki son yudumu da bitirdikten sonra. <<Sadece yumurta pişirmeyi bildiğini sanıyordum.>>

Konserve açmak konusunda da üstüme yoktur,>> diye cevap verdi Penny. <<Sandviçlerinin yanında kahve ister misin?>> Genç adam başını sallayınca kalkıp iki fincan kahve doldurdu ve masaya koydu.

<<Umarım sandviçleri beğenirsin?>>

<<Nefis olmuş.>> Genç adam masanın üzerinden uzanıp Penny'nin çenesini okşadı. <<Sana kızgın değilim,>> dedi içini çekerek. <<Kendi kararlarını vermekte özgürsün.>> Frank genç kızın gözlerinde biriken yaşları parmağıyla sildi ve tekrar sandviçlere döndü.

<<Bugün Abby'yi ben alırım,>> dedi Penny'nin masayı toplamasına yardım ederken. <<Bir kaç telefon etmem gerek, onun için şehre insem iyi olacak. Bu arada sandviçler çok ilginçti Penny.>> Genç kız tabağında hiç dokunulmadan duran sandviçe baktı. <<İlginç mi?>> diye sordu.

<<Evet,>> dedi genç adam gülümseyerek. <<Fıstık ezmeli sandviçin üzerine tonbalığı koymak benimde aklıma gelmişti, ama peynirli tostların üzerine reçel sürmeyi akıl edememiştim.>>

Genç adam bunları söyledikten sonra ılık çalarak dışarı çıktı. Penny uzaklaşan Jeep'in sesini duyabiliyordu. Masaya oturup gözlerini sandviçlere dikti, ama aslında onları görmüyordu bile. Cinsel isteği ne olduğunu keşfetmiş olmak allak bullak etmişti onu. Bütün bir gün öğlende yaşadıklarının etkisinden kurtaramadı kendini.

Konu Başlığı: Ynt: Gizli Hazinele- Emma Godrick
Gönderen: bedinur üzerinde Mart 22, 2007, 06:47:12 pm

Bölüm Altı

<<Neyse en sonunda,>> dedi Abby uykulu gözlerini ovuşturarak merdivenlerden inen Penny'ye bakarken.

<<Efendim?>> Penny dönüp duvar saatine baktı. <<Aman Tanrım, saat dokuz olmuş. Okula geç kalmışsın. Nasıl böyle uyuyakaldım? Herhalde çalar saati kurmayı unuttum bu gece!>> <<Hayır unutmadın,>> dedi çocuk kıkırdarak. <<Babam sabah erkenden gelip saatin alarını kapattı. Dün çok yorucu bir gün geçirdiğini bugünün ise daha da yorucu olacağını, bu yüzden de iyi bir uyku çekmen gerektiğini söyledi. Bana gelince okula geç kalmadım, çünkü okula gitmeyeceğim. Seninle birlikte geleceğim. Sende bugün elbise giyecekmisin.>>

<<Tamam, tamam,>> dedi Penny gülerek. <<Bir ağzını açışta bu kadar çok konuşanı da hiç görmemiştim. Size okulda kısa ve öz konuşmayı öğretmiyorlar mı? Hem bu elbise giyme meselesi de ne demek oluyor bakalım?>> <<Babam sana söylemedi mi?>>

<<Ne söylemedi mi?>> Penny dikkatini doğru dürüst veremiyordu Abby'nin anlattıklarına. çünkü gözü ocağın üzerinde kaynamakta olan kahveye takılmıştı. Hemen kendisine bir fincan doldurup Abby'nin karşısına oturdu. <<Nefis!>> dedi kahvesinden bir yudum alarak.

<<Bir de benim için yaptığı krepleri tadacaktın,>> dedi Abby ağzı sulanarak. <<Babam her şeyin en güzelini yapar.>> <<Bütün bunları baban mı yaptı? Peki ben neden bugüne kadar onun yemek yapmaktan zere kadar anlamadığını düşündüm? Hem baban nerede?>> <<Oraya gitti, şimdi adını unuttum. Onları karşılamaya gitti. Sana elbise giymeni söylemesinin nedeni de bu. Avukatınla tanışacakmışsın, babam öyle söyledi. Eğer elbise giymezsensin hanımefendi öfkeden deliye döner, çünkü ona göre kadınlar elbise giymek için yaratılmıştır. Benimde elbise giymeme gerek. Yoksa beni öldürür.>>

Penny kahvesinden bir yudum daha aldı ve gülümseyerek baktı Abby'ye. <<Hanımefendi mi? Avukatım kadın mı?>>

<<Hayır,>> dedi Abby kıkırdarak. <<Erkek. O da kadınların elbise giymesinden hoşlanır, ama babam onları aradığında büyükannem de geleceğini söylemiş. Zaten kimse ona hayır diyemez.>> <<Neden bahsettiğini tam anlayamadım. Ama dediğin kadar önemliyse süslenmeye başlasak iyi olur. Büyükannen ha? Üzerinde penguenler olan beyaz bluzunla plili eteğini giymen için iyi bir fırsat. Tabağındakileri bitirir bitirmez doğru yukarıya, yıkanmaya.>>

'Bu arada ben de bir fincan daha kahve içip, neler olup bittiğini çözmeye çalışırım,' diye düşündü Penny. Frank'ın dediğine bakılırsa önünde zor bir gün vardı. Kendisine bir fincan daha kahve doldururken dışarıdan Mercedes'in motor sesini duydu. Saçı başı darmadağınık, üzerine küçük gelen ve göğüslerinin yarısını açıkta bırakan bir gecelikle Frank Corey'in karşısına çıkmayı düşünemiyordu bile. Aceleyle yerinden fırlayıp merdivenlere doğru koştu. Hızlı hızlı merdivenlerden yukarıya çıkarken sabahlığının kemerine bastı ve biçimli kalçalarının üzerine yere oturuverdi. <<Sabahlık!>> diye seslendi genç adam aşağıdan.

<<Neler saçmalıyorsun?>> diye bağırdı Penny öfkeyle. kalçasını ovuşturarak ağır ağır doğruldu. <<Ben mi? Neden bana kızılıyorsun? Bunda benim bir suçum yok ki?>> dedi genç adam gülererek. Yavaş yavaş merdivenlerden yukarı tırmanmaya başlamıştı. Penny geceliğinin yarı yarıya açıkta bıraktığı göğüslerini sabahlığıyla kapamaya çalışarak geriliyordu. <<Yirmi dakikan var,>> dedi genç dam. <<Hepsi bu. hazırlan ve aşıya in.>>

Penny bildiği bütün küfürleri sıralayarak odaya girdi ve kapıyı hızla kapattı arkasından. Kapının arkasındaki aynada görüntüsünü görünce daha da öfkeleni ve geceliğini üzerinden çıkarttığı gibi parçalayıp çöp tenekesine attı.

Aşıya indiğinde Abby ve Frank onu bekliyorlardı. Abby garip saç modeli dışında muhteşem görünüyordu. <<Saçımı babam yaptı,>> dedi Penny'ye bakıp gülümseyerek. <<Güzel değil mi?>>

<<Evet, çok güzel,>> dedi Penny soğukça. <<O arabayı kullanırken biraz düzeltirsek daha güzel olur.>> Öfkeli bakışlarını genç adama çevirdi. <<Sence artık bir açıklama yapmanın zamanı gelmedi mi?>> Genç adam Penny'nin sorusunu geçiştirmek için elbisesinin kolundaki tozları temizlemeye başladı.

Gri elbisesi, pırl pırl boyalı ayakkabıları ve kravatıyla ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü onun Penny. Kendisi de o gün için bir etek ceket seçmişti. Lacivert plili eteğin üzerine, altın rengi bir blazer ve içine de yakasını sonuncu düğmeye kadar iliklediği hakim yakalı bir gömlek giymişti. Bu kıyafeti seçmeden önce aşırı ciddi kaçıp kaçmayacağı konusunda çok düşünmüştü. Ama sonra kendisine her zaman şans getirmiş olan bu giysinin avukata gitmek için çok uygun olduğuna karar vermişti.

<<Hadi gidelim,>> dedi genç adam onu düşüncelerinde ayırarak. <<İyi de nereye gideceğiz?>> diye sordu Penny öfkeyle.

<<Sandwich'e. Cape'teki en eski şehirdir. Bin altı yüz otuz yedide kurulmuş.>> Genç kız içini çekerek arka koltuğa Abby'nin yanına bindi ve küçük kızın saçlarını taramaya koyuldu.

Sandwich'in merkezine geldiklerinde Dan'L Webster Han'ın önünde durdular. Hanın ana binası Kolonyal dönemden kalma kare şeklinde kırmızı bir binaydı, etrafında ise ana mimari tarzını bozmayacak şekilde modern binalar eklenmişti. <<Hadi,>> dedi genç adam onların arabadan inmelerine yardım ederken. <<İçeridekileri yeterince beklettik zaten.>>

<<Hala bana kimlerle buluşacağımızı söylemedin,>> dedi Penny ısrarla, genç adam onu hafifçe dirseğinden tutup lobiye doğru götürürken.

<<Ayağını sürüme, biraz sonra göreceksin.>> Lobiyi geçip, duvarları camdan olan bir salona geldiler. Salona birkaç tane yuvarlak masa yerleştirmişti ve birinin etrafında biri kadın olmak üzere beş kişi oturuyordu. Abby, genç kızın elinden kurtularak bembeyaz saçlı ama yine de alımlı kadına doğru koştu. Dört iri yarı adamın arasında küçük beyaz bir güvercin gibi oturuyordu yaşlı kadın.

<<Büyükanne!>> diyerek sarıldı Abby yaşlı kadının boynuna. <<Bak bu Penny, güzel değil mi?>> <<Demek...>> dedi ufak tefek kadın. <<Bu Penny. Hakkında çok şey duyduk canım.>> Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktığında Penny onun kendisinden epeyce kısa olduğunu fark etti.Nedenini bilmiyordu ama yaşlı kadına karşı büyük bir yakınlık duymaya başlamıştı. Yavaşça eğilerek yumuşak yanağından öptü. İçinden bir ses, hiç annesi olmamasının böyle hissetmesine neden olduğunu söylüyordu.

<<Şimdi ağılayacağım,>> dedi yaşlı kadın. <<Biriniz Penny'ye bir sandalye getirin.>> Masanın çevresinde oturan dört adam birden yerinden fırladı, ama en çabuk Frank davranmıştı. <<Gördün mü?>> dedi genç kızın kulağına eğilerek <<İlk dakikada kazandın.>> <<Belki,>> diye cevap verdi genç kız. <<Ama neyi kazandığımı ve oyunun adını bilmiyorum.>>

<<Bekle, göreceksin.>> Genç adam bunları söyledikten sonra kendisine bir sandalye alıp masanın uzak bir köşesine oturdu. Abby büyükannesinin diğer yanına oturmuş gevezeliğe başlamıştı bile. Sağ tarafında oturan ak saçlı adam elini uzatarak kendini tanıttı. <<Ben Michael Corey,>> dedi. <<Buradakilerin hepsinin babasıyım. Bu da karım Edith.>> Yaşlı adam konuşmaya devam ediyordu, ama Penny olan bitenin şokunu yaşadığı için konuşulanların tek kelimesini bile duymuyordu. Sadece masada oturan diğer erkeklerin adlarını öğrenebilmişti o kadar. Yanındaki yaşlı adam, dalgalı beyaz saçları ve dinç vücuduyla bu yaşında bile yakışıklı sayılırdı. Oğulları George ve Harry, hatta damadı Bill bile ona benziyorlardı. Frank'in onlardan bu kadar farklı olmasını bir türlü aklı almıyordu genç kızın. Bütün bunları düşünürken hiç farkında olmadan kabaylı toklifini kabul etmiş olmalıydı ki önünde yumurta ve salamdan oluşan bir kabaylı tabağı

konmuştu. Çatalına uzanıp yemeğe koyuldu.

<<Bana biraz aileden söz et.>> dedi Mrs. Corey hafifçe koluna dokunarak. Penny güçlükle yuttu ağzındaki ve yaşlı kadına verilebilecek iyi bir yanıt düşündü. masadaki herkes onun cevap vermesini bekliyordu.

<<Ailem yok,>> dedi sesi titreyerek. <<Sadece Henry Amcam var. Aslında öz amcam değil ama ben ona amca diyorum. Bütün ailem bu kadar.>>

<<Zavallı çocuk, peki ya annen baban?>>

<<İkisi de öldü,>> dedi genç kız içini çekerek. <<İkisini hiç tanımadım, beni büyükbam büyüttü. O da ben on beş yaşındayken öldü. Sonra da Henry Amca geldi.>>

<<Frank'ın işlerine burnunu sokması canını sıkıyor mu?>> diye sordu yaşlı kadın konuyu değiştirmek için.

<<Hayır, bana karşı çok iyi davranıyor. Benim için yaptıklarından dolayı ona minnettarım. Ama anlaşılması çok güç bir insan.>>

<<Kim? Frank mı?>>

<<Evet, doğrusu...görünüşü bile kardeşlerine benzemiyor.>>

<<Evet benim çirkin ördeğim şimdi. Ama eskiden...eskiden hepsinin en yakışıklısıydı. Benim en küçük oğlum ama diğerlerinin hepsinden daha akıllıdır. Babası bile o işe karışınca geri çekilmek zorunda hisseder kendini. Ama haklısın, artık eskisi kadar yakışıklı değil. Ama ona hep söylüyorum, bir gün onu olduğu gibi sevecek bir kız mutlaka çıkacaktır. Hadi çocuğum, kahvaltını bitir. Ben de bu dünyanın en geveze çocuğunun gönlünü yapayım biraz.>>

Penny kahvaltısına dönmeden önce etrafına bir baktı. Erkekler kendi aralarından konuşuyorlardı. Mr. Corey, Frank'ın anlattıklarını dikkatle dinlerken mavi kaplı bir deftere notlar alıyordu. Frank ona doğru bakıp gülümsedi ve tekrara babasına döndü.

<<Bak gülünce değişiyor değil mi?>> diye sordu yaşlı kadın yumuşak bir sesle. <<Sana da sık sık gülümsüyor galiba.>>

<<Benim aptal olduğumu düşünüyor,>> diye cevap verdi Penny. <<Abby ile çok iyi anlaşılıyorz, ama Frank, sürekli bana bağılıyor, beni korkutuyor, ya da...>>

<<Ya da ne?>> dedi Mrs. Corey bir kakhaha atarak. yaşlı yüzü neşeye aydınlanmıştı.

<<Ben..hiçbir şey,>> dedi Penny içini çekerek.

<<Hadi canım, kahvaltını bitir,>> dedi yaşlı kadın anlayışlı bir tavırla.

<<Penny çok güzel değil mi?>> diye sordu Abby masadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. <<Hem de çok iyi. Onun gibi bir annem olsun isterdim.>>

<<Şşt!>> dedi büyükannesi. <<Böyle şeyler söyleyerek onu utandırıyorsun.>>

<<Ama sen bana her zaman dürüst olmamı söylemez miydin?>> dedi küçük kız hemen savunmaya geçerek.

<<Aynı zamanda hem dürüst hem de sessiz olabilirsin,>> diye cevap verdi yaşlı kadın. <<Penny gerçekten çok güzel bir kadın.>>

<<Genç bayan,>> dedi Mr. Corey Yardıma yetişerek. <<Bana bir dolar ber.>>

<<Penny gözlerini iri iri açıp bakakaldı yaşlı adama.<< Ne...ne vereyim?>>

<<Bir dolar. Herhalde bir doların vardır.>>

<<Tanrı aşkına baba,>> diye atıldı Frank. <<Kırk milyon tane bir doları var onun.>> Ses tonu Penny'nin parasından her bahsedilişte olduğu gibi sertleşmişti. Penny eğilip yerden çantasını aldı. ve içindekileri masanın üzerine ters çebirdi. Tarağı, ruju, anahtarları, bir paket kağıt mendil ve tam bir dolar seksen beş sent. <<İşte,>> dedi Frank'e dönerek. <<Bütün servetim bu.>> Mr. Corey bir sürü bozuk paranın içinden dört çeyrek dolar seçti.

<<Bu andan sonra avukatınızım genç bayan,>> dedi. <<Bu parayı sizi temsil etmem için isteyerek verdiniz bana. öyle değil mi?>>

<<Siz de mi avukatsınız?>> diye sordu Penny yutkunarak. <<Bir dolar hiç de iyi bir ücret sayılmaz.>>

<<Evet ben de avukatım. Ama aldığım ücretin azlığı yeteneğimin az olduğu anlamına gelmiyor. Bill dışında hepimiz avukatız. Bill özel dedektiftir. Frank ise bu davada bize yardımcı olamayacak, çünkü objektif davranması mümkün değil. Beni avukatın olarak tutmak istiyor musun?>>

<<Evet, tabii,>> dedi genç kız kekeleyerek.

<<Tamam o zaman, servetinin geri kalan kısmını cebine koy. Elimizde olan bilgilerle hemen araştırmaya başlayacağız.>>

<<Teşekkür ederim,>> dedi Penny.

<<O zaman şu vekaletnameyi imzala,>> dedi genç kıza altın dolmakalemi uzatarak. <<İşe başlayabiliriz çocuklar, George, Harry, Bill. Annemizle bu gece Hilton'da olacağız, yarın da tekrar buraya döneceğiz.>>

Yaşlı kadın başını sallayarak, tekrara torunuyla yaptığı hararetle konuşmaya döndü. Bu sırada Frank, genç kızın yanına gelmişti. <<Hepsi birlikte Boston'a gidiyorlar.>> dedi yumuşak bir sesle

<<Benim de Falmount'da biraz işim var. Öğlen dönerim. O zamana kadar annemle birlikte kalır mısın?>>

<<Tamam mı?>> diye sordu genç adam bir de annesine dönüp.

Mrs. Corey gülümsedi ve oğlunun sandalyesine koyduğu elini okşadı. <<Evet, bence çok iyi. Hadi sen şimdi işine git de bizi baş başa bırak.>>

Frank gittikten sonra bir süre daha masada oturup sohbet ettiler. Sonra Abby'nin de ısrarıyla hep birlikte şehri dolaşmaya çıktılar. Şehir merkezinde yürüyerek ulaşabilecek her yeri gezdiler, bütün müzeleri, anıtları dolaştılar. Üç saat sonra da bitkin bir halde zor attılar kendilerini Han'a. Frank barda pencere kenarındaki bir masada sabırsızca onları bekliyordu. kapıdan içeri girer girmez lobile karşıladı onları.

<<Yanlış hatırlamıyorsam, öğlede buluşuruz demiştin?>> dedi Penny'nin koluna girerek. Genç kız onun kolunu itmeye davrandıysa da annesinin yanında böyle hareket etmenin yanlış olabileceğini son aklına getirebildi.

<<Dalmışsınız, affedersin,>> dedi yumuşak bir sesle.

<karnımız açıldı,> diye araya girdi, Mrs. Corey. <<Üstelik biraz dinlenebileceğimiz bir yere ihtiyacımız var.>>

<<<<beni düşünmeyin,>> dedi Penny. <<Ben böyle yaşamaya alışkınım.>>

<<Bu çok saçma. <<Hadi oğlum, orada öyle duracağına bir şeyler yap.>>

<<Şimdi de neler olup bittiğini anlamayan benim,>> dedi genç adam.

<<O zaman ben sana açıklayayım. Şimdi önce resepsiyona git ve Penny için oda tut.>>

<<Ama geceyi burada geçirmeyeceğiz ki anne,>> diye itiraz etti genç adam.

<<Bunun ne ilgisi var? Penny'ye üstüne başına çeki düzen verip, dinlenebileceği bir oda tut. Sonra da bize yemek ısmarlarsın. Sence bu çok fazla bir şey mi?>>

Genç adamın yüzünün ifadesi birden değişmiş, gözlerinde tuhaf vbir pırıltı belirmişti. Topuklarını birbirine vurarak askerce bir selam verdi ve <<Başüstüne hanımefendi,>> dedi gülerек.

Penny'nin odası hanın arka tarafına bakıyordu. Caddeden uzakta olduğu için sessizdi. Penny elbisesinin buruşmasına aldırmadan yatağa uzandı. Frank, Abby'yi ve annesini koridorun sonundaki on numaralı odaya bıraktıktan sonra genç kızın hemen arkasından yirmi numaralı odaya gelmişti. Penny onun içeri girip kapıyı arkasından kapatmasını hipnotize olmuş gibi seyrediyordu.

<<Frank, be yapıyorsun?>> diye sordu.

<<sadece bakıyordum.>> Genç adam odanın manzarasını, banyoyu, Penny'nin biraz önce kalktığı yatağın yumuşaklığını inceledi tek tek. <<Sadece bakmak için burada olmadığımı çok iyi biliyorsun,>> dedi yatağın yanında ayakta duran genç kıza bakarak.

<<Neyi bilip, neyi bilmediğimi hiç bilmiyorum,>> dedi Penny içini çekerek. <<Bana bir avukat buldun, annemle bütün şehri dolaştık ve hala neler olup bittiğini bilmiyorum.>>

<<Sinirlenmen için ir sebep yok,>> dedi genç adam yanına gelerek. O yaklaştıkça Penny de adım adım geriliyordu, sonunda sırtı duvara yaslanmıştı. Genç adam ellerini onun iki yanına duvara dayayarak kollarının arasına hapsetmişti.

<<Annem senden çok hoşlandı.>>

<<Bende ondan çok hoşlandım,>> dedi Penny ciddi bir tavırla. <<Ama bu neyi gösterir ki?>>

<<Herkesin kolayca sevebileceği bir insan olduğunu gösteriri.>>

<<Ben öyle düşünmüyorum. Mesela Henry Amca benden hiç hoşlanmadı.>>

<<Merak etme o meseleyi de en kısa zamanda çözümleneceğiz. babam da senden çok hoşlandı.

Annem eve getirdiğim her güzel kızdan çok hoşlanır, ama babam biraz daha seçicidir.>>

<<Ne söylediğini anlayamıyorum. Burada bu şekilde benimle birlikte olman doğru mu?>>

<<Lane'de o kadar içli dışlı yaşadıktan sonra bir otel odasında birkaç dakikalığına yalnız kalmamızda ne sakınca olabilir ki?>>

<<Uff, bilmiyorum. neler oluyor Frank?>>

<<Her şeyi anlatacağın bayan,>> dedi genç adam gülerек. Başını yavaş yavaş genç kıza doğru eğmeye başladı. Penny gözlerini kapatmış istekle dudaklarının birleşmesini bekliyordu, ama hiçbir şey olmadı. Gözlerinden birini açtığında genç adamın yüzünün kendisinininkine çok yakın olduğunu fark etti. Frank gülerек genç kızın dudaklarına uzandı.

Daha öncekiler gibi bu da genç kızın bütün vücuduna ürpertiler salan bir öpücüktü. Frank'ın ısrarlı dudaklarına bütün benliğiyle karşılık veriyordu genç kız. Kollarını genç adamın boynuna doladı ve vücudunu sıkı sıkı onun vücuduna bastırdı. Artık şundan emindi ki hayatında hiç bir erkek, ne bundan önce ne de bundan sonra Frank kadar etkileyici olmayacaktı. Soluk almak için öpüşmeye ara verdiklerinde genç adam onu bıraktı ve bir adım geri çekildi.

<<Bu da bulmacanın bir parçası,>> dedi. Penny kollarını genç adamın boynundan ayırmadığı için onunla birlikte bir adım attı. Frank ellerini boynundan çözüp aşağıya indirdi. <<Bu da başka bir ipucu,>> dedi gülererek. <<Sanırım şimdilik bu kadar şey öğrenmen yeterli.>> <<Seni pis, aşağılık, kibirli domuz...>> Genç kız bir elini genç adamın pençelerinden kurtarmayı başarıp suratına doğru savurdu. Frank elini havada yakalayarak durdurdu bu saldırıyı ve gülererek kapıya doğru geri geri gitmeye başladı. Kapıdan sağ salım çıkana kadar da genç kızın kolunu bırakmadı. <<Eğer yemek istiyorsan, yirmi dakikada hazırlanman gerek,>> dedi dışarı çıkıp kapıyı ardından kapattıktan sonra.

<<Seni bir gün elime geçireceğim,>> diye bağırdı Penny genç adamın arkasından. Bir yandan da duygularına hakim olamadığı için kendisine kızıyordu. 'Bakirelerin seks konusunda pasif ve sabırlı olduklarını sanırdım,' diye düşündü. 'Ama ben bana her dokunuşunda adamın üzerine atlıyorum. Bundan sonra kendime hakim olacağım.' yatağa uzanıp saatine baktı. daha yirmi dakikası olduğuna göre rahat rahat yıkanıp hazırlanabilirdi.

Konu Başlığı: Ynt: Gizli Hazinele- Emma Godrick
Gönderen: bedinur üzerinde Mart 22, 2007, 06:48:28 pm

Bölüm Yedi

Coreyler'in Boston'dan dönmesine üç gün kalmıştı. Ve bu arada bir sürü de değişiklik olmuştu. Abby büyükannesiyile birlikte Horthampton'a dönmüştü. <<Doğduğundan beri orada yaşıyor ve annem tekrar oraya dönmesinin en uygun şey olacağını söyledi,>> demişti Frank.

Ayrılık günü geldiğinde de Abby alelacele gitmişti. Genç adam onu Navigation Lane'e kadar getirmiş ve tek başına bırakıp gitmişti. Korkmana gerek yok,>> demişti gitmeden önce. <<Artık seni gözetleyen kimseler yok. Hem polis de seni koruyacak. Ben daha sonra seni görmeye gelirim.>>

Penny onun uzaklaşan arabasının arkasından bakarken içinde bir boşluk, yalnızlık duygusu hissetti. Abby'yi ve Frank'i tanımadan önceki günlere ait bir duyguydu bu. Sıkıntıyla eve girdi ve üzerini değiştirdikten sonra temizlik yapmaya koyuldu. Eşyaların tozunu aldı, Abby'ni yatağındaki çarşafı çıkarıp kirliye attı. İşlerini bitirdikten sonra acıktığını hissetti, ama tek başına olunca canı yemek yapmak istemiyordu. Bir parça tost ve kahveyle geçiştirdi akşam yemeğini.

Gece soğuktu, bu yüzden ne sazlıkta yürüyüşe çıkabildi ne de arka bahçede oturup yıldızları seyrebildi. Saat dokuz olduğunda yıkanıp yatağa girmişti bile.

Bir türlü uyku tutmuyordu, gözünün önünde sürekli Abby ve babası canlanıyordu. yatakta dönüp durmaktan yorgun düşüp uykuya daldığında tan ağarmaya başlamıştı.

Ertesi günü de neredeyse rüyada geçirdi. Haftalardır yapmayı planladığı bir şeyi yaptıktan, mutfak dolabını temizledikten sonra mutfakta oturup duvarlara bakmaya başladı. Kafasına üşüşen düşüncelerden bunalıp yağmurluğunu üzerine geçirdi ve yürüyüşe çıktı. Ama hava aşırı soğuktu, rüzgar o kadar kuvvetli esiyordu ki kumsalda yürüyüş yapmak delilik olacaktı. Penny tasarruf hesabındaki parasını krediye dönüştürmek için bankaya gitmeye karar verdi.

Ama arabasına binip bankaya gitmesi, işini halledip eve dönmesi sadece bir saatini almıştı. Yaklaşmakta olan fırtınaya rağmen dışarıda kalmakta ısrar etmenin bir anlamı yoktu. Penny eve girip kendisine bir kahve yaptı ve buraya taşındığından beri ilk defa olarak bir televizyonu olmadığına üzüldü. Radyoyu açtı, ama hoparlörden yükselen bin dokuz yüz ellilerin müzikleri daha da işini karartmıştı. radyoyu kapattı ve uyumaya karar verdi.

Ertesi gün de bir önceki gibi geçti hemen hemen Penny haftalardır biriken gazeteleri okuyarak vakit geçirdi, akşama doğru ise mutfaka girerek hezimetle sonuçlanan bir ekmek yapma girişiminde bulundu. Birkaç gündür patladı patlayacak olan fırına o gün akşam patlak verdi. Camları döven yağmurun sesi ve rüzgarın uğultusu Penny'yi korkudan çılgına çevirmişti. <<Sadece bir fırtına,>> diyordu kendi kendine. <<Gececek,>> Ama yine de koşarak yukarı çıkıp yorganın altına girmekten kendini alamadı.

Üçüncü günün sabahında yandıyunda yüzü cıvırdı ve gözlerinin altı çökmüştü. Tam da o gün

geldi genç adam. İçeri girmek için izin almadan oturma odasını geçip mutfağa gidi ve kapıda durdu. Penny gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırarak baktı ona.

<<Aman tanrım, bir dağ aslanıyla savaşmış ve kaybetmiş bir avcıya benziyorsun.>>

<<Evimde ne için var?>>

<<Bugün kavga yok bayan,>>> dedi yumuşak bir sesle.<<Hadi kalk en güzel giysilerini giy. geri döndüler, savaş konseyi toplandı.>>

<<Hayır sağ ol,>> diye homurdandı genç kız. <<Savaşı bensiz başlatın.>>

<<Yarışı yarıda bırakıyorsun,>> dedi genç adam gülererek. <<Hadi yukarı çık ve giyin, avukatın seni bekliyor.>>

<<Beni karıştırmayın,>> diye bağırdı genç kız öfkeyle.

<<Hazırlanmak için otuz dakikan var. Eğer bu süre içinde hazır olmazsa...>>

<<Ne olur o zaman?>>

<<Bu işi memnuniyetle ben yaparım.>>

<<Seni küstah, aşağılık....>> diye söylenerken merdivenlerden yukarı çıktı Penny. Yıkanıp giyindikten sonra biraz makyaj yapacak kadar vakit bile kalmıştı.

<<Harika görünüyorsun;>> dedi genç adam aşağıya indiğinde, <<Pembe ruj sürmüşsün.>>

<<Evet, itirazın var mı?>>

<<Hayır,>> dedi genç adam. <<Beni ilgilendiren tarafı, öpünce dağılıp dağılmayacağı.>>

<<Ben...Evet...Bilmiyorum,>> diye kekeleydi genç kız. <<Neden böyle aptalca şeyler soruyorsun...Hey yapma.>> Frank onu bir kez daha gafil avlamayı başarmıştı.

<<Şu yaptığına bak. Şimdi yeniden sürmek zorunda kalacağım.>>

<<Ben de,>> dedi genç adam, Mercedes'in kapısını Penny'nin binmesi için açarken. Genç kız arabaya binip olabildiğince uzağa oturdu ondan. <<İstersen arka koltuğa geç,>> genç adam alaycı bir tavırla.

<<Bana neler oluyor bilmiyorum,>> dedi genç kız öfkeyle. <<Seni her gördüğümde içimden gözlerini oymak geliyor.>>

<<Bunu anlamadım sanma,>> diye cevap verdi Frank gülererek. <<Yokluğumda beni bayağı aramışsın anlaşılın.>>

<<Abby'yi özledim,>> dedi genç kız. <<Onu çok özledim.>>

<<Ya ben?>>

<<Seni neden özleyecekmişim ki?>> diye bağırdı Penny. <<Başıma bir sürü dert açmaktan başka bir işe yaramıyorsun.>>

<<Demek annem senin hakkında yanılmış. Biraz eğitilirsen çok iyi bir eş olacağını söyledi bana biliyor musun?>>

<<Belki ama senin için değil.Ben... ben...>> Genç kız gözlerinden aşağıya süzülen yaşların nedenini bilmiyordu. Köşeye büzülüp doyasıya ağlamaya koyuldu. Frank hiç müdahale etmiyordu, ama arabayı hissedilir derecede yavaşlatmıştı. Cebinden bembeyaz bir mendil çıkarıp genç kıza uzattı.

<<Beni çıldırtıyorsun,>> dedi genç kız burnunu sildikten sonra.

<<Biliyorum;>> diye cevap verdi genç adam. <<Sen de bende aynı etkiyi yapıyorsun. Şimdi daha iyi misin?>> diye sordu Penny'nin dizini okşayarak.

<<Evet,>> dedi genç kız sessizce. <<Son iki günü çok berbat geçirdim.>>

O sırada Dan'I Webster Han'ının önüne gelmişlerdi ve Penny genç adamın bir şey söylemek istediği halde susmak zorunda kaldığını hissetti. Coreyler lobideki bir kahve masasının etrafında oturuyorlardı. masanın üzeri içki bardaklarıyla ve kağıtlarla kaplıydı. Frank ona bir sandalye buldu ve kendisi de bir tane alıp yanına oturdu.

<<Miss Harris,>> dedi yaşlı adam.

<<Penny, deyin lütfen.>>

<<Penny, bu kısa zamanda yapabileceğimiz kadar bir araştırma yaptık. Şimdi sana durumunu daha açık anlatabilirim.>>

O sırada Frank bir bardak brandy getirmişti. Gülümseyerek teşekkür etti Penny. Sonra da Michael Corey'ye dönerek. <<Haberler kötü mü?>> diye sordu.

<<Büyükbabanın vasiyetnamesine göre, vakfın yönetim kurulu istediği zaman fonu feshetme hakkına sahip. Durum bu.>>

<<O zaman parayı dağıtabilecekler.>>

<<Bir dahaki toplantılarında çoğunluk tarafından onaylanırsa evet. Henry Amcanın senin vasin olarak beşbin hisse üzerinde hakkı var. Kalan yirmi bin hisse ise Boton Bankası'nın kasasında. Onların oy hakkı yok. Tek fonksiyonları sen yirmibir yaşına gelinceye kadar hisseleri kasada tutmak. Son oylama kasım on beşte yapılacağına göre, senin ocaktaki doğum günün hiç işimize yaramıyor.>>

<<Yani kaybettim, öylemi?>>

<<Hayır canım, bir çoook daha var > Masadaki herkes gözlerini dikmiş Penny'ye bakıyordu

<<Eğer evlenirsen,>> diye sürdürdü konuşmasını Mr. Corey, <<Hisselerin kontrolünü hemen eline geçirebilir, gelecek oylamayı istediğin yöne çekebilirsin.>>

<<Başka şansım yok mu?>>

<<Hayır canım, korkarım yok.>>

<<Penny ile yalnız konuşmak istiyorum,> dedi Frank. <<Biz kısa bir yürüyüş yaparken sizde içkilerinizi bitirirsiniz.>> Penny genç adamın yüzüne yine o sert ifadenin yerleşmiş olduğunu gördü. <<Ne oldu Frank?>> diye sordu bahçeye doğru ilerlerken.

<<Birkaç dakika sonra öğreneceksin,>> dedi genç adam sıkılmış dişlerinin arasından. <<O parayı çok mu istiyorsun?>> diye sordu dışarı çıktıklarında.

Penny başını öbür tarafa çevirdi. Parayı istiyor muydu? hayır. Ama söz konusu olan büyükbabasının hayalleriydi. Yaşlı adamın o parayla ne yapmak istediğini bilen tek insan ise kendisiydi. Omuzlarını dikleştirdi ve genç adama baktı. <<O parayı çok istiyorum,>> dedi kesin bir tavırla.

Genç adam sanki bu cevabı bekliyormuşçasına başını salladı. Yüzünün ifadesi daha da sertleşmişti. <<Harekete geçmek için on günün var,>> dedi içini çekerek. <<Bu durumda Penny, benimle evlenir misin?>>

<<Ben...ama...>> Frank onun cevap vermesini beklemeden onun kolundan tuttu ve lobiye doğru ilerlemeye başladı. <<Seninle bu kadar başka evlenecek başka bir erkek tanıyor musun?>>

<<Hayır...>> dedi genç kız güçlükle yutkunarak.

<<Ben sana bunu teklif ediyorum. İyi anlaşıyoruz. Abby'yi çok seviyorsun. Ailemden de hoşlandın. Ve parayı da çok istiyorsun, değil mi?>>

<<Evet,>> dedi Penny. <<Ama evlilik bir kadın için çok önemli bir adım Frank.>>

<<Biliyorum. Ama bu evlilik olağanüstü koşullarda gerçekleşecek. Ben senin peşinde dolaşan en yakışıklı erkek değilim, üstelik sende hayatım da gördüğüm en güzel kadınlardan birisin,>>

<<ben...ben.. ne diyeceğimi bilemiyorum, güzellik yakışıklılık meselesi dışında söylediklerin çok doğru, ama ben...>>

<<Ama, gerçek düşünle evlenmek istiyorsun değil mi? Gelinlik, rahibin karşısında diz çökmek?>>

'Evet,' diye bir ses yükseldi genç kızın yüreğinden. hangi genç kız böyle aptalca romantik düşler kurmazdı? Ama bu düşler sevdiği insanla evlenip büyükbabasının hayallerini gerçekleştirmesine engel olmamalıydı. 'Beni sevmediğini düşünerek, teklifi geri çevirebilirim sadece. Ama cinsel açıdan çok iyi bir hayatımız olacağı kesin, bu da evliliği sürdürmek için yeterli bir şart olabilir', diye düşündü.

<<Evet Frank,>> dedi en sonunda. <<seninle evleneceğim.>>

Genç adam sanki bu cevabı da bekliyormuşçasına başını salladı. Babası ve kardeşleri oturdukları yerden onları izliyorlardı. masaya geldiklerinde hepsi birden ayağa kalktılar. Frank onlara verdikleri kararı açıkladı. Yaşlı adamın yüzü aydınlandı birden. Kardeşleri de gülerek Frank'ın omzuna vurdular ve müstakbel gelini öpmek için sıraya girdiler.

<<Düşün ne zaman?>> diye sordu Michael Corey. <<Biliyorsunuz zaman bizim için önemli.>>

<<Dört gün içinde,>> diye cevap verdi Frank. <<Massachusetts^'de evlenmek için kan testi yaptırmak gerekiyor. Bugün cuma olduğuna göre testin sonuçlarını en erken pazartesi günü alabiliriz. İki günde hazırlıklar sürerse, çarşambaya evlenebiliriz.>>

<<Kasım on beşe kadar epey vaktimiz kalıyor,>> dedi yaşlı adam. <<Frank şimdi anneni ara ve durumu anlat. İstersen Penny de seninle birlikte gelsin. Biliyorsun annen böyle şeylere çok önem verir.>>

telefon etmek için Frank'ın daha önceden tuttuğu yirmi numaralı odaya girdiklerinde genç adam ona telefonun yanındaki koltuğu gösterdi ve oturmasını işaret etti. Horthampton numarasını çevirir çevirmez telefonun ilk çalışında Mrs. Corey telefonu açtı. Penny yaşlı kadının sesini duyabiliyordu.

<<Ben de şimdi tam sizi düşünüyordum,>> diyordu Mrs. Corey. <<Bir saattir burada sizi arasam mı aramasam mı diye aklımdan geçiriyordum. Haber var mı?>>

<<Haberler beklediğin gibi,>> dedi genç adam gülerek. <<Penny benimle evlenmeyi kabul etti, birkaç dakika önce oldu bu olay, o yüzden sana daha önce haber veremedik.>>

Yaşlı kadın heyecandan o kadar hızlı konuşuyordu ki Penny onun konuştuklarını anlamamaya başladı. Frank'ın söylediklerinden neler olup bittiğini çıkarmaya çalışıyordu. <<Hayır,>> diyordu genç adam. <<Corey usulü büyük bir düşünle evlenemeyeceğiz. Hemen evlenmemiz gerekiyor. Resmi nikah yapmaya karar verdik. Tören önümüzdeki çarşamba burada olacak. Yargıç Simpson kıyacak nikahımızı.>>

Frank'ın yüzünün kıpkırmızı kesilmesinden Mrs. Corey'nin çok öfkelendiği belliydi. Ama Penny onun kendisine hiç sormadan her şeyi ayarlamış olmasına o kadar öfkelenmişti ki yaşlı kadının söylediklerini anlamaya çalışmayı bir yana bıraktı.

<<Seninle konuşmak istiyorum,>> dedi Frank ahizeyi uzatarak.

<<Penny, ikiniz adına da çok sevindim,>> diyordu, Mrs. Corey. <<Tam onun ihtiyaç duyduğu gibi bir kızsın. Ama düğün hakkındaki garip fikirlerinizi çok saçma buldum doğrusu. Eminim bunlar Frank'ın dahiyane fikirleridir. Ona aklını başına toplamasını söyle.>>

<<Frank'ın istekleri benim içinde uygun.Umarım çok canınızı sıkmadık.>>

<<Bir yandan evet bir yandan hayır. Gelini süsleme fırsatını kaçıracağıma üzülüyorum. Ama bir yanında Frank evleniyorsa bu bana yeter diye düşünüyorum. Ama bundan sonra bana anne demelisin.>>

<<Ben.. peki anne.>>

<<İkinizi de kutlarım canım. Düğünden sonra eve geleceksiniz, değil mi?>>

<<Bilmiyorum, anne...>> Penny bu sözcüğü telaffuz etmenin kendisini bu kadar mutlu edebileceğini daha önce hiç düşünmemişti. <<sanırım bir süre için Boston'a gitmemiz gerekecek, onun için ne zaman gelebileceğimizi bilmiyorum.>>

<<İşlerinizi ayarladıktan sonra bekliyoruz canım. Şimdi o kaz kafalı oğlumla biraz daha konuşmak istiyorum, izinle.>> Penny yaşlı kadına veda ettikten sonra Frank'a döndü, genç adam her zamankinden daha da etkileyici görünüyordu gözüne. Utangaç bir gülümsemeyle ahizeyi ona uzattı ve aşağıya salona indi. Mr. Corey elinde bir konyak kadehiyle onu bekliyordu.

<<Pekala genç bayan,>> dedi gülümseyerek. <<O kızık milyon dolarda her bahsedilişinde gözlerin parlıyor. Şimdi bana o parayla ne yapmak istediğini ayrıntılarıyla anlat bakalım.>>

Penny derin bir soluk alarak parayla ne yapmayı planladığını en ince ayrıntılarına kadar anlattı yaşlı adama. Frank aşağıya indiğinde müstakbel işini ve babasını karşılıklı kahkahalar atarken buldu, ama ikisi de ona bir açıklama yapmayı reddediyorlardı.

Frank birkaç dakika hiç konuşmadan onları izledikten sonra babasının omzuna dokundu. <<Çok komik galiba,>> dedi. <<Ama ben sana daha komik bir şey söyleyeceğim. karın düğünü denetlemek için buraya geliyor.>>

Gerçekten de Frank'ın dediği gibi Mrs. Corey ertesi sabah onda hana gelmişti bile. Bu arada Frank ve Penny kan testlerini yaptırmış, iş sadece çarşambaya kadar formalitelerin tamamlanmasına kalmıştı.

<<Yüzüğü aldım,>> dedi genç adam annesine. <Şahitler de ayarlandı, yapacak hiçbir şey kalmadı anlayacağın.>>

<<Sen çok biliyorsun,>> dedi annesi. <<Bu kılıkta mı evlensin istiyorsun. hem kızcağızın ne suçu var? Unutma sade bir törenle de evlense gelin her zaman gelindir.>>

<<Pekala,>> dedi genç adam. <<Ne istiyorsan yap, ama beni karıştırma.>>

<<Sizinle yalnız konuşabilir miyim?>> dedi Penny yaşlı kadının koluna hafifçe dokunarak. Mrs. Corey onun üzgün yüzüne şöyle bir baktıktan sonra koluna girip lobideki kanepelerden birine götürdü. Penny nereden başlayacağını bilemeden bakıyordu yaşlı kadının yüzüne.

<<Bakın,>> herhalde kırk milyon dolarımla ilgili bir şeyler duymuşsunuzdur. Aslında bu para bana ait değil. Sadece kontrolü bana ait olacak bir süre sonra. Yani düğün için elbise lacak kadar fazla param yok. Evde bir iki tane şık elbisem var, hepsi o kadar. Frank'ın elbise parasını ödemesine izin veremem.>>

<<Haklısın, seni anlıyorum,>> diye cevap verdi Mrs. Corey. <<Ama düğünde onu utandırmak istemezsin değil mi?>>

<<Elbette hayır,>> dedi Penny içini çekerek. <<Ama korkarım ki elimden bir şey gelmez.>>

<<O da ne demek? Gelinin annesinin düğün giysisini alması adettir.>>

<<Ama...ama benim annem yok ki.>>

<<Ben ne güne duruyorum?>> Penny bu cevabı karşısında gözyaşlarını tutamayıp, başını yaşlı kadının omzuna dayayıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Mrs. Corey o sırada lobiye gelen Frank'ı bir el hareketiyle yanlarından uzaklaştırdı. Ertesi gün iki kadın alışverişe çıktılar.

Saatlerce dolaştıktan sonra sonunda saf ipekten beyaz sade bir elbisede karar kıldılar. Elbisenin fiyatını duyunca Penny'nin gözleri bir kez daha yuvalarından uğradı. Ama Mrs. Corey böyle bir günde müsriflik etmenin adetten olduğunu söyleyerek elbiseye uygun bir de ayakkabı almaya karar verdi. Ayakkabı için de bir sürü dükkân dolaştıktan sonra Penny topuksuz beyaz sandaletlerde karar kıldı. Düğünde Frank'ten daha uzun olma tehlikesini göze alamazdı. Mrs. Corey'in eğer duvak takmayacaksa şapka takması yolundaki önerilerini de şiddetle reddetti genç kız.

Hana döndüklerinde Frank onları camlı salonda bekliyordu. <<Abby salı günü gelecek,>> dedi yaşlı kadın kahvesini yudumlarken. <<Onu okuldan almaktan nefret ediyorum, ama gelmek için çok ısrara etti. Öğretmeniyle konuştum, babasının nikahı olduğunu duyunca izin verdi. Mrs. Rathers'ı hatırladın mı?>>

<<Nasıl unutabilirim,>> dedi Frank. her dakika durumdan daha da rahatsız olmuşa benziyordu. <<Düğünden sonra,>> diye sürdürdü annesi konuşmasını. <<Bu gibi şeyler senin sorumluluğunda olacak Penny.>>

<<Anne!>>

<<Bana öyle bakma Frank! Evlendikten sonra Abby'nin sorumluluğunu Penny üstlenecek. Ben artık o yaşta bir çocukla başa çıkabilecek kadar genç değilim. Sen niye saklandın küçük hanım?>>

<<Geç oldu,>> diye cevap verdi Penny. <<Eve dönsem...>>

<<Ev mi? Hani şu, neydi adı, deniz kıyısındaki yer mi?>>

<<Navigation Lane,>> dedi hemen genç adam. <<Penny'yi eve bırakıp hemen geri dönerim.>>

<<Tabii bırakacaksın,>> dedi Mrs. Corey. <<ben de seninle gelip orayı görmek istiyorum.>>

<<Ama anne orayı görmek isteyeceğini hiç sanmıyorum. sızlıkların içinde bir ev ve...>>

<<Frank Corey, galiba sende işitme bozukluğu başladı. Biraz önce orasını görmek istediğimi söyledim. Bir an önce gidip gelelim de akşam için hazırlanacak büfeyi kaçırmayalım.>>

Evlerin önüne gelip arabadan indiklerinde Mrs. Corey gördüklerine inanamıyormuş gibi inceliyordu etrafı. <<Burada mı yaşıyorsun?>> diye soru Penny'ye gözlerinin iri iri açarak. İçeri gidip bütün odaları, mutfığı ve banyoyu tek tek dolaştıktan sonra Frank'a döndü.

<<Bu mümkün değil oğlum,>> dedi. <<Böyle bir kızın bu sefalet yuvasında birkaç gün daha geçirmesine izin veremeyiz.

<<Ama, anne...>>

<<Penny'nin bu evi yaşanabilecek hale getirmek için mucizeler yarattığı belli,>> dedi yaşlı kadın Penny'nin elini tutarak. <<Ama artık burada kalamaz. Frank?>>

<<Pekala o zaman bizimle hana dönsün,>> dedi Frank.

<<Ben de tam öyle düşünmüştüm Penny, hadi yavrum yukarı çıkıp eşyalarını topla.>>

<<Bakın, bu mümkün değil, Mrs. Corey...>>

<<Bana anne de. Hem neden mümkün değilmiş. Bavulun var değil mi? Hadi şimdi doğru yukarıya. Frank sende elektriği, suyu filan kapat. Nasıl olsa Penny bir daha buraya dönmeyecek.>>

Genç kız kontratının ocak ayına kadar sürdüğünü söyleyerek itiraz edecek oldu, ama yaşlı kadın susturdu onu.

<<Peki efendim,>> dedi Penny boyun eğerek. <<Gidip eşyalarımı toplayayım.>>

Genç kız odasına doğru ilerlerken Mrs. Corey de arkasından geldi. Penny eve taşındığında eşyalarını boşalttıktan sonra gardırobun üzerine yerleştirdiği bavulunu indirdi ve zaten çok az olan eşyasını kısa bir sürede içine doldurdu.

<<Az eşyan var,>> dedi yaşlı kadın oturduğu sandalyeden.

<<Evet,>> dedi Penny içini çekerek. <<Herhalde biliyorsunuzdur, kaçmak zorundaydım.>>

<<Evet canım biliyorum. kocama bana her şeyi anlattı. Birbirimizden gizlimiz saklımız yoktur. Bence evliliği yürütebilmek için en temel koşullardan biri de bu, karşılıklı açık olmak.>>

Penny bavulunu kapattı ve yaşlı kadına döndü. <<Keşke evlilik hakkında daha fazla fikrim olsaydı,>> dedi. >>Hiçbir zaman çok yakınımda bir evlilik ilişkisi yaşanmadı. Evli çiftler için günlük hayatın nasıl olabileceği konusunda pek bilgim yok. Belki de bu yüzden Frank benim için anlaşılması çok güç bir insan.>>

<<Onun hakkında neler biliyorsun?>>

<<Bildiğim tek şey var, o da onu sevdiğim,> diye cevap verdi genç kız. <<Ve sadece bu yeterli değil, öyle değil mi?>>

<<>Ben de uzman değilim. Sadece bir kez evlendim. Ama ben ve Michael kırık iki yıldır birlikte yaşamayı başarabiliyoruz. Sen de zaman geçtikçe başka bir insanla yaşamaya alışacaksın.>>

<<Aslında onun hakkında doğru dürüst hiç bir şey bilmiyorum,>> dedi Penny. <<Bana en azından bir tek şey söyleyin. Neden babası ve kardeşleri bu kadar...bu kadar yakışıklıyken frank...>>

<<Bunu sana anlatmamasına hiç şaşırmadım,>> dedi yaşlı kadın yumuşak bir sesle. <<Bu konuda hala bir çocuk gibi davranıyor. Eskiden hepsinde daha yakışıklıydı, sonra askere alındı ve Vietnam'a gitti.>>

<<Aman tanrım,bilmiyordum. bir...bir kaza mı oldu?>>

<<Gitmeden bir yıl önce evlenmişti. Abby o gittikten sonra doğdu. Döndüğünde yüzü darmadağın olmuştu. karısı ona şöyle bir baktı ve savaşı aleyhtarı bir göstericiyle kaçtı. Bu onu daha da beter yaptı tabii. O zaman yaşadıklarının etkisi bazen gene kendisini hissettiriyor. Ona karşı çok dikkatli

yaklaşman gerek, kendisini olduğu gibi seve birine ihtiyacı var.>>
<<Çok dikkatli olacağım efendim,>> dedi Penny. <<tabii eğer bunu yapmama izin verirse.>>

Konu Başlığı: Ynt: Gizli Hazinele- Emma Godrick
Gönderen: bedinur üzerinde Mart 22, 2007, 06:49:03 pm

Bölüm Sekiz

Nikahı kıyacak olan yargıcın acelesi vardı. Onları yasal olarak karı koca yapacak olan sözleri söyleyip geldiği gibi aceleyle çıkıp gitti. Karşılıklı yemin ettikten sonra Frank onu sanki kırılmasından korktuğu bir bibloymuş gibi alnından öptü.

Penny gözünün ucuyla parmağındaki yüzüklere baktı. Altın bir alyansın yanını tek taşlı elmas bir yüzük süslüyordu. Altın halkaya bir itirazı yoktu da çok pahalı olduğu ilk bakışta belli olan elmas yüzüğü pek sevmemişti.

Bembeyaz elbisesi içinde güzel bir gelin olduğunun farkındaydı, ama bir türlü kendi düğününde olduğuna inanamıyordu.

<<Gülümse biraz,>> dedi Frank kulağına eğilerek. <<İnsan kendi düğününde bu kadar somurtur mu?>>
<<<Ya evet,>> diye geveledi genç kız. <<Çıkar beni buradan yoksa herkesin içinde ağlayacağım!>>

Genç adam onu kolundan tutup kalabalığın arasından çıkardı. Nikahta sadece Frank'ın anne babası, kardeşleri ve kız kardeşi Ethel olmasına rağmen genç kız yine de kendini kalabalığın arasında sıkışmış gibi hissediyordu. Duvak takmadığına pişman olmuştu, böylece gözlerine biriken yaşları herkesten saklayabilme şansını kaçırmıştı. Abby tam arkalarında Penny'nin elbisesinin eteğini çekiştiriyordu. Penny gözyaşlarını bastırarak ona döndü.

<<Şimdiden sonra sana anne diyebilirim , değil mi?>> diye sordu Abby gülümseyerek.

<<Eğer istersen,>> diye cevap verdi Penny. Küçük kızın yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Penny eğilip küçük kızı kucakladı. Birkaç saniye sonra ikisi de gözyaşlarına boğulmuşlardı. Frank yüzünde şaşkınlık, şüphe karışımı bir ifadeyle izliyordu onları. Penny onun yüzünde anlamlandıramadığı bir ifade daha belirmediğini fark etti çocuğu kucaklayıp doğrulduğunda.

<<Hey yapmayın,>> dedi Mr. Corey. <<Penny daha benimle konuşacaksınız, unutma.>>
<<Babam haklı,>> dedi Frank. <<Sen onunla git. Ben Abby'yi hana götüreceğim. orada buluşuruz. oda numaran yirmi.>>

Kayınpederi ile olan görüşmesi yaklaşık üç saat sürmüştü. Yönetim kurulunda nasıl davranacağını anlatmıştı yaşlı adam ona. Bütün gerekli kağıtları imzalayıp aklını kurcalayan soruları sorduktan sonra Penny içi rahatlayarak gülümsedi.

<<Sizce işe yarayacak mı?>>

<<Elbette. Yoksa neden bana bu kadar büyük bir ücret ödeyesin ki?>>

<<Keşke size o bir doları vermeseydim. Karınızla alışverişe çıktığımda sahip olduğum bütün serveti harcadım ve şu anda sadece seksen beş sentim var.>>>

<<Frank ne güne duruyor, ondan iste,>> dedi yaşlı adam kıkırdarak.

<<Hayır, bunu yapamam. Ne zaman para konusu açılırsa yüzü bembeyaz kesiliyor biliyorsunuz.>>

<<O zaman bak ne yapacağız. Ben sana beş yüz dolarlık bir çek yazacağım ve dava gideridir diye faturasını Frank'e göndereceğim. Bu para yeterli mi?>>

<<Bunu yapabilir misiniz?>>

<<Elbette canım, tümüyle yasal bir şey bu.>> Cebinden altın dolma kalemini çıkarıp bir çek yazdı ve bunu genç kıza uzattı. <<Al canım, gönül rahatlığıyla harca.>>

<<Size bir soru daha sorabilir miyim?>>

<<Avukatın olarak mı?>>

<<Hayır, şey...kayınpederim olarak.>>

<<Tabii sorabilirsin. Bunun için ücret almıyorum.>>

<<Benim paramın nereye gideceğini biliyorsunuz. Avukatlar geniş bir aileyi geçindirecek kadar çok para kazanabilir mi, diye sordum.>>

<<Adamına göre,>> dedi yaşlı adam gülerek. <<Frank söz konusu olunca cevabın evet. Çok iyi bir avukattır. Sizi gerektiği gibi yaşatacak parayı kazanabilir.>>
<<Sizden bir tek şey daha isteyeceğim.>> dedi Penny yaşlı adamın koluna dokunarak. <<Lütfen parayı ne yapacağımı Frank'e söylemeyin.>>
<<Pekala canım, bana güvenebilirsin.>>
<<Bu gece hepiniz Northampton'a dönüyor musunuz?>> diye sordu Penny sevecen bir gülümsemeyle.
<<hayır, sadece anne, Abby ve Ethel dönüyorlar. Biz çocuklarla birkaç gün daha Boston'da kalacağız.>>
<<Sizinle gelmemi ister misiniz?>>
<<Hayır, Penny. Senin ortaya çıkışın onlar için tam bir şok olmalı. Yönetim kurulu toplantısında yüzlerinin alacağı şekli görebiliyorum. İşlerimi bitirdikten sonra ben de Northampton'a döneceğim. On dördünde gelir, buradan alırım seni.>>

<<Yaşlı adam onu dışarıda bekleyen arabaya kadar götürdü ve alnına sıcak bir öpücük kondurarak yolladı.

Penny resepsiyondan anahtarını alıp yirmi numaralı odaya çıktı. Oda boş ve sessizdi. Mr. Corey saat sekizde büyük yemek salonunda buluşacaklarını söylemişti. Genç kız saatine baktı. Yediye on vardı. Dikkatle elbisesini çıkarttı ve özenle gardıroba astı.

Sıcak bir banyo bütün gün iyice gerilmiş olan sinirlerine iyi gelecekti. Küveti sıcak su ve köpükle doldurdu ve su soğuyuncaya kadar banyodan çıkmadı. Saçlarını kurutup makyajını yaptıktan sonra ipek iç çamaşırlarını ve aile arasında yenecek bir yemeğe uygun olacağını düşündüğü açık renk elbisesini giydi. Aşağıya inme vakti geldiğinde Frank henüz ortalarda görünmüyordu.

Yemek salonunda Coreylar'e ayrılan büyük masanın etrafında Frank hariç bütün aile oturuyordu. Hepsi ayağa kalkıp Penny'yi bir kez daha kutlayıp öptüler.

<<Frank nerede?>> diye sordu annesi. <<Yukarıda yatak odasında birlikteydiniz, değil mi?>> diye sordu yaşlı kadın yüzünde şeytanca bir gülümsemeyle. Bu sözler Penny hariç masadaki herkesi güldürdü, ama Penny'nin ciddi yüz ifadesi karşısında gülüşmeler yavaş yavaş kesildi.

<<Onu nikahtan beri görmedim,>> dedi Penny üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak.
<<Neler oluyor bu aptala?>> diye söylendi Mrs. Corey. Mr. Corey, Penny'nin duymamasına çalışarak alçak sesle cevapladı onu. <<Kırk milyon dolar meselesi. Bizimki bunu gurur meselesi yapıyor.>>

Penny söylenenleri duymuştu ama konuşmayı uzatamaya karar verdi. Yemek boyunca konudan konuya atlayarak sohbet edildi. Coreylar canlı, neşeli, yaşamayı seven insanlardı. yemeğin ortalarına doğru Frank elbisesi buruşmuş, kravatı yana kaymış olduğu halde geldi ve masanın Penny'den en uzak köşesine oturdu.

Penny'nin öfkeli bakışlarını görmemek için gözlerini sürekli ondan kaçırıyordu. O anda Penny biraz tecrübeli olmayı diledi. Belki o zaman bu garip durumda yapabilecek ya da söyleyebilecek bir şey bulabilirdi. Yemek erken bitti. <<Önümüzde uzun bir yolculuk var,>> dedi Mrs. Corey, Penny'ye dönerek. <<Hyannis Havaalanı'ndan Northampton'a uçacağız. Artık evimize dönmenin zamanı geldi. Siz burada keyfinize bakın. Heyecanınız yatıştıktan sonra eve bekliyoruz. Kendinize bir ev bulana kadar bizimle beraber oturabilirsiniz.>>

<<Evet, evet bu harika olur,>> dedi Abby son kaşık dondurasını da ağzına atarken. kahveler bittikten sonra masada bir hareketlenme oldu, herkes birbiriyle vedalaştı, Penny hayatında hiç olmadığı kadar çok öpüldü ve herkes gittikten sonra masada genç kız kocasıyla baş başa kaldı. Genç adam vedalaşmalar sırasında hiç yerinden kalkmamıştı. Penny kalkıp onun yanına gitti ve elini omzuna koydu. Genç adam ellerini göğsünde kavuşturmuş hiç kimildamadan duruyordu. Penny eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. <<Ben yatmaya gidiyorum Frank,>> dedi yumuşak bir sesle.

<<Evet iyi fikir,>> dedi genç adam. Ağzı alkol kokuyordu.

Penny hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve yirmi numaralı odaya yöneldi. Düğün gecesinde kocası tarafından uyumaya gönderileceği hiç aklına gelmemişti doğrusu. Yine de güzel bir duş yapıp iyice kurulandı ve bu geceye uygun olabilecek tek geceliğini giydi. Saf ipekten, incecik askılı, pembe bir gecelikti bu. Otelin gece kulübünden tatlı bir müzik sesi geliyordu. İnsanlar için gece yeni başlarken kendisi saat dokuz buçukta yatağa giriyordu. On dakika tavanı ve odanın duvarlarını seyretdikten sonra yandaki komodinün üzerinde duran kütanelerden birine uzandı. Hikaye

çok sıkıcıydı ve oda sessizdi. Genç kız uykuya dalmadan önce saatin biri vurduğunu duydu.

Uyandığında saat sekizdi ve aynı eski günlerde olduğu gibi yatağın öbür tarafı hiç bozulmadan duruyordu. Penelope Harris Corey'in kocası gece gelmemişti. Penny yataktan fırlayıp banyoya koştu, çabucak yüzünü yıkadıktan sonra üzerine bir blucinle kazak geçirdi ve koşarak kahvaltı salonuna indi.

Frank onu görünce ayağa kalkıp ona bir sandalye uzattı.

<<İyi uyudun mu?>> diye sordu hiçbir şey olmamış gibi.

<<Hayır, rezil bir gece geçirdim,>> dedi genç kız öfkeyle.

<<Neden?>> Soruyu soruş tazından cevabını pek merak etmediği anlaşılıyordu. sakin sakin ekmeğinin üzerine yağ sürüyordu.

<<Çünkü bütün gece seni bekledim?>> Genç adam bıçağını masaya bırakıp Penny'nin yüzüne bakmaya başladı. <<Aptallık etmişsin. Sen o kırk milyon doları alabilesin diye evlendik biz.>>

<<Tek neden bu mu?>> dedi genç kız gözyaşlarına hakim olmaya çalışarak.

<<O zaman evlenmek için yeterli bir neden olarak görünüyordu.>> Genç adamın yüzündeki ifadede en ufak bir değişiklik bile olmamıştı.

<<gerçekten ciddi misin Frank?>> diye sordu Penny içinde kopan fırtınayı dışa vurmamaya çalışarak.

<<Elbette.>> Bu kez ağzının kenarındaki bir kas seğirmeye başlamıştı. 'En azından duygularını belirtecek bir şey var yüzünde,' diye düşündü Penny. 'Benden nefret mi ediyor? Ama neden? Onu bu evliliğe ben zorlamadım ki, kendisi teklif etti. O olmadan da yaşamımı sürdürebiliyordum ben, bundan sonra da başarabilirim bunu.'

Penny sandalyesini geriye itip yerinden kalktı ve koşarak odasına döndü. Kapıyı arkasından kilitledikten sonra bavulunu yatağın üzerine koydu ve eşyalarını içine doldurdu. <<Penny aç kapıyı!İçeride olduğunu biliyorum. Aç kapıyı lütfen!>> Penny genç adamın kapının önünden ayrılmasını bekledi ve sonra bavulunu kapıldığı gibi kapıda kendisini beklemekte olan taksiye doğru koştu. Bavulunu içeri attı ve <<Lütfen beni buradan götürün,>> dedi taksi şoförüne. <<Navigation lane'e. Ama önce Co-operative Bank'ın önünde durur musunuz biraz?>> Genç kız bu arada kendisini izleyen kimse var mı, diye sürekli arkasına bakıyordu. Ama görünürde kimseler yoktu.

Birkaç dakika içinde kayınpederinin verdiği çeki bozdurdu ve taksiye binip adresi tekrarladı. Taksi şoförü Navigation lane'de parasının üzerini verirken bir deliye bakar gibi acıyarak bakıyordu ona.

Artık evinde olduğuna göre kendini tutmanın bir anlamı kalmamıştı. Penny başını mutfak masasına dayayıp doyasıya ağladıktan sonra mutfaktaki bütün konserveleri ve işine yarayabilecek her türlü eşyayı birkaç dakika içinde toparlayıp arabasına doldurdu. Uyku tulumunu ve şişme yatağını da aldıktan sonra direksiyona geçti ve otoyola çıktı.

kasım ortasına kadar açık olan bir aile kampinginde bir oda tuttu kendine ve beraberinde getirdiği eşyalarını yerleştirdi. 'İşte şimdi beni bulsun da görelim,' diye düşündü Penny. içinden bir ses << Tabii ararsa,>> diye hatırlatıyordu ona.

Beraberinde getirdiği konservelerden kendisine öğlen yemeği hazırladı ve daima Van'ında taşıdığı küçük tüpte pişirdiği kahvesini de içtikten sonra ormanın içinde uzun bir yürüyüşe çıktı. Döndüğünde hava kararmaya yüz tutmuştu. Akşam yemeği olarak kendisine bir sandviç hazırladı ve yemeğini yedikten sonra erkenden yatağa girdi.

Otoyoldan gelen motor gürültüleri, ormanın ürkütücü sesleri ısıklar çalan rüzgar bir türlü uyutmadı onu. Bütün geceyi düşününce ve kocasını düşünerek geçirdi. Frank'ın kendisine sevdiği için onunla evlendiğini düşünmekle ne kadar aptallık ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Günler yavaş yavaş geçiyordu. Penny bütün gün etrafta yürüyüşler yapıyor, keyifli yerler keşfediyordu. Kampta sezon hemen hemen kapanmış olmasına rağmen hala bol çocuklu birkaç aile vardı. Genç kız bütün gün büyük bir özlemle etrafta koşup oynayan çocukları seyrediyordu.

Kuşkusuz kamp macerasının en zevkli anı kasımın on dördünde kamp yöneticisine ayrılacağını söylediği andı. Çabucak eşyalarını toplayıp Van'a yükledi ve hana doğru yola çıktı.

Resepsiyonda ki görevli ilk başta onu tanımadı. İsmi söylediğinde büyük bir şaşkınlıkla baktı yüzüne. <<Mrs. Corey kocanız her yerde sizi arıyor,>> dedi görevli aceleyle telefona uzanarak.

<<neredeyse aklını kaçıracaktı.>>

<<Yıllardır bu durumdadır zaten >> dedi Penny sakin bir sesle. <<Yirmi numaralı oda hala bana

mı ait?>>

<<Eyalet polisi her yerde sizi arıyor,>> diye devam etti görevli.

Genç kız bu habere reaksiyon gösteremeyecek kadar yorgun hissediyordu kendini. <<Neyse artık

aramaları gerekmiyor,>> dedi içini çekerek. <<Yirmi numaralı oda hala bana mı ait?>>

<<Düşünebiliyor musunuz, hava ve deniz kurtarma servislerini bile alarma geçirdiler.>>

Görevlinin susmaya hiç niyeti yoktu. <<Sazlıkta kaybolabileceğinizi düşündüler.>>

<<Ama bu çok komik,>> dedi Penny. <<ben büyük sazlığı avucumun içi gibi bilirim. Yirmi numaralı oda?>>

<<Cape'deki bütün radyo istasyonlarından da anons yapıldı. Mutlaka duymuş olmalısınız.>>

<<Ah, evet, çok heyecanlıydı,>> dedi bezgin bir tavırla. <<Çok yorgunum.>>

<<Yirmi numaralı oda hala size ait. Kocanız siz dönünceye kadar odanın bekletilmesini istedi.>>

<<Öyleyse lütfen anahtarlarımı verir misiniz? Bir an önce gidip yatacağım. Komi bavulumu getirebilir mi acaba? Dışarıda ki Van'da.>>

Oda bıraktığı gibiydi. Çabucak banyoya girip küveti ağzına kadar sıcak suyla doldurdu. kamp hayatında en çok özlediği şeylerden biri de sıcak köpüklü bir banyoydu. Sıcak sı sinirlerini

gevşetmişti ki banyoda uyuyakaldı. kapının büyük bir gürültüyle açılmasıyla kendine geldi.

<<Penny! Hangi cehennemdeydin?>> Genç adam gözlerinden kıvılcım saçarak banyoya girdi.

Penny hiç bir şey söylemeden genç adamın yüzüne bakıyordu.

<<Tanrım, senin yüzünden bir haftadır gözütme uyku girmiyor,>> dedi frank öfkeyle. <<Tabii

Cape polisini ayağa kaldırmamı saymazsan.>>

<<Beni merak etmeye başlaman neden bu kadar uzun sürdü? >> diye sordu Penny en tatlı sesiyle.

Frank küvetin yanına diz çöktü.<<Bu da ne demek oluyor Tanrı aşkına*>>

<<Bir haftadır üzüntüden kahrolduğunu söylüyorsun,>> dedi genç kız. <<Ama ben on gündür ortalıkta yokum. Yokluğumu fark etmen üç gün mü sürdü?>>

<<Benimle böyle konuşma,>> dedi genç adam.

<<Neden? Bence buna ihtiyacın var. Ben her parmağını şaklattığında karşında bulunabileceğin biri değilim Frank Corey. Bunu iyice kafana sok. Nerede olduğum sadece beni ilgilendirir. On dördünde babanla burada buluşacaktık, ben de onun için geldim. Şimdi eğer her şeyi iyice anladıysan banyodan çıkar mısın? Donmadan bu küvetten çıkmak istiyorum çünkü?>>

<<Ben seni çıkarırım,>> dedi genç adam. <<Hem bu konuşmayı daha bitirmedik.>>

<<Ben bitirdim. Seninle konuşacak bir şeyim kaldığını sanmıyorum. hey ne yapıyorsun?>> Genç adam üzerindeki çok pahalı olduğu ilk bakışta anlaşılan takım elbiseye aldirmeden kollarını küvetin içine daldırdı ve Penny'nin çıplak gövdesini kucakladı.

<<Bırak ben!>> diye bağırdı genç kız, kurtulmaya çalışarak. üzerindeki sabunlar yüzünden bir balık gibi kaygan olmasına rağmen Frank onu büyük bir ustalıklı yatağa kadar taşımaya başarabildi. <<ne yaptın? Yatağı mahvettin!>> diye bağırdı Penny.

<<Bu gece bitmeden çok daha fazla şeyi mahvedeceğim,>> dedi genç adam banyoya doğru ilerlerken. Birkaç dakika sonra Penny onun banyodan getirdiği yüz havlularıyla vücudunu örtmeye çalışarak yatağın kenarına büzülmüştü. Biraz önceki öfkesi yerini yavaş yavaş korkuya bırakmaya başlamıştı.

Frank havlulardan birini onun elinden almış ve yavaş yavaş ayaklarından başlayarak vücudunu kurulamaya başlamıştı.

Penny genç adamın usta elleri bacaklarından yukarıya doğru çıktıkça öfkesinin, o güne kadar tatmadığı bir heyecanla tuz buz olduğunu hissetti. Artık havluyu değil genç adamın elinin sıcaklığını hissediyordu yalnızca.

<<hatırlasana,>> diye mırıldandı. <<Beni istemiyorsun sen. Bunu birkaç defa açıkça belli ettin bana.>> Sesindeki acı dolu ifadeyi saklaması imkansızdı. genç adam çok yavaş hareketlerle ellerini Penny'nin vücudundan çekti ve eğilerek yere düşmüş olan havluları alıp genç kıza uzattı. Penny havluları onun elinden kapıp biriyle göğüslerini, diğeriyle de kalçalarını örtmeye çalıştı.

<<Sen çok biliyorsun;>> diye karşılık verdi genç adam. <<Belki seni çok istiyorum,>> Ayağa kalktı ve ceketiyle gömleğini çıkardı. Tekrar yatağın üzerine oturup ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. <<Ne o sonunda kocanın sana tecavüz etmeye karar verdiğini mi düşünüyorsun?>> diye sordu genç kızın gözlerindeki korku dolu ifadeye bakarak.

<<eğer öyle bir niyetin varsa, lütfen çabuk ol. Çünkü bu gece iyi bir uykuya ihtiyacım var.>> dedi Penny cesaretinin son damlalarını da kullanarak.

<<Tanrı kahretsin!>> Genç adam öfkeyle göğüslerini örten havluyu odanın öbür köşesine fırlattı.

<<Uzun sürmez değil mi?>>

<<Nasıl bilebilirim?>> dedi genç kız Frank'ın göğüslerinde dolaşan elleri karşısında güçlkle nefes alarak. <<Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım.>>
<<Nasıl bilebilirim?>> dedi genç adam ellerini genç kızın bacaklarında ve kalçalarında dolaştırarak. Penny onun devam etmesini istiyordu, ama genç adam birden durdu.
<<Sadece üzerimdeki ıslak şeyleri çıkarmak istemiştım,>> dedi gülerek. <<Bu gecenin gündeminde tecavüz yok bayan. Hem gerçekten bakire misin sen?>>
<<Bunu hiç bir zaman öğrenemeyeceksin!>> Genç kız hayatında hiç olmadığı kadar aşağılanmış hissediyordu kendisini.

İkisi de kapının çalındığını duymadılar. Tokmağın döndüğünü de fark etmediler çünkü hipnotize olmuş gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

<<İkiniz birden kayboldunuz sandım bu sefer,>> dedi Mr. Corey araladığı kapıdan başını uzatarak. <<En iyisi odanıza bir bak...Oh! Çok özür dilerim.>> Yaşlı adam kıpkırmızı kesilerek dışarıya çıkmıştı. <<Hazır olunca salona gelin!>> diye seslendi koridordan. Frank ayağa kalkıp ıslak eşyalarını topladı ve kapıya doğru ilerledi. <<Ben yandaki odada kalıyorum.Hazır olunca haber ver.>>

Penny, onun arkasından yataktan kalktı ve banyoya girip bir yandan duş alırken bir yandan da doya doğa ağladı.

Konu Başlığı: Ynt: Gizli Hazinele- Emma Godrick
Gönderen: bedinur üzerinde Mart 22, 2007, 06:49:55 pm

Bölüm Dokuz

Penny o sabah kuşlardan bile önce uyanmıştı. Güneş henüz ufku aydınlatmamıştı ama, bulutsuz pırıl pırıl bir gök vardı. İşte aylardır beklediği gün gelip çatmıştı. Genç kız heyecanla yataktan fırlayıp doğru banyoya girdi. Duşunu alırken kayınpederinin bir gece önce söylediği sözleri hatırladı. <<Çok şık ve etkileyici olmalısın yarın;>> demişti Mr. Corey. Bu tanıma uyan tek bir elbisesi vardı genç kızın, o da düşün elbisesiydi. Beyaz ipek elbiseyi özenle dolaptan çıkarıp giydi üzerine. Aynada görüntüsünü seyrederken garip bir hüzün kapladı içini.

Akşamki yemek sessiz geçmişti. Frank her zamanki gibi soğuk ve mesafeli davranıyordu. Yemekten sonra genç kızı odasına bırakmış ve doğru dürüst iyi geceler bile dilemeden kendi odasına dönmüştü.

Penny kapının hafifçe çalındığını duyunca hemen koşup açtı. Karşısında Frank yine o resmi ve sert tavırla duruyordu. Birlikte aşağıya inip otel personelinin beğeni dolu bakışları altında lobiden geçerek dışarıya otoparka çıktılar.

Genç kız gülümseyerek kayınpederine doğru ilerledi ve yaşlı adamın koluna girdi. Frank arkada kalmıştı. Kendilerini bekleyen arabayı görünce Penny'nin neredeyse nefesi kesildi. Gözlerinin iri iri açarak normal arabalardan en az iki metre daha uzun olan gümüş rengi limuzini inceliyordu.

<<Bundan sonra,>> dedi Mr. Corey. <<Her şey birinci sınıf görünmeli. Edith'e yollamasını söylediğim mink manto nerede? eline ulaşmadı mı?>>
<<Ben...evet ulaştı. Ama ben o mantoyu giyemem. Zavallı hayvancıklar.>>
<<Güne biraz daha aktı kalpli başlayabilmiş olsaydın keşke,>> dedi yaşlı adam gülerek.
<<Gördüklerin sakın seni yanıltmasın. Limuzin kiralık.>>
<<Oh, neyse,>> dedi Penny derin bir soluk alarak.>>
<<Boşuna rahatlama,>> diye uyardı onu kocası. <<Faturaya eklenecek bu da.>>
<<Sende benimle birlikte olacaksın değil mi Frank?>> diye sordu genç kız kocasının eline uzanarak.

<<Bu programda yok işte,>> dedi Mr. Corey gülerek. <<O insanlara karşı çok soğukkanlı görünmeliyiz. Eğer bu halde Frank toplantı odasına girerse hiç de umduğumuz gibi bir sonuç alamayabiliriz. Hayır canım, bu işi sen ve ben halledeceğiz. Frank bizi dışarıda bir yerde bekleyebilir. Çok uzun sürmeyecek, çünkü bütün evraklar hazır.>>

<<Umarım uzun sürmez,>> diye mırıldandı Penny. <<Henry Amca, Oscar bütün o aptal yeğenler, hancı erada olacak. Frank'ın arası hiç de eğlenceli bir yer olmayacak.>>

<<Oscar da kim?>> diye sordu kocası.

<<Penny şaşkınlıkla baktı ona. <<Sana anlatmıştım ya. Uzaktan kuzenim oluyor. Henry Amca beni onunla evlendirmek istiyordu. Sana bir şey söyleyeyim mi ? Oscar beni korkutuyor.>>

<<Seni korkutmasına izin verme Penny,>> dedi Frank. <<Bu acımasız dünya için çok romantik bir insansın sen. hala babamın seni kurtaracak bir şövalye olduğunu ve önünde sonunda haklı olanın zafere ulaşacağını düşünüyorsun. Ama işler sandığın gibi değil.Oraya onları alt etmek için gidiyorsun unutmama, o yüzden acımasız olmalı ve onları arkalarından vurmalısın. ben dışarıda bekleyeceğim için seviniyorum. O kahrolası kırk milyon doları ele geçirmek için bana ihtiyacın yok.>> Bunlar Boston yolculuğu boyunca söylediği son cümleler olmuştu.

Penny bezgin bir tavırla içini çekti. Bütün kötü huylarını bir yana bırakıp ona ona miras kalmış olmasına takıyordu kafasını bu adam. Eğer bugünkü senaryo işe yaramazsa dımdızlak ortada kalacaktı genç kız. Gülümseyerek kayınpederine baktı, yaşlı adam da ona gülümsedi ve bir tomar kağıt uzattı.

<<Neler söyleyeceğini iyi ezberle,>> dedi. <<Bazı insanlar senin sandığın kadar akıllı değiller, ama amcan çok zeki bir adam. O yüzden de işler zorlaşabilir. Ama merak etme masaya oturur oturmaz duruma hakim olacağız. Bu arada toplantı şehirde, iş merkezinde gerçekleşecek.>>

Winthrop Meydanı'ndaki vakıf binasının önüne geldiklerinde yaşlı adam gülümseyerek sordu.

<<Bizi gördüler mi?>>

<<Evet,>> dedi Frank. <<Dördüncü kat penceresinde birileri var.Pencereden dışarıya sarkmışlar.>>

<<Bu iyi işte. Eğer kimse geldiğimizi görmezse bu kadar masrafa girmenin ne anlamı var? Eğer Cindirella kendisine birkaç şahit bulmuş olsaydı, ona eziyete katlanmak zorunda kalmayacaktı. Şu binaya bakın. Bahse girerim ki metre karesi bile benim mütevazı yatırımın tamamından da pahalıdır. neyse toplantıya on beş dakika kaldı.>>

<<Henry Amca geleceğimizi biliyor mu? diye sordu Penny.

<<Sadece bir temsilcinin seninle görüşmeye geleceğini biliyor, banka onlara öyle haber yolladı.>>

<<Temsilci mi?>>

<<Evet, yani ben. Bu doktor da nerede kaldı şimdi?>>

<<Ne doktoru?>> diye sordu Frank hemen. Babası ona baktı ve gülümsedi.

<<Bu konuyla ilgilenmediğini sanıyordum,>> dedi alaycı bir tavırla. <<Penny bu gelenler onlar mı?>>

Binadan çıkan üç kişi onlara doğru ilerlediler ve şoförün açtığı kapıdan arabaya bindiler. İçlerinden en yaşlısı elini uzattı.

<<Doktor Katelman. Muhasebe müdürlerimiz Mr. Jimson ve Mr. Hall. Bunun bir rüya olmadığından emin misiniz, Mr. Corey?>>

<<Elbette doktor bey. Bu da size söz ettiğim küçük bayan. Gelinim Penelope Harris Corey.>>

<<O küçük bayan falan değil,>> dedi Frank buz gibi bir sesle. <<Benim karım.>> 'Bunu anlaman ne kadar uzun sürdü,' diye düşündü Penny. Ama o korkunç düğün gecesinden ve geçirdiği son on günden sonra genç adamın içtenliğine inanamıyordu bir türlü.

Doktor Katelman, Frank'ın yüzüne dikkate baktı ve arabanın lambasını yaktı. <<Hiç de iyi görünmüyorsun delikanlı. Uykusuz kalmışsın ve sinirlerin de çok gergin. Senin dinlenmeye ihtiyacın var. Nabzına bakabilir miyim?>>

<<Tanrı kahretsin!>> Frank elini doktorun elinden kurtardığı gibi arabadan indi ve sokağın köşesinde gözden kayboldu.

Penny kendine güveninin tümüyle uçup gittiğini hissetti. Ama kayınpederi hiçbir şey olmamış gibi doktorlarla sohbet etmeye devam ediyordu. Penny'nin gözünü yoldan ayırmadığını görünce gülümsedi yaşlı adam ve ona doğru eğildi.

<<Biraz yürüyüp döner,>> dedi <<Vietnam'da edindiği bir alışkanlık bu. Biraz yürür, sakinleşir ve geri döner. Biliyorsun pek çok genç insan o savaştan korkunç anılarla döndü. Frank'de onlardan biri. Ona biraz anlayış göstermen gerek.>>

<<Biliyorum,>> dedi Penny. Şu anda zamanı geriye çevirip Cape'de ilk tanıştıkları günlere dönmek için can atıyordu. <<Sen çok iyi bir kadınsın,>> dedi yaşlı adam Penny'nin elini sıkarak.

<<Belki de oğlum için fazlasıyla iyisin.>>

Penny toplantı salonuna girmeden önce lobide ceketini çıkartıp düğün elbisesiyle kaldı. Avukatı onu tepeden aşağıya söyle bir süzün çok sade ama saygıdoğur olduğunu söyleyinca derin bir nefes aldı.

asansöre doğru ilerledi.

Dördüncü kata çıktıklarında yemyeşil bitkilerle donatılmış bir odaya girdiler önce. Bir sekreter kız karşılardı onları.

<<Yönetim kurulu toplantısı için geldik,>> dedi Mr. Corey otoriter bir tavırla. Penny onun sesindeki bütün yumuşaklığın alaycılığın kayboluverdiğini duyunca keyifle gülümsedi. İşte oyun başlıyordu. Avukatının koluna girdi ve sarışın sekreter kızın peşinden koridor boyunca ilerlemeye başladılar.

<<Korkarım ki toplantı başlamış,>> dedi kız ağzındaki cikletin yerini değiştirerek. <<Şu anda içeri girmenize izin veremem.>>

<<<<Pek fazla şansın olduğunu sanmıyorum,>> dedi Mr. Corey bir kahkaha atarak. İri yarı genç bir adam kapıda bekliyordu onları. Cebinden bir polis kimliği çıkarıp kıza uzattı.

<<Mr. Corey? Ben çavuş Mills. Emniyet müdürümüz size yardımcı olmam için yolladı beni.>>

<<Emniyet müdürüyle aynı okuldan mezun olduk. Dostluğumuz çok eskilere uzanır,>> dedi yaşlı adam. Sonra da Penny'ye dönerek ekledi. <<Bak,sana söylememiş miydim? Frank kapının yanında ayakta duruyordu, uzanıp plastik taburelerin birini aldı ve pencerenin yanına oturdu. <<Ben burada bekliyorum,>> dedi Penny'ye gülümseyerek.

<<Baylar!>> Mr. Corey çift kanatlı kapıyı açıp Penny'nin önünden toplantı salonuna girdi. Genç kız daha önce bu odayı bir kez görmüştü, o da Henry Amcadan biraz para istemek için. Büyükbabası işlerini hiçbir büroya gereksinim duymadan yürüttüğü için burayı pek kullanmamıştı. Ama Henry Amca anlaşılabilir bütün işlerini buradan yönetiyordu. Odadaki bütün toplantı masasının etrafında oturan altı adamı da tanıyordu Penny.

Upuzun masanın en başında Henry Amca onun sağında da bir boğa gibi iri gövdesiyle Kuzen Oscar oturuyordu. Diğer dördü Penny ile hiç bir kan bağı olmayan yeğenlerdi. Penny önce Mr. Cory'in tam arkasından yürüdüğü için kimsenin dikkatini çekmemişti, ama bir adım kenara çıkınca, <<Demek sendin;>> diye kükrediğini işitti amcasının. <<Bu işin altından böyle bir şey çıkacağını tahmin ediyordum zaten. Ama sen bizim kuyumuzu kazarken elimiz kolumuz bağlı oturacağımızı mı sanıyordun? Hadi imzala şunları ve bebeklerine dön ufaklık.>>

Penny amcasının uzattığı vekaletnameyi imzalamak yerine masanın diğer ucuna oturdu, çantasını ve notlarını özenle önüne yerleştirerek masadakilere gülümsedi.

<<Hepinizi iyi gördüğüme sevindim,>> dedi. Sesinde orada bulunanların daha önce hiç duymayacağı tepeden bakar ifade vardı. <<Beni bağışlayın,>> dedi. <<Uzun zamandır görüşemedik. Size avukatım Mr. Corey'yi tanıştırayım>>

<<Senin avukata değil, kafanı iyice muayene ettirmeye ihtiyacın var,>> dedi amcası öfkeyle.

<<Her zamanki gibi çok haklısınız Henry Amca. kafamı iyice bir muayene ettirdim zaten. Bu da doktorum Mr. Ketelman,>> diye cevap verdi Penny sol tarafındaki sandalyeye oturmuş olan doktoru göstererek. Mr, Corey, Penny'nin sağ tarafındaki sandalyeye oturarak çantasından bir sürü dosya çıkarıp önüne koydu. <<Bu beyler de muhasebe müdürlerim,>> diye sürdürdü konuşmasını Penny arabada birlikte geldikleri adamları göstererek.

Bu kadarı bile odadakilerin hayretten ağızlarının bir karış açılmasına yetmişti. <<Onların burada ne işi var?>> diye sordu amcası öfkeyle.

<<Lütfen sinirlenmeyin Mr. Francis,>> dedi yaşlı avukat ayağa kalkarak. <<Yönetim kurulu sekreteri kim baylar?>> Oscar'ın karşısında oturanlardan biri elini kaldırdı. Penny hayal meyal isminin Bob olduğunu hatırlıyordu onun.

Mr. Corey önündeki kağıtlardan birini alarak sekretere uzattı. <<Philip J. Harris'in vasiyetnamesi. Sayfa dört paragraf altı.Aynen okuyorum. 'Penelope Harris, yani torunum yirmi birinci doğum gününde ya da evlendiği zaman Bank of Boston'daki hisselerin sahibi olacak. Bu hisseleri uygun gördüğü biçimde kullanabilir. Oylama yapılmasına gerek kalmaksızın yönetim kurulunun doğal üyesidir.'>>

<<Nereden buldun bunu?>> diye sordu Henry Amca öfkeden kıpkırmızı kesilmiş halde.

<<Dünyada çok az şey bir sırdır Mr. Francis. Size valinin bu sabah kahvaltıda ne yediğini söylememi ister misiniz?>> Önündeki dosyadan bir kağıt daha çıkararak uzattı. <<Bu da Bank of Boston'dan bundan böyle yirmi bin hissenin mülkiyetinin Penelope Harris'e geçmiş olduğuna dair

belde. Bunlar da...>> dedi elindeki bir tomar kağıdı göstererek, <<Hisseler. Biliyorsunuz her hisse bir oy demektir. Evet bugün yönetim kurulunun gündeminde ne var?>>

<<Müdürlerin maaşlarının yüzde yirmi beş oranında artırılması,>> diye gürlledi Oscar.

<<Bu kabul edildi. Diğerine geç,>> dedi Henry Amca.

<<Ama bir oy eksik,>> dedi Mr. Core kibarca.

<<Oylayın o zaman,> diye gürlledi amcası. Herkes lehte oy kullandıktan sonra Penny bütün cesaretini topladı ve <<Hayır,>> dedi.

<<Altiya bir, kabul edilmiştir.>>

<<Küçük bir sorun var,>> dedi Mr. Corey gülümseyerek. <<Penny'nin yirmi bin hissesi sizin ise beş bin hisseniz var.>>

Henry Amca patlayacak gibiydi, kravatını gevşetti ve masaya vurdu. <<kabul edilmedi yeni konuya geçelim.>>

Penny tepeden tırnağa kadar bütün vücudunun titremeye başladığını hissediyordu. Ne kadar kendine hakim olmaya çalışsa da elinde olmadan korkuyordu bu insanlardan. <<Muhasabe müdürlerimin bildirdiğine göre yönetim kurulu başkanı bir kaç hafta içinde evraklarda tahrifat yapmak ve hesaplarla oynamak suçundan mahkemeye çıkartılacakmış. Bu nedenle başkanın değiştirilmesi yolunda oy kullanıyorum.>> Penny kayınpederinin yüzündeki ifadeyi görünce derin bir nefes almıştı, başarmıştı.

<<Penelope Harris'in yönetim kurulu başkanı seçilmesi için oylama yapılsın lütfen.>> Oylar biraz önceki düzende çıkınca Penny oturumun başkanlığına seçilmiş oldu.

<<Bunu evde konuşuruz, küçük bayan,>> dedi Henry Amca öfkeden kıpkırmızı olmuş bir suratla ve kapıyı vurarak odayı terk etti. Bağırmaları dışarıda bekleyen polis memurunun müdahalesiyle kesildi ve genç kız hiç acele etmeden yerinden kalkarak Henry Amcanın boş bıraktığı başkanlık koltuğuna yerleşti.

<<Evet baylar,>> dedi güvenli bir sesle. <<Şimdi...>>

<<Kes şunu,>> diye bağırdı Oscar ayağa kalkarak. Yanında oturan genç kızın üzerine doğru eğilmiş tehditkar bir tavırla parmağını sallıyordu. <<Her şey çok komik geliyor sana değil mi? Ama boşuna zaman kaybediyorsun. Evlenme iznini aldım, yarın evleneceğiz. Sen işler çevirirken bizim boş duracağımızı düşünmedin herhalde.>>

Penny karşısında kocaman bir boğa gibi böğürmekte olan adam baktı. Ondan korkmuyordu. O da Henry Amcası gibi zavallı görünüyordu gözüne. <<baba,>> dedi gülerek. <<Oscar yarın benimle evlenmek istiyor.>>

<<Ne var bunda gülecek?>> diye kükredi Oscar. <<Aptallığı bırak Penelope, yoksa ben sana yapacağımı bilirim.>>

Penny gülümsemesini güçlükle bastırıp en ciddi suratını takınarak Oscar'a döndü. <<Korkarım yarın seninle evlenmem mümkün değil. Kocaman böyle bir şeyi onaylayacağını hiç sanmıyorum.>> Genç kız elini masanın üzerine koyup sol elinin yüzük parmağında pırıldayan altın halkayı gösterdi. <<Kocan mı?>> Oscar sandalyesini geriye itince sandalye halının üzerine yuvarlandı. <<Seni fahişe. Demek kaçıp başkasıyla evlendin?>>

<<Ne yazık ki öyle Oscar,>> dedi genç kız alaycı bir tavırla. Oscar çok iri yarıydı, ne olursa olsun ürkütüyordu genç kıızı. Oscar'ın havaya kalkan elini gördü bir an. Hey şey sanki ağır çekim filmindeki gibi yavaş yavaş oluyordu. Oscar'ın eli havalandı ve o sırada yere eğilmiş olan Penny'nin kafasına çarptı büyük bir hızla.Genç kız darbenin etkisiyle sendelemiş, sandalyesinden aşağıya düşmüştü. <<Frank!>> diye bağırdı bütün gücüyle. <<Frank!>>

Toplantı salonunun çift kanatlı kapısı sanki menteşelerinden sökülüyormuş gibi bir gürültüyle açıldı. Frank odaya girdiğinde genç kız başını ovuşturarak doğrılmaya çalışıyordu. <<Bir ley olmadı,>> dedi.Ç <<Sadece başım. Ama hemen geçer.>>

<<Boşver şimdi başını, ne olduğunu söyle bana!>>

<<Bana vurdu,>> dedi genç kız Oscar'ı göstererek. Bu arada iyice köşeye büzülmüştü. <<İyi misin?>> diye sordu genç adam ve cevabını beklemeden Oscar'ın üzerine atıldı. Penny'nin kalbi çılginca atmaya başlamıştı. Oscar, Frank'ten çok daha iri yarıydı. Genç adama bir şey olabileceği düşüncesi çılginca çevirmişti onu. Ama Oscar'ın masanın üzerinde Frank'ın yumruklarını savuşturmaya çalıştığını görünce rahat bir soluk aldı. Frank onu yakasından tutup kapıya doğru sürüklüyordu. Lobiden bir süre daha kavga sesleri geldi sonra her şey birden sakinleşti.

Yeğenler sessizce sıvışmış olmalıydılar ki, odada sadece kayınpederi, doktor ve kendisi kalmıştı.

Mr. Corey yanına gelerek ayağa kalkmasına yardımcı oldu. <<Bayan başka,>> dedi

gülümseyerek. <<Eğer beyniniz hala çalışabilecek durumdaysa şu son formaliteleri de

tamamlayabilir miyiz*>>

Yirmi dakika sonra bütün imzalar atılmış Doktor Ketelman ve Mr. Corey gülümseyerek toplantı odasından dışarı çıkıyorlardı. Frank'in içeri gelmediğini görünce Penny de peşlerinden dışarı çıktı. Girişteki sekreterin odasında kocasıyla baş başaydı şimdi. Genç adam sekreterin masasına oturmuştu. Etraf çiçeklerle öylesine doluydu ki, oturacak bir başka sandalye daha bulmak mümkün değildi. Ve Penny'nin başı şişmiş ağrıyordu. Gelip Frank'ın karşısında durdu ve kağıtları masanın üzerine bıraktı.

<<Ne var?>> genç adamın ses tonu buz gibiydi. <<O kahrolası kırk milyon dolarına kavuştun mu?>>

<<Evet,>> diye fısıldadı Penny. <<O iş halloldu. Şimdi ne yapıyoruz?>>

<<İstediğini elde ettin,>> dedi Frank. <<Umarım para seni mutlu eder. Benimle evlenme nedenin ortadan kalktığına göre bunu al.>> Genç kıza üzerinde bir avukatın ismi yazılı olan bir kart uzattı. <<Arkadaşımdır. Zaten ben telefon edip durumu anlattım ona.>>

Frank sanki aydaki yaratıklar hakkında bir şeyler anlatıyormuş gibi geldi genç kıza. Çünkü anlattıklarının Penny'nin duygularıyla en ufak bir ilgisi bile yoktu. Genç kız gururunun ve hayatının karşı karşıya geldiğini anlatmıştı ve gururunu seçti, elinde değildi, yapısı böyleydi.

<<Şimdi ne yapmamı istiyorsun?>> Sesindeki yalvaran ifade yerini gen adamın gibi buz gibi bir ifadeye bırakmıştı.

<<Bence büyükbabanın evine git. Hem senin için emniyetli bir yer. Henry Amcan hapse gireceği için seni rahatsız edemez. Bir de şu kafadaki şişlik için doktora görünsen iyi olur.>>

<<Sonra?>>

<<Sonra, yani kendine geldiğinde, gidip arkadaşım Charlie Zimmerman'ı görmeye git. O senin için her şeyi ayarlar.>>

<<Neyi ayarlar?>>

<<Söylememe gerek var mı?>> Genç kızın anlayışsızlığı karşısında kırılmış gibi konuşuyordu.

<<Evet var. Ben çilek tarlalarından geldim, bu işleri pek bilmiyorum unutun mu?>>

<<Boşanmak için ona başvurabilirsin.> Genç adam sandalyeyi çevirerek Penny'ye arkasını döndü.

<<Gerçekten istediğin bu mu?>>

<<Senin ihtiyacın olan bu,>> diye homurdandı Frank. <<Paranı aldın. Artık bana ihtiyacın yok. Aşağıda seni bekleyen bir taksi var. Böyle bir durumda boşanmamız çok kolay olacak. Bir zorluk çıkarsa beni ara.>>

<<Her zaman bütün planları sen yapıyorsun, öyle değil mi?>> diye bağırdı Penny. Ağlamamak için kendisini güç tutuyordu. <<Emin misin Frank?>> dedi son gücünü toplayarak.

Genç adamın omuzlarını silktiğini görünce tek bir söz bile etmeden asansörün çağırma düğmesine bastı. Söz konusu olan onun gururuydu ve asla ayaklar altına alınmasına izin vermeyecekti. Hiç arkasına bakmadan kararlı adımlarla asansöre bindi ve ağlamaya başladı. Dışarı çıktığında limuzinin önünde bir taksi onu bekliyordu. Kayınpederi pencereden başını uzatıp ona baktı.

<<Frank nerede?>> Genç kızın gözlerindeki yaşları görünce yüzü değişti birden. <<Aman Tanrım. benim salak oğlum yine ne yaptı sana? Bekle biraz ben şimdi gider onunla konuşurum.>>

Penny, koluna hafifçe dokunarak durdurdu yaşlı adamı. <<Lütfen ona hiçbir ey söylemeyin. Bu bizim evliliğimiz. Lütfen karışmayın ve Frank'e parayı ne yaptığımı söylemeyeceğinize söz verin.>>

Yaşlı adam bir an tereddüt ettikten sonra omuzlarını silkti. <<Pekala, bu sizin evliliğiniz. Hiçbir şey söylemeyeceğime söz veriyorum. benimle Northampton'a geliyor musun?>>

Genç kız başını sallayınca, Mr. Corey üzgün bir ifadeyle limuzine bindi tekrar. Penny kapıyı kapattı arkasından. Gözlerinden süzülen yaşlara engel olamıyordu. Arkasını dönüp koşarak taksiye bindi. <<Beni otobüs terminaline götürün,> dedi taksi şoförüne.

Konu Başlığı: Ynt: Gizli Hazinele- Emma Godrick
Gönderen: bedinur üzerinde Mart 22, 2007, 06:50:48 pm

Bölüm On

<<Söyler misin?>> diye bağırdı annesi. <<Neden sana öyle davranmayacak mıyım? Bütün gün evin içinde bir karış suratla dolaşıyorsun, ondan sonra da herkesin sana iyi davranmasını bekliyorsun. Unutma savaş biteli yıllar oldu.>>

<<Bunun savaşıyla bir ilgisi yok,>> diye cevap verdi Frank. Sonra daha yumuşak bir sesle sürdürdü konuşmasını. <<Özür dilerim anne. Ben...>>

<<Hepimiz ne olduğunu çok iyi biliyoruz,>> dedi yaşlı kadın. <<Çok büyük bir aptallık yaptın ve şimdi bunu nasıl toparlayacağını bilemiyorsun. Doğru değil mi? Bunu bana söylemenin bir anlamı yok, git ona söyle.>>

<<İşte mesele de bu ya,>> dedi genç adam içini çekerek. <<İnanır mısın kendi kızım bile benimle konuşmuyor. Ben bile bunları bir başkası yapsa yüzüne bakmazmışım gibi geliyor. Ama bunu ona anlatamıyorum.>>

<<Gurur meselesi mi?>>

<<Gururun canı cehenneme. Onu bulamıyorum ki!>>

Yaşlı kadın bir mutfak sandalyesine çöktü ve yüzünde endişe dolu bir ifade ile oğluna bakmaya başladı. <<Nerelere baktın?>> dire sordu Frank'e.

<<Öncelikle Charlie Zimmerman'a. Penny'ye onun kartını vermiştim. Şimdi söyleyince inanmayacaksın. Boşanma işlemleri için ona başvurmasını söylemiştim.>> Genç adam bir sandalye çekip annesinin yanına oturdu. <<Benim kafamda bir bozukluk var galiba. Nasıl bir insan bu kadar aptal olabilir? Onu deliler gibi seviyorum ve boşanma davası açması için avukata yolluyorum.>>

<<Tabii Zimmerman'a gitmemiş.>>

<<Hayır. Belki başka bir avukata da gitmiş olabilir. Bana o kadar kızmıştı ki benim yap dediğim bir şeyi uysalca yapacağına hiç inanmıyorum.>>

<<Sana kızması için iyi bir neden var mıydı?>>

<<Elbette. Ama o sözleri etmemin nedeni Penny değildi. O kahrolası kırk milyon dolardı. O kadar paranın ağırlığı altında nasıl başım dik dolaşabilirdim. Herkes onunla parası için evlendiğimi düşünecekti.>>

<<Evet bu bir sorun sayılabilir tabii. Peki başka nerelere baktın?>>

<<Boston'da bir evi var. Ayrılırken bir taksi çağırıp oraya gitmesini söylemiştim.>>

Yaşlı kadın başını sallayarak, 'Erkekler ne kadar aptal oluyor bazen', diye düşündü. Elbette ki, aklı başında bir kız bu söylenenlerin hiçbirini yapmayacaktı. <<Orada da yoktu, değil mi?>>

<<Hayır. Üstelik evde kimse oturmuyordu. Biliyor musun amcası ve kuzeni Oscar sahtekarlıktan hapse girdiler. Neyse eve gittim, ama bomboştu. Komşular buranın bir tıp vakfı tarafından büro yapılacağını söylediler. Ama ben aldırmadım, çünkü bütün istediğim bir an önce Penny'yi bulabilmektir. Biliyor musun on beş kasımdan beri ortalıkta yok.>>

<<Zavallı yavrurum, kim bilir ne kadar yalnız hissetmiştir kendisini Noel'de? Peki onu bulmak için dedektif tutmayı düşündün mü hiç?>>

<<Evet,>> dedi genç adam içini çekerek. <<Ama hiçbir şey bulamadılar. Sanki yer yarıldı da içine girdi. Ömrü boyunca Massachusetts'den dışarıya çıkmamış küçücük bir çocuk o. Belki de başka bir dedektif tutsam daha iyi olacak.>>

Kapının kapandığını duyduğunda Mrs. Corey saate baktı. <<Baban geldi,>> dedi içini çekerek. <<Ve henüz yemek hazır değil. Bu hiç hoşuna gitmeyecek.>> Yaşlı kadın romatizmalı dizlerini ovuşturarak yerinden doğruldu ve yemek yapmaya devam etti.

<<Edith!>>

<<Mutfaktayım canım.>> Mr. Corey her zamanki gibi pardösüsünü bırakıp bir bardak konyak alarak yanlarına geldi. <<Frank, hala burada mısın? Yemek hazır mı?>>

<<Hayır değil,>> dedi karısı gülümseyerek. <<Saat daha beş. Hem bu soruyu tam otuz beş yıldır hep soruyorsun.>>

<<Ve hep aynı cevabı alıyorum,>> dedi. Mr. Corey bir kahkaha atarak. <<Frank sana göstermek istediğim bir şey var. Bu sabah bürodayken gördüm. Neydi?>> Konyağından bir yudum alarak gözlerini kapadı. <<Bugüne kadar yaptığım en iyi alışveriş bu,>> dedi. <<Tony Ricardo'yu kaçakçılık işinden beraat ettirdiğimde bana yirmi kasa en iyi kalite Fransız konyağı ile ödemişti ücretimi.>> Bir yandan da çenesini kaşıyarak hatırlamaya çalışıyordu. <<Elbette, gazetede gördüm. Hay Tanrım nerede bu gazete?>>

<<Pardösünün cebinde,>> dedi karısı fırındaki rostonun pişip pişmediğine bakarken.

<<Bu da ne demek oluyor?>> dedi yaşlı adam abartılı bir merakla. <<Büyüçülük ha? Bu da yeni numaran galiba. Evlendiğimde senin bir cadı olduğunu biliyordum, ama duvarların ötesini görebilme yeteneğin olduğunu yeni öğreniyorum.>> Yaşlı adam bardağını masanın üzerine bırakıp oturma odasına gitti. <<Bir defada bildin,>> dedi elindeki gazeteyi sallayarak, <<Nasıl yaptın bunu?>>

<<Meslek sırrı. Otuz beş yıldır eve gelirken sabah gazetesini ceketinin cebinde taşırsın. Peki gazetede bu kadar ilgini çeken ne?>>

<<Bilmiyorum. Hayal gücüm beni yapılıncı olabilir ama bir resim ve tarif ilgimi çokti. Globo'nun ilk

sayfasındaydı. Hah, baksana Frank!>>

<<Sesli oku oğlum,>> dedi Mrs. Corey?

<<Fotoğraf hakkında pek bir şey söyleyemem. Bir kazada yaralanmış çok zayıf sarışın bir kız. Yüzü belli olmuyor. uzun saçlı ve sarışın.>>

<<Peki ya hikaye nedir?>>

<<Başlık şöyle: Kimliği belli olmayan kadın bir çocuğu kurtardı.>>

<<Onu boş ver devam et. babandan daha betersin. Her şeyin ortasında duruveriyorsun...>>

<<Peki peki. Hyannis'li dört yaşındaki Robert hayatını, kendisini bir kamyonun altında ezilmekten kurtaran kimliği tespit edilememiş bir kadına borçlu,. hafif yaralanan çocuk Dr. Hermann Thease tarafından ayakta tedavi yapıldıktan sonra taburcu edildi. kamyonun çarptığı kadın ise hala Cape Cod Hastanesi'nde yatmaktadır. Kadın uzun boylu, ince yapılı ve uzun sarı saçlıdır. Kaza anında üzerinde blucin, kırmızı bir bluz ve sarı bir yağmurluk vardı. Kadının kimliğini tespit edebileceklerin Hyannis polisine başvurmaları istendi.>>

Genç adam gazeteyi buruşturarak yere attı. <<Tanrı kahretsin. O aptal sarı yağmurluk.>>

<<O olabilir,>> dedi Mrs. Corey.

<<Evet,>> dedi frank. <<Ama ince yapılı mı? Penny hiç de ince yapılı sayılmaz. Ama o sarı yağmurluk...Abby nerede?>>

<<Sokakta arkadaşlarıyla oynuyor. O sarı şey de ne demek?>>

<<İnce sarı yağmurluk, üstelik fermuarı da kırık. Penny hep onu giyerdi Cape'deyken. Mutlaka o olmalı,. bana Abby'yi bulun. ben de bir çantaya ufak tefek bir şeyler koyup geliyorum. Baba sen bize iki uçak bileti ayarlayabilir misin?>>

Genç kız sabahın erken saatlerinde uyandığında birden neler olduğunu hatırlayamadı. Yavaş yavaş önce üzerinde tavşanlar olan kırmızı eşofmanlı küçük oğlanı, sonra deli gibi korna çalarak gelen şoförü ve acı fren seslerini hatırladı. Arada bir şey daha yapmıştı ama onu hatırlayamıyordu. Ve şimdi vücuduna bağlı teller, serum şişeleri ve kordonlarla bütün vücudu ağrıyarak bir hastane yatağında yatıyordu. Güçlkle kıpırdarak yoğun bakım servisinin hemşiresini çağırmak için zile basmayı başarabilirdi. Hemşire koşarak yanına geldi.

<<Uyandık mı?>>

Hemşirenin sözleri Penny'yi güldürmüştü, ama biraz hareket edince bütün vücudu o kadar çok ağrıyordu ki, ağrılar yüzünden neye güldüğünü bile unuttu. Evet, burada Aztek mumyası gibi yatıyor olması gerçekten çok komikti.Dudakarını güçlkle aralayarak, <<Susadım,>> dedi. Hemşire gülümsedi ve bir pipet uzattı genç kızın ağızına. Ama daha suya doymadan çekti hemşire ağızından pipeti.Penny hayır anlamında bir ses çıkardı.

<<Bir defada çok fazla içmemeliyiz,>> diye açıkladı hemşire. Penny biraz önce neye güldüğünü hatırladı, hemşirenin sürekli 'Biz,' demesine gülmüştü. Ama şimdi gözleri kapanıyordu yeniden. 'Burada yatarak kaybedecek zamanım yok', diye düşündü tekrara dalmadan önce. 'Sabah sekizde işte olmalıyım.'

Birkaç dakika sonra doktor hastanın durumuna bakmaya geldi. <<Bu sefer gerçekten uyuyor,>> diye açıkladı hemşire. <<Bilinci pek yerinde değil. Herhalde vücudundaki çürükler de ağrı vermeye başladı.>>

<<Uyandığında bakarım,>> dedi doktor. <<Hala kimliği tespit edilemedi mi? Hastane yönetimi pırelenmeye başladı bile. Düşünsene masrafları kim ödeyecek belli değil.>>

<<Hayır, henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Ama eğer işinize yararsa evli olduğunu söyleyebilirim. Parmağında kalın bir altın alyans var.>>

O sabah yedi sıralarında hastanenin girişindeki resepsiyon masasında hararetili bir tartışma vardı. Bir adam ve küçük bir kız ısrarla bir hastayı görmeye çalışıyorlardı.

<<Kuralların ne olduğu beni ilgilendirmiyor,>> dedi genç adam inatla. <<Bu kadını mutlaka göreceğim. Evet çocukta benimle birlikte gelecek. Onun kimliğini tespit edebiliriz. hayır, sadece bir kere bakmak istiyoruz.>>

<<Ama kendinde değil;>> diye karşı çıktı resepsiyondaki hemşire.

Ambulans şoförlerinden ikisi koridorda bir aşağı bir yukarı turluyorlar ve tartışmayı izliyorlardı. Hemşire biraz da onlardan güç alarak iyice inatçılık ediyordu.

<<Bunun ne ilgisi var anlamıyorum,>> dedi Frank. <<O bize bakmayacak ki biz ona bakacağız.>>

<<Yine de bu hastanemizin kurallarına aykırıdır,>> dedi hemşire. <<Üzgünüm ama beklemek zorundasınız.>>

Geceyarısı Hyannis'e geldikten sonra, yakındaki bir otelde sadece birkaç saat uyuyabilmiş olan Abby büyüklerin bu tartışmalarından iyice sıkılmıştı. Babasının kolunu çekiştirerek onu susturdu ve konuşmaya başladı. <<Ben annemi görmek istiyorum >> dedi sakin bir sesle. <<Eğer buna izin

vermezseniz tam burada ağlamaya başlarım ve beni susturamazsınız.>>

Hemşire bu tür bir şantaja karşı koyamayacak kadar gençti. <<Pekala,>> dedi. <<Ama hala yoğun bakımda. Mike...>> Koridorda dolaşan Ambulans şoförlerinden birini çağırdı. <<Bayı ve çocuğu yorun bakıma götürür müsün? İçeri girmeyecekler. Sadece dışarıdan bakacaklar. Al sen de onlarla gitsen iyi olur.>> Hemşire görevinin tamamlamanın rahatlığıyla onlara başıyla selam vererek önündeki kitaba döndü.

Mike ve Al onları yarı aydınlık koridordan geçirerek yoğun bakım servisini diğer servislerden ayıran camlı kapıya kadar getirdiler. Nöbetçi hemşire kapıdakileri görünce yerinden kalktı ve kapıyı açtı. <<Bu servise ziyaretçi kabul etmiyoruz.>> dedi. <<Biz ziyaretçi değiliz,>> diye karşılık verdi Frank. <<Bir hastanın kimliğini teşhis edebilmek için ta Conneticut'^tan geliyoruz.>> <<Hani şu kız...>> <<Evet o.>> <<Tanrı aşkına hadi orada durmayın, içeri gelin. Çocuk da sizinle mi?>> <<Annesini arıyoruz.>> <<Aman Tanrım! İçeri gelin ama ses çıkarmayın.>> Peki efendim.>> <<Ama resepsiyondaki hemşire içeri girmemeleri şartıyla yolladı onları buraya,> dedi Mike. <<Bunu özellikle belitti.>>

Hemşire yorgundu ve hastaneyi idare ettiğini sanan resepsiyoncu hemşirelerden de içine fenalık gelmişti. <<Git o hanıma her işe burnunu sokmamasını söyle.>> dedi. <<Hadi siz de içeriye gelin.>>

Frank ve Abby yarı karanlık odada hemşireyi takip ettiler. Odanın en ucundaki yatağında Penny başı sargılar içinde sırtüstü yatıyordu. Sol kolu örtüden dışarıya çıkmış aşağı sarkıyordu. <<Evet,>> diye sordu hemşire fısıldayarak. <<Anne! Baba bak annem,>> dedi Abby yavaşça. <<Ama bak ne kadar zayıflamış. Oh!>> Abby babasının koluna başını dayayıp sessizce ağlamaya başladı.

Genç adam gözlerini Penny'nin soluk teninden alamıyordu. Kolu bir sopa gibi karyoladan aşağıya sarkıyordu, onun bildiği yumuşaklıktan eser yoktu bu kolda. Penny hala nikah yüzüğünü çıkarmamıştı. Bunu görünce genç adamın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Elmas yüzük yoktu, ama alyansı hala duruyordu. genç kızın kolu bileğinden hastane giysisinin örttüğü yere kadar çürüklerle doluydu. Derin derin soluk alarak uyuyordu.

Hemşire onların birkaç dakika seyretmelerine izin verdikten sonra Abby'yi ve Frank'i alıp yandaki hemşire odasına götürdü. Biraz sonra bir doktor girdi odaya telaşla. <<Dr. Thease,>> dedi elini uzatarak. <<Evet?>> dedi hemşire anlayışlı gözlerle Frank'a bakarak. <<Adı Corey,>> dedi Frank. <<Penelope Harris Corey.>> <<Tanrıya şükür,>> dedi doktor. <<Üz

Öğleden sonra gelip Penny'yi yoğun bakımdan çıkardılar ve özel bir odaya götürdüler. Buradaki yatak gerçek bir yatağa daha çok benziyordu ve bütün oda çiçeklerle doldurulmuştu.Penny iğnelerin ve hapların da etkisiyle kendisini havada yüzüyormuş gibi hissediyordu. Baş ağrısı geçmişti ve bütün yaşadıkları göz önüne alınırsa şu andaki durumu hiç de fena sayılmazdı. Odaya geldikten biraz sonra genç kızın hayatında gördüğü en küçük porsiyonlardan oluşan öğlen yemeğini getirdiler. Penny bir hemşirenin yardımıyla da yemeğini yedi.

Yemekten biraz sonra genç hemşirelerden biri gelip saçlarını taradı, yastıklarını düzeltti ve hatta dudağına bir parça ruj bile sürdü.<<Küçük oğlan nasıl?>> diye sordu Penny hemşireye.

<<Çok iyi, taburcu edildi bile,>> dedi hemşire. <<Ziyaretçileriniz var, hazır mısınız?>>

Penny başını salladı. 'Eğer dilimi tutabilirsem işimi kaybetmemeyi başarabilirim belki,' diye düşünüyordu bir yandan da. Burnu kaşındı, elini güçlkle kaldırıyordu ki bir el hafifçe burnuna dokundu.

<<Böyle bir aptalı öpmeye ne dersin?>> diye sordu genç adam. Sonra da eğilip Penny'nin dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.Genç adamı karşısında görmek büyük bir sürprizdi. Frank gülümsüyordu, genç kız bir anda bütün bu zaman boyunca içinde taşıdığı kırgınlığın eriyip gittiğini hissetti.

<<Frank?>> dedi gözlerine inanamıyormuş gibi.

<<Evet Frank,>> diye doğruladı genç adam. <<Aman Tanrım, Penny ben sana neler yaptım?>>

<<Bana neler yaptın Frank?>>diye sordu Pennyş. <<Yoksa arabayı kullanan sen miydin?>>

Genç adam, <<Hayır ben değildim,>> diye cevap verince, Penny derin bir soluk aldı.İntihar etmek için arabasının önüne atlamış olması ihtimalinin bile Frank'ın aklından geçmesine bile dayanamazdı. <<Boston'dan ayrıldığımız gün hayatımın en büyük aptallığını yaptım ben,>> dedi Frank.

<<Evet, kesinlikle haklısın.>>

<<Umarım...Zimmerman?>>

<<Onu hatırlamıyorum,>> dedi genç kız içini çekerek. <<O da mı oradaydı?>>

<<Hayır Penny, boşanma davası açman için sana tavsiye ettiğim avukat o. Bunu yaptın mı?>>

<Neyi yaptın mı? Özür dilerim bugün hiç bir şeyi pek iyi hatırlayamıyorum Frank.>>

<<Boşanma davası açmak için ona gittin mi?>>

<<Ben mi?>> Genç kızın bu kadar şaşırması sevinçten havalara uçurdu Frank'i. <<Hayır,>> dedi Penny. <<Bu hiç aklıma gelmedi, tek düşündüğüm kaçıp saklanmaktı.>>

<<Anlayamıyorum, ama bunu yapmadığına çok sevindim. Görüyorum ki hala benim yüzüğümü takıyorsun, yani ikimizin.>>

<<Elbette,>> dedi genç kız. Artık biraz daha güçlü çıkmaya başlamıştı sesi. <<Bunu hiçbir zaman çıkarmayacağım parmağımdan. Ama... Frank... biliyorum bana çok kızacaksın ama..>>

<<Sana kızmak mı?>> Genç adam Penny'nin ellerini okşadı.

<<Evet...çünkü, ben...Frank nişan yüzüğünü rehine verdim. Hiç param kalmamıştı. Ama artık bir işim var, şansım varsa önümüzdeki ayın sonunda yüzüğü geri alabilirim.>>

<<Hey,>> dedi genç adam gülerek. <<Yüzüğü denize atsan hiç şaşırmazdım doğrusu.>>

<<Başta bunu da düşündüm,>> diye fışıldadı penny. <<Ama yapamayacağımı biliyordum. Senden bana kalan tek şey buydu çünkü.>>

Frank genç kızın parmaklarını teker teker öptükten sonra yanağını okşadı hafifçe. <<Son zamanlarda pek iyi beslenemiyordun değil mi?>>

<<Korkarım hayır. İlk başlarda param olmadığı için yiyemiyordum, daha sonraları ise canım istememeye başladı. Anlayacağın doğru dürüst bakamadım kendime.>>

<<Ne demek istiyorsun?>> diye sordu genç adam adeta iğne batırılmışçasına yerinden sıçrarken. İşte birkaç saniye içinde esli Philip Frank Corey oluvermişti. <<Özür dilerim;>> dedi pişmanlık dolu bir ifadeyle. <<Bunu bir daha yapmayacağıma, sana asla bağırmayacağıma söz vermişti.Parana aldığım yok, benim sana ihtiyacım var.>>

<<Lütfen Frank,>> diye fışıldadı genç kız. Ona gerçeği açıklamak için bütün gü,cünü ve cesaretini toplamaya çalışıyordu. <<Para yok artık.>>

<<Ne?>>

<<Para yok artık>>

<<Ne demek oluyor bu? Yani parayı bir yere mi verdin? Ne zaman?>>

<<Babanın yardımıyla on beş kasımda Boston'da. Vakfın kontrolünü ele geçirdikten hemen sonra. Bütün parayı, gayri menkulleri, araçları, her şeyi çocuklar için kanser araştırmaları vakfına devrettim. O yüzden Doktor Katelman da oradaydı. Vakfın temsilcisi olarak.>>

<<Neden daha önce söylemedin bunu bana?>> diye sordu gen adam acıyla.

<<Hatırlarsan, bana açıklama fırsatı tanımamıştın bile. Her şeyi kafanda kurmuştun ve ağzıma açmaya fırsat kalmadan emirler yağdırdın üzerime.>>
<<Hatırlıyorum,>> dedi genç adam. <<Hiç benim kadar aptal birini tanımış mıydın daha önce?>>
<<Hayır!>>
<<Penny sana bir soru sormak istiyorum?>>
<<Evet?>> Penny yavaş yavaş gerçekle düş arasında gidip gelmeye başlamıştı bile. Gözlerini güçlükle açık tutabiliyordu.
<<Penny, hala uyanık mısın?>>
<<Elbette Frank?>> Göz kapakları gitgide ağırlaşmaya başlamıştı.
<<Penny, neden benimle evlendin?>>
<<Çünkü seni seviyorum,>> diye mırıldandı genç kız. <<O zamanda seviyordum, şimdi de seviyorum. Peki sen neden evlendin benimle Frank?>>
Genç adamın cevabı çok uzaklardan bir sis perdesinin ardından geliyordu. <<Çünkü bende seni seviyorum Penny.>>

Genç kız ona gülümsedi, sevgi dolu, saf bir gülümsemeydi bu. <<Beni eve götür Frank,>> dedi derin bir uykuya dalmadan önce.

Frank genç kızı uyandırırım kaygısıyla derin nefes almaya bile korkarak yanında oturdu. babasıyla Abby parmaklarının ucuna basarak odaya girdiklerinde bir saattir Penny'nin elini tutarak oturuyordu.Onları görünce yavaşça yerinden kalktı ve hep birlikte koridora çıktılar.

<<Bir korkuluğa benziyor,>> dedi Mr. Corey. <<Ne olmuş bu kıza böyle?>>
<<Sonra anlatırım,>> dedi Frank kızını kucaklayarak.
<<Baba ağlıyorsun,>> dedi Abby.
<<Evet, değil mi? Ama sen ağlamıyorsun.>>
<<Tabii,>> dedi Abby bir kahkaha atarak. <<Annemi gördüğüm için çok mutluyum. hem o ağladığımı görürse çok üzülürdü. sana en dedi baba?>>

Frank boğazını temizledi. Abby haklıydı, Penny ağlamalarını istemezdi. <<Pek doğru dürüst konuşmıyordu daha, ama eve gitmek istediğini söyledi.>>

Abby sevinçle bir çığlık attı. Bir an içinde koridordaki bütün hemşireler parmaklarını dudaklarına götürdüler.
<<Biraz zaman alabilir,>> dedi Frank babasına. <<Sen Abby'yi de alıp eve dön baba ve gerekli hazırlığı yap.>>
<<Tamam,>> dedi Mr. Corey. <<Biz her şeyi ayarlarız. Sen de kendine iyi bak ki ona da iyi bakabilesin. Gördüğüm kadarıyla buna çok ihtiyacı var.>>

<<Abby,>> dedi genç adam kızına dönerek. <<Sende büyükbabanla gidip annen için gerekli hazırlıkların yapılmasına yardımcı ol.>>

Haftanın kalan günleri oldukça yavaş geçti. Genç adam bütün günü ve hemen hemen gecenin yarısını genç kızın başucunda yemek yedirerek, ona kitap okuyarak ve onu eğlendirerek geçiriyordu. Penny onun bu özenli bakımı sayesinde kısa sürede kilo almış, yanaklarına renk gelmeye başlamıştı. Perşembe günü başındaki bandaj çıkarıldı.

<<Herhangi kötü bir durum yok,>> dedi doktor, Frank'a o gün öğleden sonra. <<kafasının çok komik bir yerini çarpmış, tam tepesini, ama yarası iyileşiyor. meraklanacak bir durum yok. Çürükler de zamanla iyileşir, ama korkarım bir kaç haftalığına çok renkli bir karınız olacak, Mr. Corey.>>

<<Ve?>> diye sordu Frank. <<Bütün bunların yanısıra asıl söylemek istediğiniz başka bir şey var gibime geliyor.>>
<<Bütün bunların yanı sıra Mr. Corey, düzenli yemek yemesine çok özen göstermelisiniz. Burada düzenli olarak vitamin iğneleri yapıyorduk.Evde vitamin haplarıyla devam etsin. Birde tabii ki taze ve iyi besinler. Galiba biraz sonra bir ödül verecekler. Eğer aceleniz varsa yarından sonra onu eve götürebilirsiniz. Çok dikkatli olmak şartıyla tabii ki.>>

Doktorun söylediklerini Penny'ye anlatırken genç kız yarı uyukluyordu. <<Temiz hava ve bol gıda,>> sözünü duyar duymaz gözleri fal taşı gibi açılıverdi.
<<Bu harika işte.>> Gülebilecek kadar iyi hissediyordu artık Penny kendisini. <<Sarıl bana Frank'>> dedi.

<<Eğer tutabileceğim bir yer bulabilsem bunu çoktan yapacaktım,>> dedi genç adam gülerek.
<<sana sarılmak için dayanılmaz bir istek var içimde, ama neye bakarsam sarılı ya da çürük

içinde. Kendini nasıl bu hale sokmayı başarabildin sevgilim?>>

Penny onun çürüklerden değil neredeyse derisinden dışarı fırlayacakmış gibi duran kemiklerinden bahsettiğini anlamıştı. <<Bilmiyorum,>> dedi içini çekerek. <<Sen gelmeden önce pekala kendime bakabiliyordum Frank Corey, ama Boston'dan ayrılıktan sonra...>>
<<Ne akla hizmet kentten ayrıldın ki?>> diye sordu genç adam. <<Ertesi gün büyükbabanın evine gittim, ama senden bir iz bile yoktu.>>

<<Elimde değildi. Evi de vakıfla birlikte devrettiğim için oraya gidemezdim. Gidebileceğim başka bir yer de yoktu... hem aldırıyordum da gideceğim yere. Tekrara Navigation Lane'e döndüm, ama yapamadım orada Frank. Bu arada param da bitmişti zaten.>>

<<O zamandan beri nasıl geçindin pek?>>

<<Yüzüğü rehine verdim. Aylarca iş bulamadım. Sonunda bir iş bulabildim, bu sefer de araba çarptı. ne şans değil mi?>>

<<Aklından hiç beni aramak geçmedi mi?>>

<<Geçmez olur mu? Hemen her gece. Ama...düşündüm ki...sana baskı yapmamam gerek. hem gururum söz konusuydu.>>

<<Ama şimdi aldırıyorsun, değil mi?>>

<<Hem de hiç,>> dedi genç kız gülerek.

Genç kız hastaneden ayrıldığı gün bir hemşire tekerlekli sandalyesini iterek önce asansöre sonra da dışarıda bekleyen limuzine kadar götürdü onu. Aslında Penny bir kaç gün hastane koridorlarında dolaşabiliyordu rahatlıkla, ama kocası izin vermemişti hastaneden yürüyerek çıkmasına. Arabaya binerken kulağına eğilmişti Frank genç kızın. <<Büyük gün geldi işte.>>

Genç kıza arabanın arka koltuğuna iyice yerleştirdikten sonra kendisi de ondan en uzak köşeye yerleşti.

<<Biraz yakına gelir misin lütfen?>> diye sordu Penny sabırsızca.

<<sadece on beş dakikalık yolumuz var,>> diye cevap verdi genç adam.

<<O zaman yaklaş ve şoföre de en uzun yoldan gitmesini söyle,>> dedi Penny çabucak.

<<Çok otoritersin,> dedi genç adam gülümseyerek, ama yine de yaklaştı ona.

<<Hiç de otoriter değilim,>> dedi Penny içini çekerek. <<Sadece hayal kırıklığına uğramış bir kadını o kadar.>> Genç adama iyice sokularak başını omzuna yasladı. Frank kolunu onun omzuna dolayıp genç kıza iyice kendine çekti.

Eyaletin batısına uçmaları bir saatten fazla sürmesine rağmen genç kıza bir kaç dakika gibi geldi. Frank uçağın penceresinden manzarayı seyredirken o kocasını seyrediyordu. Alanda onları başka bir limuzin karşıladı ve şehrin öbür ucuna Berkshires'a götürdü.

Ev Viktorya tarzında inşa edilmiş taş bir binaydı. pencereleri sanki sonradan eklenmiş gibi dışı doğru çıkıntı yapıyordu. <<Kendimize bir ev bulana kadar bir süre burada kalacağız.>> dedi.

<<Ama çok uzakta olmayacak evimiz. Çünkü annem çocuklarının yakınında olmasını ister. Bütün aile yirmi millik bir alan içinde oturuyor burada.>>

<<Annen çok hoş bir kadın,>> dedi Penny ona özendiğini belli eden bir sesle. <<Keşke benim de bir annem olsaydı.>>

<<Artık bunun için üzülme hiç gerek yok,>> dedi genç adam içten bir kahkaha atarak.

<<Şimdi bir annen var artık. Üstelik burnunu her şeye sokan bir anne. Ailenin erkekleri için bir tatlılık ve yumuşaklık anıtıdır, ama kadınları yönetmeye çalışır sürekli. Hadi bakalım şimdi.>>

<<Bunu yapmana gerek yok Frank, yürüeyebilirim,>> dedi Penny. <<Gerçekten.>>

<<Biliyorum, ama seni kucaklamak için daha iyi bir neden gelmiyor şu anda aklıma. Hadi bakalım gidiyoruz. Aman Tanrım sanki on yıldır yemek yemiyor gibisin.>>

<<Herkes gelini karşılamak için burada,>> dedi onları kapıda karşılayan George. <<Salondalar. Tanrım Penny ne kadar zayıflamışsın. Annem hemen şişmanlatır sen, korkma.>>

<<Bu adam biraz patavatsızdır,>> dedi Frank. <<Ona bakarak bütün kardeşlerimi öyle sanma.>>

<<Herkes salonda sizi bekliyor,>> dedi George bir kez daha. <<Bütün aile burada.>>

<<Maalesef,>> dedi Frank. <<Bu hanım hastaneden yeni çıktı üstelik yorucu bir de yolculuk yaptı. Önce o yatağa gitsin, sonra herkes gelip onunla tanışsın.>>

İçeri girdiklerinde Mrs. Corey karşıladı onları. <<İkinci katta, koridorun sonundaki odayı, büyükbabanın çalışma odasını hazırladık sizin için,>> dedi gülümseyerek.

<<kendimi büyükçe bir Barbie bebek gibi hissediyorum,>> dedi Penny, Frank onu yatak odasına taşırken. odaya geniş arkalı olan kocaman yatak ve diğer yatak odası eşyaları yerleştirilmişti, ama duvarlarda hala kitaplığın rafları duruyordu. Üç büyük pencereden içeriye nefis bir ışık süzülüyordu.

<<Sakin beğenmemelik etme,>> dedi Frank genç kızın kulağına. <<Bize büyükbabanın memleketten gelirken yanında getirdiği yatağını vermişler. Bu büyük bir onur. Görüyor musun yatağın oymalarını, yüzlerce yıllık bunlar,>>

<<Çok etkileyici,>> dedi Penny fısıldayarak. <<Kim bilir bunu ta İrlanda'dan buraya getirmek ne büyük masraf olmuştur.>>
<<İrlanda mı?>> diye sordu Frank şaşkınlık içinde. <<Yanlış bayan. Soyadımız aslen Corelli'dir ve ailemiz saf kan İtalyan olup Genova'nın en saygıdeğer ailelerinden biridir. Corey soyadını Ellis Adası'nda vermişler büyükbabama.>>
<<Aman Tanrım;>> dedi genç kız gülerken. <<Yani ben de İtalyan mı oldum şimdi?>>
<<Evet, bayan. Columbus günü kutlamalarında bunu daha iyi anlarsın!>>

<<Banyo da bu tarafta,>> dedi Mrs. Corey arkadaki bir kapıyı açarak. <<Güzel değil mi? Burayı kiler olarak kullanıyorduk. iyi iş yapmışlar, değil mi Frank?>>
<<Evet, anne, ama önce bu kızcağızı yatağa yatırırım izin verirsen.>>
<<Umarım sadece tıbbi nedenlerdir,>> dedi Mrs. Corey bir kahkaha atarak. <<Ona bir kaç gecelik ve bir sabahlık getirdim. Gardıropta duruyor hepsi. Sanırım bir kaç gün için yeterli olur. Sonra bir vakit şehre inip ona yenilerini alırsız. Çok geç kalmayın. Herkes sizi bekliyor. Herhalde karını soymak için yardıma ihtiyacın yoktur, değil mi?>> Yaşlı kadının yüzünden onlarla eğlendiği belliydi.

<<Anne!>> dedi frank, Mrs. Corey bir kahkaha atıp odadan çıktı ve onları baş başa bıraktı.
<<Şimdi,>> dedi genç adam onu yatağın üzerine oturtarak. <<Herkesin adını öğrenemeyeceğim diye sakın korkma. Bir haftada hepsini öğrenmek zorunda kalırsın.>>
<<Frank, bir şey unuttum.>>
<<Ne?>> Genç adam Penny'nin bluzunun düğmelerini çözüyordu. İpeksi dokunuşlar Penny'nin doğru dürüst düşünmesini engelliyordu, güçlkle toparlayabildi aklını. <<Yüzüğü...senin verdiğin yüzüğü unuttum.>>
<<Ciddi misin?>>
<<Evet.>>
<<İyi olmuş, zaten o yüzüğü hiç sevmemiştin, değil mi?>>
<<Hayır, sevgi bağından çok bir mülkiyet ilişkisini simgeliyordu sanki.>>

Genç adamın gözlerinde anlaşılmaz bir ifade yanıp sönmüştü. <<galiba bu yüzden aldım o yüzüğü sana,> dedi içini çekerek.

<<Şu halime bak,' diye düşündü Penny! 'Burada oturmuş bir adamın elbiselerimi çıkarıp beni yatırmasını bekliyorum. Nerede kaldı senin bağımsızlığın Penny Corey. Dünyanın en teslimiyetçi kadınına döndün bir anda. Aman Tanrım... Sorunda bu ya. Bundan çok hoşlanıyorum!'

<<frank! Penny! Acele edin biraz!>> Mrs. Corey kapının öbür yanından bağıyordu. <<Aile!>> dedi frank yüzünü buruşturarak.

Gardıropta nefis ipek bir gecelik asılıydı. Penny ona doğru uzanınca genç adam hemen geceliği askıdan alıp giydirdi ona. Doğrusu genç kızın vücudunun hiçbir yerini doğru dürüst saklayamıyordu. <<Annen almış, ne yapabilirim?>> dedi Penny gözlerini iri iri açarak.

<<Bununla giyilebilecek başka bir şey daha olmalı,>> diye söylendi Frank. <<Buna ne dersin?>> Önüne bir ejder işlenmiş Çin işi bir sabahlıktı bu. genç kız kollarını uzattı ve Frank giydirdi sabahlığı. <<neyse biraz kapandı galiba, hadi şimdi yatağa, ama sakın fazla kırıpdama. Kardeşlerim öyle pek güvenilir insanlar değildirler.>>

<<Bahse girerim onlar da aynı şeyi senin için söylüyorlardır,>> dedi penny yatağa girerken. genç adam onun yerleşmesine yardım etti, yastıkları düzeltilti ve alnına bir öpücük kondurdu. <<Önce kimi istersin?>> diye sordu gülümseyerek.

<<Abby. Kızımı görmek istiyorum.>>

Genç adam kapıyı açtı ve bütün aile içeriye doluştu.